

ကီလင်းညို
နတ်စီတဲ့ အိပ်မက်ဆိုတာ . . .

(စ/ဆုံး-လုံးချင်းဝတ္ထု)

နတ်စီတဲ့အိပ်မက်ဆိုတာ ...

အပိုင်း (က)

အခန်း(၁)

ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ဖုန်းကိုထုတ်ကာ နာရီကိုဖွင့်ကြည့်မိလိုက်တော့
ဒစ်ဂျစ်တယ်လ်ဂဏန်းများက ည ဆယ့်တစ်နာရီဟု ကျွန်တော့်အား
အသံတိတ်ပြောပြနေခဲ့ကြ၏။ ဒီအချိန်တွင် မြို့ထဲမှ တချို့နေရာများမှာ
လူစည်ကားနေနိုင်သော်လည်း ကျွန်တော်တို့နေသော လမ်းသွယ်လေးထဲတွင်တော့
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လွန်းနေခဲ့၏။

ဒီည ခါတိုင်းအိမ်ပြန်ချိန်ထက် တော်တော်လေး နောက်ကျနေခဲ့တာမို့
ကွန်ကရစ်ခင်းထားသော လမ်းလေးပေါ်တွင် ကျွန်တော် ခပ်သွက်သွက်လေး
လျှောက်နေခဲ့မိသည်။ ဆိတ်ငြိမ်သော ပတ်ဝန်းကျင်မို့ စီးထားသည့် ရှူဖီနပ်ခွာနှင့်
လမ်းမျက်နှာပြင်တို့ ရိုက်ခတ်မိသော အသံသဲ့သဲ့ကိုပင် ပြန်ကြားနေရ၏။ လမ်းဘေး
တစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ သစ်ပင်များကတော့ လမ်းမီးတိုင်များဆီမှ ဖြာကျနေသော
အလင်းစက်များအောက်တွင် ငိုက်မြည်းနေခဲ့ကြသလို ရှိသည်။

အိမ်ရှေ့ဆီသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ပေလေးဆယ်၊ ပေခြောက်ဆယ်
ကျယ်ဝန်းသော ခြံထဲမှ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုနေထိုင်သည့်
အဖြူရောင်တစ်ထပ်တိုက် ပုပုလေးက အမှောင်ထုလွှမ်းနေသော
ညကောင်းကင်အောက်တွင် မီးရောင်လေး တလဲ့လဲ့ဖြင့် ရှိနေခဲ့လေ၏။
ညဉ့်နက်ချိန်အထိ ကျွန်တော့်အပြန်ကို ထိုင်စောင့်နေကြမည့် ဖေဖေနှင့်မေမေတို့အား
စိတ်ထဲမှနေ အားနာသွားရသည်။

သော့ခတ်မထားသေးသည့် သံပန်းခြံတံခါးဂျက်ကို
လက်လျှို့ဖွင့်လိုက်တော့ အိမ်မှာမွေးထားသော တယ်ရီယာအမျိုးအစား ခွေးထီးလေး
နစ်ကီက တဝုတ်ဝုတ်ဟောင်ရင်း ကျွန်တော့်ဆီ ပြေးလာ၏။ ခူးထောက်ကာ
နစ်ကီကို ဆီးကြိုလိုက်သည်။ နစ်ကီက ရင်ခွင်ထဲသို့ အတင်းတိုးဝင်ရင်း

ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ်မှ နေရာအနှံ့ကို သူ့လျှာဖြင့် ဟိုဟိုဒီဒီ လျက်ကာ လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ် နှုတ်ဆက်ရှာ၏။

“တော်ပါတော့ နစ်ကီရာ၊ ဒီမှာ အကုန်ပေကျံကုန်ပါပြီ”

နစ်ကီကိုချီကာ အိမ်တံခါးဝဆီလျှောက်ရင်း ညည်းညည်းညူညူ ကျွန်တော် ပြောမိတော့ နစ်ကီက နားလည်သလိုမျိုး ငြိမ်သက်သွားတော့၏။

“အဲဒီ ကောင်ကို မချီနဲ့သား၊ အလကား ညစ်ပတ်အိုး၊ ရေမချိုးချင်တဲ့ကောင်၊ ဒီနေ့ သူ့ကို ရေချိုးပေးတာ သူက ထွက်ပြေးတယ် သားရဲ့”

အိမ်တံခါးဝဆီမှ လှမ်းပြောလိုက်သော မေမေ့အသံကြောင့် ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ဟုတ်လား၊ နစ်ကီ၊ ဒါဆို မင်းကို ငါမချီတော့ဘူး။ သွားတော့”

ပါးစပ်မှ ပြောရင်း အောက်ချပေးလိုက်တော့ နစ်ကီက တအီအီအော်ရင်း ဖိနပ်ချွတ်ထောင့်မှ သူ့အိပ်ရာလေးတွင် သွားခွေနေလေတော့၏။

ဖိနပ်နှင့် ခြေအိတ်တို့ကို ချွတ်ပြီး ကျွန်တော် အိမ်ပေါက်ဝဆီသို့ လှမ်းတက်လိုက်သည်။ မေမေက ကျွန်တော့်အား အပြုံးမျက်နှာဖြင့်ကြည့်ကာ ပခုံးတစ်ဖက်ပေါ်သို့ လက်ဖြင့် အသာပုတ်ရင်း မေးလာ၏။

“သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပျော်ခဲ့ရဲ့လား သား”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

“ကဲ .. သွား သွား အိမ်ထဲဝင်တော့”

မေမေ့ရှေ့မှနေ ခေါင်းငုံ့ကာ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ကျွန်တော်ဝင်ခဲ့သည်။ မေမေက ခြံတံခါးအား သော့ခတ်ရန် အိမ်အပြင်သို့ ထွက်သွား၏။

ဧည့်ခန်းထဲသို့အရောက်တွင် တီဗွီရှေ့မှာ ထိုင်နေသော ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်လာသည်။

“သား ... ထမင်းစားဦးမလား”

“မစားတော့ပါဘူး ဖေဖေရာ၊ စားသောက်ဆိုင်မှာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့
ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်စားခဲ့လို့ အခု ဗိုက်ပြည့်နေပြီ”

“ဒါရော .. လုပ်ခဲ့သေးလား”

ဖေဖေက လက်သီးဆုပ်၊ လက်မကိုကော့ထောင်ကာ
ပါးစပ်ရှေ့မှာတော့ပြီး မော့သောက်သည့်ပုံစံလုပ်ပြရင်း မျက်ခုံးပင့်၍
အသံအုပ်အုပ်ဖြင့် မေးလာ၏။ ကျွန်တော် ပြုံးမိသည်။ ဖေဖေဘေးနားမှ
ဆိုဖာပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်ကာ လက်တစ်ချောင်း ထောင်ပြလိုက်သည်။

“ဘာလဲ .. ဘီယာသောက်ကြတာလား။ ဘီယာ တစ်ခွက်လား”

ဖေဖေက မေမေ အနားပြန်ရောက်မလာသေးခင်၊
ခပ်အုပ်အုပ်လေသံဖြင့် ထပ်မေး၏။ ကျွန်တော် ပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်၊ ခေါင်းခါ
ပြလိုက်သည်။ ဖေဖေက မရှင်းမလင်း ဖြစ်သွားပုံဖြင့်

“မင်းဟာကလည်း သားရာ၊ ဘာကို ဆိုလိုတာလဲကွ”

“ဘီယာသောက်တာ ဟုတ်တယ်၊ တစ်ခွက်တော့ မဟုတ်ဘူး။
တစ်ပုလင်းလို့ ပြောတာ ဖေဖေရ”

အသံခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် ပါးစပ်ကိုကွယ်ကာ ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။
ထိုအခါ ဖေဖေက ကျွန်တော့် ပခုံးကို လက်သီးဖြင့် ခပ်ဖွဖွလှမ်းထိုးကာရယ်၏။
ဖေဖေ လက်သီးဆုပ်ကို မလွှတ်အောင် ဟန်ဆောင်ကာ ရှောင်မိရင်း
ကျွန်တော်လည်း လိုက်ရယ်မိသည်။

“ဒီသားအဖနှစ်ယောက် ဘာတွေများ ဒီလောက်
သဘောကျနေကြတာလဲ”

အသံနှင့်အတူ မေမေက အနားသို့ ရောက်လာသည်။ နောက်

ကျွန်တော်တို့သားအဖ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ဆိုဖာပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်ရင်း စူးစမ်းသလို ပြုံးစစ မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်လာ၏။ ဖေဖေက

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းရဲ့သားကို ထမင်းမစားတော့ဘူးလားလို့ မေးနေတာပါ”

ဟု မေမေ့ကို ပြန်ဖြေရင်း ကျွန်တော့်အား မသိမသာလေး မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြ၏။ ကျွန်တော် ခေါင်းငုံ့ကာ ပြုံးမိပြန်သည်။ အခြားကြောင့်တော့ မဟုတ်။ ကျွန်တော့်အပေါ်တွင် အမြဲတမ်းနားလည်ပေးတတ်သော ဖေဖေအမူအရာကြောင့်သာ ဖြစ်၏။

ဟုတ်သည်။ ကျွန်တော့်အပေါ်တွင် ဖေဖေက ဘယ်တော့မှ အတင်းအကျပ် မချုပ်ချယ်ခဲ့၊ ပိတ်ပင်တားဆီးခြင်း မပြုခဲ့။ တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော့်အား နေရာပေး တတ်သည်။ နားလည်ပေးတတ်ခဲ့သည်။ ပြောရမယ်ဆို မေမေနဲ့တောင်မတူ။ မေမေက ကျွန်တော့် အပေါ် တင်းကျပ်ချင်သည်။ ထို့ကြောင့် များသောအားဖြင့် ဖေဖေက ခုလိုမျိုး ကျွန်တော့်ဘက်မှ လိုက်ပြီး မေမေ့အား ကာကွယ်ပြောဆိုပေးတတ်စမြဲ။

“ဆိုင်မှာ ဘာတွေစားလာလို့လဲ သားရဲ့၊ သားပြန်လာရင် စားဖို့ မေမေက ဟင်းတွေတောင် ချန်ထားမိသေးတာ”

“အစုံပါပဲ မေမေရာ၊ မှတ်တောင် မမှတ်မိတော့ဘူး။ အကြော်တွေရော၊ အကင်တွေရော ၊ အသုပ်တွေရော စုံလို့ပါပဲ”

မေမေ့ကို အားနာစွာ ပြန်ပြောမိ၏။ ကျွန်တော့်အား စည်းကမ်းတင်းကျပ်ချင်သော်လည်း မေမေ့မေတ္တာ၊ စေတနာတို့ကို နားလည်မိသောကြောင့်ပင်။

“ကဲ .. ဒါဆို သားနဲ့ မေမေတို့ စကားနည်းနည်း ပြောကြရအောင်”

ပြောရင်း မေမေက ဖေဖေကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်၏။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ တစ်ချက်တွေ့ လိုက်မိသည်။ မေမေ ဘာများ ပြောမှာပါလိမ့်။
ဒါကြောင့် ဒီည ကျွန်တော် ပြန်မလာမချင်း ဇွဲကောင်းကောင်းနဲ့
ထိုင်စောင့်နေခဲ့တာလား၊ ခါတိုင်းညတွေဆို ဒီအချိန်မှာ မေမေအိပ်နှင့်နေပြီ။
ကျွန်တော်ကလည်း မေမေ့စည်းကမ်းအရ ညကိုးနာရီလောက်ဆို အိမ်ကို
ပုံမှန်ပြန်ရောက်နေကျ။ ဒီညမှသာ ခါတိုင်းထက် နောက်ကျနေခဲ့ရတာ ။

အမေးမျက်ဝန်းများဖြင့် ဖေဖေအား ကျွန်တော် ငဲ့ကြည့်လိုက်မိသည်။
ဖေဖေက သက်ပြင်း တစ်ချက်ချရင်း

“သဇင်ကလည်းကွာ ... သားက အခုမှ ပြန်ရောက်တဲ့ဟာကို။ ရေတွေ
ဘာတွေ အရင်ချိုးပါစဉ်းကွ။ ပြီးမှ ကိုယ်တို့တွေ အေးအေးဆေးဆေး
ဆွေးနွေးကြတာပေါ့။ ဟုတ်ဘူးလား”

“ကဲ..... ဒါဆိုလည်း သား ရေအရင်သွားချိုးလိုက်ဦး၊ ဒါပေမယ့်
မြန်မြန်လုပ်နော်၊ တော်ကြာ အအေးမိနေဦးမယ်။ မေမေတို့ ဒီမှာသားကို
စောင့်နေမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

ပြောရင်း ဖေဖေကို ခွင့်တောင်းစွာ တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်မိတော့ ဖေဖေက
အပြုံးဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြ၏ ။ ဖေဖေတို့ရှေ့မှ ကိုယ်ကိုယ့်ကာ ဧည့်ခန်းထဲမှ
ကျွန်တော် ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

ကျွန်တော်ပိုင်ဆိုင်သော အိပ်ခန်းလေးအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့၏ ။
ဘီယာတစ်ပုလင်းသာ သောက်ထားမိသော်လည်း တစ်နေ့လုံး
လျှောက်သွားမိခဲ့တာမို့လား မသိ။ ခန္ဓာကိုယ်မှ ချဉ်စုတ်စုတ်အနံ့ ထွက်နေသလို
ခံစားနေရတာ အမှန်ပင်။ ထို့ကြောင့် အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ခြင်း ရေချိုးဖို့ကို လမ်း
မှာကတည်းက ကျွန်တော် တွေးထားခဲ့ပြီးသား။

အဝတ်အစားများကို ချွတ်ပြီး အခန်းထောင့်မှ လျှောက်ရန်
အဝတ်အစားများ ထည့်သည့် ပလပ်စတစ်ခြင်းထဲသို့ လုံးထွေးပစ်ထည့်လိုက်သည်။
အိပ်ခန်းနှင့် တွဲလျက်ရှိသည့် ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့လိုက်ပြီး အတွင်းမှ
ချက်ချလိုက်ရင်း စိတ်ထဲမှာ တစ်ချက်တွေးမိသည်။ မေမေ ကျွန်တော့်ကို
ဘာပြောမှာပါလိမ့်။

သို့သော် ထိုမေးခွန်းအတွက် ကျွန်တော့်ထံမှာ အဖြေမရှိခဲ့။ ကိုယ်တိုင်
ရေရေရာရာ မသိသော ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်အား အဖြေထုတ်ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားရခြင်းမှာ
အလကား စိတ်ပင်ပန်းရုံသက်သက်သာ ဖြစ်စေနိုင်သည်ဟု တွေးမိ၏ ။ ခေါင်းကို
အသာယမ်းခါပစ်လိုက်ရင်း ရေပန်းခလုတ်ကို လှည့်ဖွင့်လိုက်သည်။ အေးမြသော
ရေမှုန်များက ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်သို့ အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ခပ်ဖွားဖွား
ကျဆင်းလာကြ၏ ။

ရေပန်းအောက်တွင် ရပ်ရင်း ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး
ညောင်းညာပင်ပန်းခဲ့ရသမျှကို ဖြေလျှော့ဖို့ ကြိုးစားမိ၏ ။ ဟုတ်သည်။
ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး စိတ်ရောလူပါ ကျွန်တော်ပင်ပန်းခဲ့ရ၏ ။ ဒီနေ့မနက်တွင်
ကျွန်တော်တက်ခဲ့သော လှိုင်သာယာဘက်မှ နည်းပညာတက္ကသိုလ်သို့
သူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ သွားဖြစ်ခဲ့၏ ။ ကျွန်တော်တို့ ဖြေဆိုခဲ့ရသော Civil
နောက်ဆုံးနှစ် စာမေးပွဲ အောင်စာရင်း သွားကြည့်ရခြင်းပင်။ ထို့ကြောင့်
အောင်စာရင်း မကြည့်ရသေးခင် “ငါ အောင်မှ အောင်ပါ့မလား”ဟု တွေးရင်း
စိတ်မောခဲ့ရသေး၏ ။

ကံကောင်းထောက်မစွာ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းလေးယောက်စလုံး
အောင်မြင်ခဲ့တော့မှ စိတ်အမောပြေခဲ့ရလေသည်။ ဟုတ်သည်။
လေးယောက်အုပ်စုထဲမှာ တစ်ယောက်တလေများ ခြေချော်လက်ချော် ကျသွားခဲ့လျှင်
ဘယ်လိုလုပ် အပြည့်အဝ ပျော်နိုင်ကြမှာလဲ။ စာမေးပွဲအောင်ကြောင်း ကိုယ်စီ
ကိုယ်စီ အိမ်တွေကို ဖုန်းဆက်ပြောခဲ့ကြပြီးနောက် မိဘများထံ

အသီးသီးခွင့်ပန်ခဲ့ကြပြီး ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက် မြို့ထဲမှာ ပျော်ရွှင်စွာ လျှောက်လည်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ဒါတောင်မှ သူငယ်ချင်းတွေက အားမရသေး။ ညနေမပြန်ခင် စာမေးပွဲအောင်သည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်မှာ အားလုံး အတူတူ ဘီယာသောက်ရင်း အောင်ပွဲခံကြဖို့ ကျွန်တော့်ကို အတင်းဆွဲခေါ်ခဲ့လေတော့တာ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ အိမ်ကိုဖုန်းဆက်ပြီး ထပ်မံ ခွင့်ပန်ခဲ့ရလေတော့၏ ။ မေမေ့ဖုန်းကို ဆက်ရတာ မို့ ဘီယာသောက်ဖို့ဟု ကျွန်တော် ထည့်မပြောရဲခဲ့။ စာမေးပွဲ အတူတူအောင်သည့် သူငယ်ချင်းများနှင့် ညစာစားဖို့ ဟုသာ ပြောခဲ့သည်။

ကျွန်တော် စာမေးပွဲအောင်မြင်ခဲ့တာကြောင့်လားတော့မသိ။ ခွင့်တောင်းမှုအား မေမေက အသာတကြည်ခွင့်ပြုခဲ့၏ ။ စားသောက်ဆိုင်တွင် ဖေဖေအား ပြောခဲ့သလို ဘီယာတစ်ပုလင်းသာ ကျွန်တော် သောက်ဖြစ်ခဲ့မိသော်လည်း သူငယ်ချင်းများကတော့ တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး ။ နောက် .. စကားတွေလည်း ပြောမကုန်။ ထို့ကြောင့် ဒီည ခါတိုင်း အိမ်ပြန်ချိန်ထက် ကျွန်တော် နောက်ကျနေခဲ့ရတာ ။

ဒါနဲ့ နေပါဦး ... မေမေက ကျွန်တော့်ကို ဘာများပြောမလို့ပါလိမ့်။

ထပ်တွေးမိရင်း မေမေ့စကားအတိုင်း ရေမြန်မြန်ချိုးဖို့ သတိရလာသည်။

*

“မေမေကတော့ သားကို စင်ကာပူမှာရှိတဲ့ သားရဲ့ ဦးလေးဆီ လိုက်သွားစေချင်တယ်။ ဟိုမှာ သားကျောင်းပြီးခဲ့တဲ့ Civil အင်ဂျင်နီယာနဲ့

ပတ်သက်တဲ့ ကျောင်းတွေ၊ သင်တန်းတွေ ဆက်တက်ချင်တက်၊ ဒါမှမဟုတ် အလုပ်တွေ လုပ်ချင်လုပ်ဖို့ပေါ့”

မေမေ့စကားသံအဆုံးတွင် ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ နံရံထက်မှ နာရီစက်သံ တချပ်ချပ်ကိုပင် အတိုင်းသားကြားနေရသလို ရှိ၏ ။ ခုလေးတင် ရေချိုးခဲ့သော်လည်း မေမေ့ စကားများကြောင့် ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံး ပူစပ်ပူလောင် ဖြစ်လာရသည် ထင်ရ၏ ။ ရေမခြောက် တခြောက်ဆံပင်ကို လက်ဖြင့်ဖွရင်း ခေါင်းငုံ့နေမိရာမှ မော့ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်အား စာနာသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်နေခဲ့သော ဖေဖေ့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မေမေ့ဆီ ကြည့်လိုက်မိတော့ မျက်ဝန်းများမှာ ကျွန်တော့် အဖြေစကားကို မျှော်လင့်တကြီး ရှိနေခဲ့ဟန်က အထင်းသား ။

သက်ပြင်း တစ်ချက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း ရှိုက်သွင်းလိုက်သည်။ နောက် ကိုယ်ကို မတ်ကာ

“သား စင်ကာပူကို မသွားချင်ဘူး မေမေ”

ကျွန်တော့်အဖြေစကားကြောင့် မေမေ့ မျက်ခုံးတွေ မြင့်တက်သွားကြ၏ ။ ဖေဖေကတော့ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြားဟန်မပြ။ ဒီလို အဖြေမျိုးကို ကျွန်တော် ဖြေလာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားပြီး သားဟန်နှင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် အမူအရာဖြင့်သာ ရှိနေခဲ့သည်။

“ဒါဆို သားက ဒီမှာ ဘာလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားလို့လဲ”

မေမေ့အသံက တစ်ခုခုကို မနည်းထိန်းချုပ်ထားရသော လေသံမျိုး။ စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး တည်ငြိမ်ရန် ကြိုးစားပြီး ကျွန်တော် ပြန်ဖြေလိုက်မိသည်။

“သား .. သိချင်းဆိုချင်တယ် မေမေ”

“ဘာ”

မေမေ့အသံက ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဟိန်းခနဲ။ ထိုင်နေရာမှလည်း သတိလက်လွှတ်ဟန်ဖြင့် ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်၏။ ဖေဖေက ကမန်းကတမ်း ထရပ်ကာ မေမေ့လက်မောင်းအား ဆွဲပြီး

“သားကို အေးအေးဆေးဆေး ပြောပါ သင်္ဇင်ရာ၊ သားက ကလေးမှ မဟုတ်တော့တာ၊ လာ .. ပြန်ထိုင်”

“ကလေးမဟုတ်တော့လို့ ပြောနေရတာ ပေါ့ ကိုဆွေရယ်။ ဘာ... နင်က သီချင်းဆိုချင်တယ် .. ဟုတ်လား”

ဖေဖေဆွဲထားသော လက်ကို မေမေက အတင်းရုန်းထွက်ပြီး ပြန်မထိုင်ဘဲ ကျွန်တော့်အား လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ မေး၏။ မေမေ၏ ဒေါသတကြီးဟန်ပန်၊ ခပ်မာမာလေသံတို့နှင့်အတူ “နင်”ဟူသော အသုံးအနှုန်းတို့ကြောင့် ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားမိသည်။ ရင်ထဲတွင်လည်း တလိုက်လိုက်ဖြင့် ပမ်းနည်းမိလာ၏။ မေမေသည် ကျွန်တော့်ကို “နင်”ဟု ရင့်ရင့်သီးသီး နိုင်စွာ ဘယ်တုန်းကမှ မသုံးနှုန်းဖူးခဲ့။ ဘယ်လောက် ဒေါသထွက်နေပါစေ “သား”ဟူ၍ သာ သုံးနှုန်းတတ်ခဲ့လေတာ။

အခုတော့ မေမေ့ဒေါသတို့အဆုံးစွန်ထိပေါက်ကွဲခဲ့လေပြီ ထင်၏။ သီချင်းဆိုမည်ဟု ကျွန်တော်ဖြေလိုက်လျှင် မေမေဘက်က ဒီလိုပုံစံဖြစ်သွားမှာကို ကျွန်တော် အကြိမ်ကြိမ် ကြိုတွေး ထားမိခဲ့ပြီးသား ဖြစ်ပါသည်။ အခြားကြောင့်တော့မဟုတ်ရ။ ဂီတသံစဉ်များကို ခါးသီးစွာ မေမေ မုန်းမှန်း ငယ်ငယ်တုန်းက ကျွန်တော် မသိခဲ့သော်လည်း သီချင်းများကို သေသေချာချာ စတင် နားထောင်တတ်စ ကျွန်တော် ရှစ်တန်းအရောက်တွင် တိတိကျကျ သိခဲ့ရသောကြောင့်ပင်တည်း။

ထိုနေ့ကို ခုထိ ကျွန်တော် မမေ့နိုင်ပါ။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်၏ အိမ်တွင် နားထောင်ရသော Guns , Roses အခွေအသစ်အား စာသားများကို

သိပ်နားမလည်သော်လည်း နားထောင်လို့မဝတာမို့ ကျွန်တော် ငှားလာခဲ့မိ၏ ။
အိမ်ရောက်တော့ ဧည့်ခန်းမှ စက်ထဲသို့ အခွေကို အကျအန
ထည့်ကာနားထောင်မယ်ကြံရုံရှိသေး၏ ။ ချက်ချင်းဆိုသလို မေမေ ရောက်လာခဲ့ပြီး
စက်ထဲမှ အခွေကို ဆွဲထုတ်၍ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာပင် ဒေါသတကြီးဖြင့်
ဖျက်ဆီးချိုးဖဲ့ပစ်ခဲ့တာ။ ထိုအချိန်မှစကာ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဘယ်တော့မှ
သီချင်းနားမထောင်ရ။ မဆိုရဘူးဟူ၍ (ဘာအကြောင်းပြချက်မှ မပေးဘဲ)
တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်ကို စတင်သတ်မှတ်ခဲ့လေတော့တာ။

မေမေ့ကို ဘာမှ မတုန့်ပြန်ရဲခဲ့။ မလွန်ဆန်နိုင်ခဲ့သော်လည်း
ကျွန်တော်က မရတော့။ မေမေ တားမြစ်မှပင် ဂီတကို အသွေးအသားထဲမှ
စိမ့်နေအောင် ပိုမိုခံမင်လာသလို ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် မေမေ့ရှေ့တွင် ဂီတကို
စိတ်မဝင်စားသလို နေခဲ့ပြီး နောက်ကွယ်တွင်တော့ မုန့်ဖိုးစု၍ သီချင်းစာအုပ်၊
အခွေစသည်တို့ကို ခိုးဝယ်ရုံသာမက ဂစ်တာတီးတာကိုတောင် တိတ်တဆိတ်
သင်ခဲ့မိလေတော့တာ။ အိမ်တွင် သီချင်းနားထောင်ခွင့်၊ ဆိုညည်းခွင့်တို့
မရခဲ့သော်လည်း သူငယ်ချင်းများ အိမ်တွင် ကျွန်တော် နားထောင်ခဲ့၊ ဆိုခဲ့၊
တီးခဲ့မိတာ ထိုအချိန်တွေကတည်းက အခုအချိန်ထိ။

တစ်နေ့နေ့တွင် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှ ရည်ရွယ်ချက်က မေမေ့ရှေ့မှာ
ခိုင်ခိုင်မာမာ ပြောဖြစ်အောင်ပြောဖို့အတွက်လည်း ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ဖူးသည်။
ဖြစ်လာမည့် အကျိုးဆက်များအား အတတ်နိုင်ဆုံး ရင်ဆိုင်လိုက်ဖို့ရာအတွက်လည်း
စိတ်ကူးထဲမှာ အခါပေါင်းများစွာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခဲ့ပြီးသား။ သို့သော် အခုလိုမျိုး
တကယ်တမ်း ရင်ဆိုင်ရသောအခါတွင်တော့ ဝမ်းနည်းစွာဖြင့်
နည်းနည်းသွေးပျက်ချင်မိသလို ဖြစ်လာရတော့သည်။

မေမေ့မျက်နှာကို ကျွန်တော် မော့ကြည့်လိုက်မိ၏ ။ မျက်ဝန်းတွေက
ဒေါသအရိပ်အငွေ့များ ယှက်သန်းနေခဲ့တာမို့ မီးတောက်များပင် ထွက်နေခဲ့သလိုလို။
ဖေဖေကတော့ ကျွန်တော်တို့ သား အမိနှစ်ယောက်ကြားမှာ ရပ်ကာ

မျက်နှာပျက်ရင်း သက်ပြင်းတချချ ခေါင်းတခါခါဖြင့် ရှိနေခဲ့လေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အနှစ်နှစ်အလလက စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်ခဲ့ရသည့် ဆန္ဒတစ်ခုအတွက် ဒီတစ်ညတော့ ကျွန်တော် သတ္တိရှိမှ ဖြစ်တော့မည်။ စိတ်ကို စုစည်းပြီး အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှိုက်သွင်းလိုက်သည်။ နောက်မေမေ့အား ခေါင်းညိတ်ပြရင်း တည်ငြိမ်စွာ ကျွန်တော် ပြန်ဖြေလိုက်၏ ။

“ဟုတ်တယ် ... မေမေ။ သား သီချင်းတွေ ဆိုချင်တယ်”

“နင့်ဘက်က သေချာပြီလား၊ သိခံကျော်”

“သေချာပါတယ် မေမေ။ သား ဆယ်တန်းအောင်တုန်းကလည်း သား မတက်ချင်တဲ့ ကျောင်းကို မေမေတို့ ဆန္ဒအတိုင်း သားတက်ခဲ့ပါတယ်။ အခုတော့ မေမေတို့ တက်စေချင်တဲ့ ကျောင်းကြီးက အတန်းတွေကို ကုန်အောင်သား တက်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ အဲဒါကြောင့်မို့ နောက်ပိုင်းမှာ သား ဝါသနာပါတာကိုပဲ လုပ်ချင်ပါတော့တယ်”

ပြောပြီး မေမေ့အား မကြည့်ရဲတာမို့ ဖေဖေကို အားကိုးတကြီးဖြင့် ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဖေဖေက မေမေမမြင်အောင် မျက်လုံးပြူးကာ မသိမသာလေး ခေါင်းယမ်းပြသည်။ သဘောက “သား ဆက်မပြောနဲ့နော်”ဆိုသည့် သဘောမျိုး။ ပြောပါရစေတော့ ဖေဖေရယ်။ ဒီညတော့ ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး အောင့်ထားခဲ့ရတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဆန္ဒတွေကို မေမေသိအောင် ထုတ်ဖော်ပြသပါရစေတော့။

“ဪ ... နင်က အခုတော့ နင်လုပ်ချင်ရာ လုပ်တော့မယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့”

“အဲဒီ လိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး မေမေ။ ဆန္ဒရှိလွန်းလို့ပါ”

တောင်းပန် တိုးလျှိုးသော လေသံဖြင့် ကျွန်တော် ပြောလိုက်မိသော်လည်း မေမေက ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်၏ ။ ကျွန်တော်

စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမိသည်။ မေမေရယ် .. အထက်တန်း ကျောင်းသား ဘဝကတည်းက ကျွန်တော်ဝါသနာပါတဲ့ ဂီတအနုပညာကို အခုထိ သရော်ချင်တုန်း နှိမ်ချချင်နေတုန်းပါပဲလားဗျာ။

“အေးပါလေ။ ဒါဆိုလည်း နင်လုပ်ချင်ရာ လုပ်ခွင့်ရှိပါတယ်။ နင်က ကျောင်းပြီးပြီးသား၊ အရွယ်ရောက်ပြီးသား၊ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ပဲ။ ဒါပေမယ့် နင်လုပ်ချင်ရာလုပ်တော့မယ် ဆိုရင်တော့ ငါ့အိမ်မှာ နေလို့မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး သိခံကျော်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နင်လည်း သိပါတယ်။ အဲဒီ လို ဆိုတာတွေ၊ တီးတာတွေကို ငါသိပ်မုန်းတယ်ဆိုတာကို။ ဒီတော့ နင် သိချင်းဆိုဖို့ သေချာဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားဆိုရင် ခုပဲ ငါ့အိမ်ပေါ်ကနေ ဆင်းသွားလိုက်တော့”

“ဗျာ”

မယုံနိုင်ခြင်းများစွာတို့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဖြတ်ပြေးသွားကြ၏ ။ ဖေဖေက အပြေးအလွှား ကျွန်တော့်နားသို့ ရောက်လာပြီး အသံတုန်တုန်ဖြင့် မေမေအား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“သဇင် .. မင်း သားကို ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲကွာ”

“ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ ကိုဆွေ၊ ငါ အရွယ်ရောက်ပြီ။ ငါလုပ်ချင်တာကို လုပ်မယ်။ ဘယ်သူသိပ် သိပ် ငါအိပ်ချင်မှ အိပ်မယ်ဆိုတဲ့ သားမျိုး ။ ကိုယ်ထင်ရာ ကိုယ်စိုင်းချင်တဲ့ သားမျိုးကို ကျွန်မ အလို မရှိဘူး။ ပြီးတော့ သူဝါသနာကြီးလှပါတယ်ဆိုတဲ့ အနုပညာအလုပ်ကိုလည်း ကျွန်မ တစ်စက်မှ အထင်မကြီးဘူး။ အဲဒါတွေကို ကိုဆွေသိပါတယ်”

“ဒါပေမယ့် သဇင်ရာ”

“ဒါပေမမဲ့နဲ့ ကိုဆွေ။ ကျွန်မ စိတ်ဓာတ်ကို ကိုဆွေသိပါတယ်။ အဲဒီ တော့ တကယ်လို့ ရှင့် သားမဆင်းရင် ဒီအိမ်ပေါ်ကနေ ကျွန်မ ဆင်းမယ်”

“မလိုပါဘူး မေမေ။ မေမေ ထွက်သွားစရာ မလိုပါဘူး။ သားပဲ သွားပါတော့မယ်။ ဖေဖေနဲ့ မေမေကို သား ကန်တော့ခဲ့ပါတယ်”

ပြောရင်း ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းလာမိသည်။ ဆိုဖာပေါ် ထိုင်နေရာမှ အောက်ဆင်းပြီး ဖေဖေ နှင့် မေမေတို့အား ကန်တော့ရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

“ငါ့ကို နင်ကန်တော့စရာမလိုဘူး။ ငါ့မှာ နင့်လိုသားမျိုးလည်း ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ဖူးလို့ အခုချိန်ကစပြီး ငါသတ်မှတ်လိုက်ပြီ။ အဲဒီ တော့ နင်ကန်တော့တာကိုလည်း ငါလက်မခံနိုင်ဘူး”

ခပ်မာမာ လေသံဖြင့်ပြောရင်း မေမေက ကျွန်တော့်ရှေ့မှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား၏ ။ သို့သော် ဖေဖေကို ရှိခိုးရင်း မေမေ့နောက်ကျောကိုပါ လှမ်းပြီး ကျွန်တော် ဦးချလိုက်ပါသည်။ ဖေဖေ က ကျွန်တော့်ကို ဆွဲယူရင်း မချီတင်ကဲလေသံဖြင့် ပြော၏ ။

“သားရယ် .. မင်းနည်းနည်းလောက် ပြန်စဉ်းစားလိုက်ပါဦးလားကွာ။ မင်းအမေအကြောင်း မင်းလည်း သိသားနဲ့”

“သား အထပ်ထပ် စဉ်းစားပြီးမှ ဒီစကားပြောတာပါ ဖေဖေရယ်။ ဖေဖေနဲ့ မေမေရဲ့ ကျေးဇူးကို သား တစ်သက်မမေ့ပါဘူး။ အမြဲသတိရနေမှာပါ။ သားအပေါ် မေမေ စိတ်ပြေပါစေလို့ သားနေ့တိုင်း ဆုတောင်းနေပါ့မယ်”

မျက်ရည်ဝေနေသော ဖေဖေမျက်ဝန်းများအား ရင်မဆိုင်ရဲစွာ မျက်နှာလွှဲရင်း ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။ ဖေဖေမျက်နှာကို မကြည့်ရဲတာက အခြားကြောင့်တော့မဟုတ်။ ကျွန်တော် ငိုမိမှာစိုးလို့ပင်ဖြစ်၏ ။

နောက် ဖေဖေရှေ့မှ ခေါင်ငုံ့ပြီး ကျွန်တော်ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ နောက်ကျောဘက်မှ ဖေဖေ သက်ပြင်းချသံ ခပ်သဲ့သဲ့ကို ကြားရ၏ ။ အခန်းထဲရောက်ခဲ့တော့ အဝတ်အစားတချို့ကို ခရီးဆောင် ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးထဲ ထည့်သည်။ အိပ်ရာဘေးရှိ စားပွဲခုံလေးပေါ်မှ မိသားစုသုံးယောက်

ဓာတ်ပုံထည့်ထားသော ဖိုတိုစတန်းလေးကိုလည်းယူသည်။ နောက်
မေမေမသိအောင် ခိုးရေးထားခဲ့ရသည့် သီချင်းစာရွက်များအား
မမေ့မလျော့ယူသည်။ တစ်သက်လုံး ငြိမ်းချမ်းစွာ အိပ်စက်နိုင်၊ နားခိုနိုင်ခဲ့သော
အိပ်ခန်းလေးအား နောက်ဆုံးအနေဖြင့် အသံတိတ် နှုတ်ဆက်ရင်း
တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်မိ၏။ မျက်နှာကြတ်ဆီမှ ဖြာကျနေခဲ့သော မီးရောင်အောက်တွင်
ကျွန်တော့်အိပ်ခန်းလေးက ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေခဲ့လေသည်။

“သား”

အခန်းဝဆီမှ ခေါ်သံကြောင့် ကျွန်တော် နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်မိတော့
ဖေဖေကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဖေဖေက ကျွန်တော့်ဆီ လျှောက်လာရင်း လက်ထဲမှ
ပိုက်ဆံတစ်အုပ်အား လှမ်းပေး၏။ ကြည့်လိုက်တော့ ငါးထောင်တန်တွေ၊ လေး၊
ငါးသိန်းလောက်တော့ ရှိလိမ့်မည်။

“သား .. မယူချင်ပါဘူး ဖေဖေရာ”

“ဖေဖေကို သနားရင်ယူသွားပါ သားရယ်”

ဖေဖေ အသံတွေက တုန်ခါနေခဲ့သည်။ မျက်ဝန်းတွင်လည်း
မျက်ရည်ကြည်တွေ ယှက်သိုင်းနေခဲ့ကြသေးတာ။ ကျွန်တော် တင်းမထားနိုင်တော့။
တကယ်ဆို ကျွန်တော့်ကို ဖေဖေ သိပ်ချစ်ခဲ့တာ သိနှင့်နေခဲ့ပြီးသားပဲလေ။
ခုလိုမျိုးကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း အိမ်ပေါ်မှ အပြီးအပိုင်ဆင်းသွားရလိမ့်မယ်လို့
ဖေဖေ ဘယ်တုန်းကမှ မျှော်လင့်ခဲ့မိမှာ မဟုတ်။ မမျှော်လင့်ဘဲ ခုလို ကြုံလိုက်ရတော့
ဖေဖေ အရမ်းနာကျင်ဝမ်းနည်းသွားခဲ့မှာ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် နေရေး၊ စားရေး
အတွက် စိတ်ပူနေခဲ့မှာ။

ထို့ကြောင့် ဖေဖေလက်ထဲမှ ပိုက်ဆံအုပ်အား လှမ်းယူကာ
ကျွန်တော်အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ကျောပိုးအိတ်ကိုလွယ်ကာ
ဖေဖေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်ပြီး ...

“ကျေးဇူးပါ ဖေဖေ၊ သားသွားတော့မယ်”

ဖေဖေက စကားမဆိုနိုင်။ ဆို့နှင့်နေခဲ့ဟန်တူ၏။ ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြသည်။ ဖေဖေရှေ့မှ ခေါင်းငုံ့ကာ ကျွန်တော် လှည့်ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

“သား”

ဖေဖေအသံကြောင့် အခန်းဝမှနေ ကျွန်တော်လည်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဖေဖေက ကျွန်တော့်လက်ကိုင်ဖုန်းနှင့် နားကြပ်လေးကို ကိုင်ကာ ကျွန်တော့်ဆီ လျှောက်လာရင်း ကမ်းပေးကာ

“ဖုန်းလည်း ယူသွားပါ သားရယ်၊ ဖေဖေတို့ကို အဆက်အသွယ် ဖြတ်မထားပါနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

ဖုန်းနှင့်နားကြပ်လေးကိုလှမ်းယူပြီး ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ နောက် အိပ်ခန်းအပြင်သို့ လှမ်းထွက်ခဲ့တော့ ဖေဖေက အနောက်မှ ကပ်ပါလာသည်။ ဧည့်ခန်းတွင် မေမေ့ကို မတွေ့ရ။ တစ်လျှောက်လုံး သူ့စကားကိုနာခံခဲ့လေသော ကျွန်တော်က အခုအကြိမ်မှာ အတိအလင်း ဆန့်ကျင်လိုက်တာမို့ကျွန်တော့်ကို မေမေ ဘယ်လောက်များ စိတ်နာသွားခဲ့မှာပါလိမ့်။ တွေးရင်း ပင့်သက်ဖြာမိသည်။

သော့ယူကာ အိမ်တံခါးမကြီးကို ဖေဖေက ဖွင့်ပေး၏။ အိမ်ထဲမှ အထွက်တွင် ဧည့်ခန်းနံရံ ထက်ရှိ နာရီထဲမှ ည ဆယ့်တစ်နာရီထိုးသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ နစ်ကီက အလူးအလဲ ထလိုက်လာ၏။

ခြံတံခါးသော့ကို ဖေဖေဖွင့်ပေးတော့ အပြင်သို့ ကျွန်တော်ထွက်လိုက်မိ၏။ နစ်ကီက ဘာမှ မသိဘဲ ကျွန်တော့်နောက်ကို လိုက်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ သံယောဇဉ်တရားများသည် ဖြတ်ဖို့ခက်လွန်း လှသည်ဟု

ကျွန်တော်တွေ့မိ၏ ။

“နေခဲ့ နစ်ကီ။ ငါ ပြန်လာခဲ့မှာ”

ပြောသာ ပြောလိုက်ရသည်။ ဒီအိမ်ကို ဘယ်အချိန်မှ ကျွန်တော် ပြန်လာခွင့်ရနိုင်ပါ့မလဲ တွေးရင်း ရင်ထဲမှ စူးခနဲတစ်ချက်နာ၏ ။ နစ်ကီက တအီအီမြည်တမ်းရင်း ခြံထဲသို့ ပြန်ဝင်သွား၏ ။ ခြံတံခါးဝမှာ သော့ကိုင်ပြီး ရပ်နေဆဲဖြစ်သော ဖေဖေကို ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“သား သွားတော့မယ် ဖေဖေ”

“အေး ... အေး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖေဖေကို ဆက်သွယ်နော်။ ပြီးတော့ မဟုတ်တာတွေလည်း မလုပ်နဲ့။ သားကို ဖေဖေ စိတ်ချနေမယ်။ သား အောင်မြင်ဖို့လည်း ဖေဖေ ဆုတောင်းပေးပါ့မယ် ကွာ”

ပြောရင်း ဖေဖေအသံက တိမ်ဝင်သွား၏ ။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ဝမ်းနည်းလာမိသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ၊ စိတ်ချပါ၊ သားကြိုးစားပါ့မယ်”

ပြောပြီး ကျွန်တော် လှည့်ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ ခြေလှမ်း နှစ်လှမ်း သုံးလှမ်းလောက် လှမ်းအပြီးတွင် နောက်မှ ဖေဖေ၏ “သား”ဟူသော ခေါ်သံ ခပ်တိုးတိုးအား ကြားလိုက်ရ၏ ။

ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်မိတော့ မလင်းတလင်း အလင်းရောင်အောက်တွင် လက်နှစ်ဖက်ကို ဖြန့်ကားပြီး ကျွန်တော့်ကိုကြည့်နေသော ဖေဖေကို တွေ့လိုက်ရ၏ ။ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ နောက်သို့ အလျင်အမြန်ပြန်လှည့်ကာ ဖေဖေကို ကျွန်တော် သိုင်းဖက်လိုက်မိသည်။

ခုမှ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ဝမ်းနည်းစွာ ငိုချင်လာမိ၏ ။ ဖေဖေက အသက်ရှူသံခပ်ပြင်းပြင်းဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ခပ်တင်းတင်း ဖက်ထားပြီး

ကျောပြင်အား ခပ်ဆဆကလေး ပုတ်ပေးနေသည်။ ခဏကြာတော့မှ
ကိုယ်ချင်းခွာကာ အသံတိမ်တိမ်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ပြော၏။

“ကဲ ... သွားတော့ သား”

ဖေဖေက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ခြံထဲဝင်ကာ သော့ကို
အတွင်းမှနေလျင်မြန်စွာခတ်၏။ နောက် ချာခနဲလှည့်ကာ အိမ်ဘက်ဆီသို့
ပြန်လျှောက်သွားလေတော့သည်။ နစ်ကီက ဖေဖေအနားမှ
အပြေးအလွှားလိုက်ပါသွား၏။ ခဏငေးကြည့်နေပြီးမှ သွားရမည့်ဘက်သို့
ကျွန်တော် မျက်နှာမူလိုက်သည်။

အိမ်မှအထွက် ပထမဦးဆုံး ခြေတစ်လှမ်းကို စလှမ်းဖြစ်သည်။

အပြင်ဘက် လမ်းမထက်တွင်တော့ ညက
မည်းမှောင်နက်ရှိုင်းလွန်းနေခဲ့၏။

*

အိပ်ရာမှ နိုးနိုးချင်း ရုတ်တရက် မထမိ။ ပက်လက်အနေအထားမှ
မြင်နေရသော မျက်နှာကြတ်ကို ခဏငေးကြည့်နေဖြစ်သည်။ မျက်နှာကြတ်၏
အရောင်အဆင်းက ဖြူဖြူဖွေးဖွေးမဟုတ်။ အနည်းငယ် ညစ်ထပ်ထပ်နိုင်ချင်လှ၏။
နောက်ပြီး အခန်းတွင်းမှ လေထုက အဲကွန်းဖွင့်ထားသော်လည်း
ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ သိပ်မလတ်ဆက်သလိုလို။

ငါဘယ်ရောက်နေတာလဲ။

ခဏတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ တွေဝေသွားရ၏။ နောက်မှ မနေ့ညက
အိမ်ပေါ်မှဆင်းခဲ့ရသည့်အဖြစ်အား သတိရလာမိ၏။ ဪ ... ဒီအခန်းလေးက

ကျွန်တော်စွန့်ခွာခဲ့ရသည့်အိမ်လေးမှ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပိုင် အိပ်ခန်းလေး
မဟုတ်ခဲ့သည်ပဲလေ။

တွေးရင်း မနက်ခင်းလေးထဲတွင် ကျွန်တော့်စိတ်တို့ နွမ်းရိသွားမိသည်။

အိမ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဖေဖေနှင့် မေမေတို့အား စိတ်ထဲမှနေဖျတ်ခနဲ
သတိရလာမိ၏။ ထို့အတူ မနက်ခင်းတိုင်း မိသားစုသုံးယောက် အတူတူစားရသော
နံနက်ခင်းစာ စားပွဲဝိုင်းလေးကိုလည်း ပြန်လည်တမ်းတချင်မိလာရသလို ရှိသည်။

သို့သော် ဒီနေ့မနက်တွင်တော့ ထိုစားပွဲဝိုင်းလေးမှာ ကျွန်တော်
မပါနိုင်ခဲ့တော့။ ဒီဖြစ်ရပ်အတွက် ဖေဖေကတော့ စိတ်လက်မကောင်းဘဲ
မျက်နှာညှိုးနွမ်းနေခဲ့မှာ သေချာပါသည်။ သို့သော် မေမေကတော့

ကျွန်တော် ခေါင်းကိုခါယမ်းပစ်လိုက်သည်။ အခြားကြောင့်တော့မဟုတ်။
မေမေအကြောင်းအား သေချာသိနှင့်နေခဲ့သောကြောင့်ပင်။

မေမေက စိတ်ကြီးသည်။ ပြတ်သားသည်။ တစ်ခုခုအား
ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးလျှင် တော်တော် နှင့် မပြင်တတ်။ ဒါတွေကို ကျွန်တော်
ကောင်းကောင်းသိ၏။ တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်ခဲ့ပါသော်လည်း
ကျွန်တော့်အပေါ်တွင် မေမေက နေရာတကာ အလိုမလိုက်။ သူ့နေရာနှင့်သူသာ
လိုက်လျောခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ကျွန်တော့်အပေါ်မှာထားသော သူ့ချစ်ခြင်းကိုလည်း
တော်ရုံတန်ရုံ ထုတ်ဖော် မပြောတတ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်အပေါ်တွင် အကြွင်းမဲ့
ချစ်ခြင်းတို့ဖြင့်ချစ်ခဲ့သည်ဟု ယုံကြည်မိပါသည်။ ထို့ကြောင့် မေမေရင်အား
စုံကန်သလို ပြုလုပ်ခဲ့မိသည့် အဖြစ်အတွက် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ မကောင်းလှပါ။

သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း အိပ်ရာထက်မှ ထလိုက်သည်။
နောက်ခေါင်းအုံးဘေးနားမှ ကျောပိုးအိတ်ကို ကောက်လွယ်ကာ အခန်းအပြင်သို့
ထွက်ခဲ့၏။ လှေကားထစ်များမှ ခပ်သွက်သွက်ဆင်းကာ အောက်ထပ်ရှိ ရီဆက်ရှင်

ကောင်တာတွင် အခန်းသော့ကို ပြန်အပ်သည်။

အဆောက်အဦး အပြင်ဘက်ရောက်တော့ နံနက်ခင်းလေပြည်တို့က ကျွန်တော့်အား လတ်ဆက်ခြင်းများစွာဖြင့် တိုးဝှေ့လာကြ၏။ အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းရှိုက်သွင်းလိုက်မိသည်။ နောက် ခြေတစ်လှမ်းစသည်။ ညတုန်းက အိပ်စက်ခဲ့ရသော တည်းခိုရိပ်သာလေးမှာ ကျွန်တော့်နောက်ဘက်တွင် တိတ်ဆိတ်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

*

နဖူးပေါ်မှ ချွေးတို့ကို အကျလက်မောင်းဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းပွတ်သုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်မိတော့ နေမင်းကြီးက ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှာ စူးစူးရဲရဲ ဖြာကျနေခဲ့သည်။ ပူလွန်းသော ရာသီဥတုကြောင့် ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေ ရွဲနစ်နေခဲ့ရပြီ။ ပခုံးပေါ်မှ အဝတ်အစားတွေ ထည့်ထားသော ကျောပိုးအိတ်ကလည်း ခုမှ ပိုပြီးလေးလံလာသလိုလို။ နောက်ပြီး ဒီမနက် တည်းခိုခန်းမှထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်တွင် ကော်ဖီတစ်ခွက်သာ သောက်ခဲ့ရသော ဝမ်းဗိုက်ကလည်း ဆာလောင်မှုအား သိသိသာသာ ပြလာခဲ့လေပြီ။ လက်မှ နာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ မနက် ဆယ့်တစ်နာရီခွဲတော့မည်။ သက်ပြင်းတစ်ချက်အား ဂျူးခနဲ မှုတ် ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဗိုက်ကိုတော့ အရင်ဖြစ်ရမည်။

အတွေးဖြင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှ တစ်ခုခုစားနိုင်မည့် ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆိုင်အား မျက်လုံးဝှေ့ကာရှာကြည့်မိသည်။ ကျွန်တော်ရောက်ရှိနေသော လှည်းတန်းဈေးတစ်ဝိုက်တွင် ကားစောင့်နေသူများ၊ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူများ၊ ဈေးသည်ဈေးဝယ်များ စသည်တို့ဖြင့် လှုပ်လှုပ်ရွရွအသက်ဝင်နေခဲ့သည်။

ထိုလူများ၏ လှုပ်ရှားမှုများနောက်ကွယ်တွင် ဦးတည်ချက်တစ်ခုခု ရှိကောင်းရှိနေနိုင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်ထင်မိ၏။ ဒါဆို ဒီလူတွေကြားထဲမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပဲ ဦးတည်ရာ မဲ့နေခဲ့တာလား။

တွေးရင်း အားငယ်ချင်သလိုလို ဖြစ်သွားမိသည်။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းခါရင်း အားငယ်ချင်စိတ် တို့ကို အဝေးသို့ နှင်လွှတ်လိုက်၏။ ဟုတ်သည်။ ဒါဟာ သီချင်းဆိုချင်လွန်းသော ကျွန်တော့်အတွက် ကြုံလာရသည့် ဒုက္ခများ၏ အစပဲရှိသေးသည်။ နောက်ဆို ဒီထက်ဆိုးဝါးခြင်းများနှင့် ကြုံဆုံ ရနိုင်သေး၏။ ထို့ကြောင့် ဘာတွေပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် ကျရှုံးလို့မဖြစ်။ အလွယ်တကူ အလျှော့ပေး လိုက်လို့မဖြစ်။ ပျော့ညံ့လို့လည်း မဖြစ်။ အနှစ်နှစ်အလလ မက်ခဲ့ဖူးသော ကျွန်တော့်ရဲ့ အိပ်မက်တို့ကို အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ခွင့်ဆိုသော အရာက ဘယ်သူ့လက်ထဲမှာမှ ရှိမနေခဲ့။ ကျွန်တော့် လက်ထဲ မှာသာရှိသည်။ ထိုအရာအား ကျွန်တော် လက်လွှတ်ခံလို့မဖြစ်။ မေမေ့ရဲ့ စွန့်ပစ်ခြင်းကိုတောင် ကျွန်တော် ခံယူရဲခဲ့ပြီးတဲ့နောက်မှာ ဘာကိုများ ကျွန်တော် စိုးရွံ့အားငယ်နေရတော့မှာလဲ။ ရှေ့ဆက်လျှောက်ဖို့ပဲ ရှိတော့တာပေါ့။

စိတ်ကိုတင်းရင်း ဆက်လျှောက်မိသည်။ နောက် စားစရာအစုံနီးပါးရသော လက်ဖက်ရည် ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့လိုက်၏။ ။ ရှမ်းခေါက်ဆွဲတစ်ပွဲနှင့် ကော်ဖီတစ်ခွက်သာ မှာမိသည်။ အိတ်ထဲမှ ဖေဖေပေးလိုက်သော ပိုက်ဆံများ ရှိသော်လည်း ကျွန်တော် ချွေတာရပါလိမ့်မည်။ ရှေ့ဆက် ဘာတွေ ဘယ်လို ဖြစ်လာမလဲဆိုတာ ကျွန်တော် မသိသေး။

ဆာနေသောကြောင့်လားမသိ ။ ရှမ်းခေါက်ဆွဲက ခဏနှင့် ကုန်သွား၏။ ကော်ဖီကို တဖြည်း ဖြည်းချင်း ဖိမ်ဆွဲသောက်ရင်း စီးကရက်တစ်လိပ်ကို အပျင်းပြေမီးညှိဖွာကာ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိသည်။ အခြားတော့မဟုတ်။။

ဒီအနီးအနားတစ်ဝိုက်တွင် နေစရာ အဆောင်တစ်ခု အမြန်ဆုံး ငှားနိုင်ဖို့ပင်။

ပြောရမယ်ဆို ဒီနေရာတစ်ဝိုက်မှာ မနက်ကတည်းက နေစရာ
အဆောင်လိုက်ရှာရင်း ကျွန်တော် ရွာလည်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ လှည်းတန်း
တစ်ဝိုက်တွင် အဆောင်တွေ ပေါသည်ဟု ကြားခဲ့ဖူးသော်လည်း တကယ်လက်တွေ့
ရှာကြည့်မိသောအခါတွင်တော့ ကျွန်တော့်မှာ ချွေးပြန်ခဲ့ရလေတော့၏ ။

အခြားကြောင့်တော့ မဟုတ်။ အဆောင်များ ရှိတတ်၊ ငှားတတ်သော
နေရာများအား ကျွန်တော် သေချာစွာမသိခဲ့ခြင်းကြောင့်ပင်တည်း။

ထို့ကြောင့် လမ်းဘေးကွမ်းယာဆိုင်များ၊ ဈေးဆိုင်များတွင်
လိုက်မေးရ၏ ။ စုံစမ်းကြည့်ရ၏ ။ တချို့က မသိ။ တချို့ကလည်း သိသလိုလို
ရှိကြသည်။ သို့သော် နေရာ အတိအကျ မညွှန်းနိုင်ကြ။ ဒီကြားထဲ
ဈေးသည်တစ်ဦးက ရှားရှားပါးပါးဆိုသလို သိ၍ လိပ်စာအတိအကျနှင့် ကျွန်တော့်ကို
ညွှန်ပြခဲ့၏ ။ သို့သော် နေရာမကျွမ်းတာမို့ ကျွန်တော့်မှာ တဲလည်လည်ဖြင့်။
အတော်ကြီးကြာမှ ထို အဆောင်ရှိရာ တိုက်ခန်းသို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။ သို့သော်
အဆင်မပြေခဲ့ပါ။ ထိုအဆောင်တွင် လူ ပြည့်ကာ နေရာလွတ်မရှိတာမို့
လှည့်ပြန်ခဲ့ရပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညနေမစောင်းခင်တော့ အဆောင်တစ်ခုခုကို
မဖြစ်ဖြစ်အောင် ရှာရမည်ဟု စိတ်မှ တွေးမိ၏ ။ နေ့တိုင်း တည်းခိုခန်းမှာ မအိပ်နိုင်။
ဈေးကြီးသည်။

လက်ကျန်ကော်ဖီကို အကုန်မော့သောက်ပစ်လိုက်သည်။
ပိုက်ဆံရှင်းကာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခဲ့တော့ အပြင်ဘက်တွင်
နေပူလွန်းနေခဲ့၏ ။

“ဟိုအခန်းပဲ ညီလေး။ မင်းရဲ့ အခန်းဖော်ကတော့ ညကျမှ ပြန်လာတတ်တယ်။ အဆင်ပြေပါစေကွာ”

အဆောင်ပိုင်ရှင်အစ်ကိုကြီးက အပြုံးမျက်နှာဖြင့် ပြောရင်း အခန်းတစ်ခန်းအား ညွှန်ပြကာ သော့တစ်ချောင်းကို ကျွန်တော့်ထံ လှမ်းပေး၏ ။ ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ကာ ပြန်ပြီးပြရင်း လှမ်းယူလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပါ အစ်ကို”

“အစ်ကိုကို သူများတွေခေါ်သလို ကိုထွန်းလို့ ရင်းရင်းနှီးနှီးခေါ်နိုင်ပါတယ်ကွာ။ အဆင်မပြေ တာတွေရှိရင်လည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါ။ အဆောင်စည်းကမ်းတွေကိုတော့ မမေ့နဲ့ပေါ့။ ဟုတ်ပြီလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ကိုထွန်းပုံစံက ကျွန်တော်ကြည့်ဖူးခဲ့သော ရပ်ရှင်တွေ ထဲမှ အဆောင်ပိုင်ရှင်များလို သဘောထား တင်းမာလွန်းသည့် ပုံစံမျိုးမဟုတ်။ ထို့ကြောင့် နည်းနည်းတော့ စိတ်အေးသွားမိသည်။ ကိုထွန်းက ပြုံးရင်း ကျွန်တော့်ပခုံးအား တစ်ချက်ပုတ်ကာ အဆောင်ဧည့်ခန်းထဲမှ ထွက်သွား၏ ။

ဘေးချထားသော ကျောပိုးအိတ်ကို ကောက်လွယ်ကာ ဧည့်ခန်းဆက်တီခုံပေါ်မှနေ၍ ကျွန်တော် ထရပ်လိုက်သည်။ နောက် ကိုထွန်းညွှန်ပြခဲ့သော ဧည့်ခန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ အခန်းရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့၏ ။ တစ်နေ့လုံး အဆောင်လိုက်ရှာရင်း ပင်ပန်းခဲ့ရတာ မို့ ကျွန်တော် နားချင်နေပြီ။ ဒီအဆောင်လေးကိုတောင်မှ ကွမ်းယာဆိုင်တစ်ဆိုင်၏ ညွှန်ပြမှုဖြင့် ညနေမစောင်းခင် ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ရလို့သာ။ နို့မို့ဆို ဘယ်အချိန်အထိ လှည်းတန်းတစ်ဝိုက်မှာ ကျွန်တော် ရွာလည်နေခဲ့ရဦးမလဲ မသိ။

အခန်းတံခါးမှ လက်ကိုင်ဘုထဲ သော့ထိုးထည့်ကာ တံခါးကို

လှည့်ဖွင့်လိုက်သည်။ တံခါးပွင့်သွားသောအခါ အခန်းတွင်းမှ
အောက်သိုးသိုးအနံ့တို့က အလုံးအရင်းနှင့်ဆိုသလို ကျွန်တော့်ကို ဆီးကြိုလာကြ၏။
ယောင်ယမ်းပြီး နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းလောက် ဆုတ်လိုက်မိသည်။

ဘယ်လိုအနံ့ကြီးပါလိမ့်။ မှိုစော်လိုလို၊ သဘောဆေးနံ့လိုလို အနံ့မျိုးကြီး။
အတွေးနှင့် တံခါးပအနီးမှ မီးခလုတ်ကို ဖွင့်ကာ အခန်းတွင်းကို ကြည့်လိုက်မိတော့
ကျွန်တော့်စိတ်ဓာတ်တွေ ဟိုး အောက်ဆုံးအဆင့်အထိ ပုန်းခနဲ
ထိုးကျသွားရလေသည်။ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ကျွန်တော်နေရမယ့် အခန်းတွင်းမှာ
ဖြစ်ပျက်နေပုံကို။

အခန်းကျဉ်းလေး၏ နံရံထက်တွင် တို့လို့တန်းလန်း ချိတ်ဆွဲထားသည့်
ပုဆိုးများ၊ အကျ.. များ ၊ နောက်ပြီး သေသပ်စွာ ခေါက်မသိမ်းဘဲ
ထွေးလုံးရစ်ပတ်နေခဲ့သော အိပ်ရာတစ်ခု။ အိပ်ရာ ခင်းတွေ၊ စောင်၊
ခြင်ထောင်တွေက မလျော်တာ ဘယ်လောက်ကြာခဲ့ပြီလဲမသိ။ အရောင်အဆင်း
တောင် သိပ်မပေါ်ချင်တော့။ ချေးညှော်အထပ်ထပ်တို့ဖြင့်။ အိပ်ရာဘေးတွင်လည်း
စာအုပ်များ၊ စာရွက်များက ပြန့်ကျဲနေခဲ့ကြပြန်သေးတာ။ ဒါတင်မကသေး
ခုတင်နှစ်လုံးအလယ်က တစ်ခုတည်း သော စာကြည့်စားပွဲလေးပေါ်တွင်
စားသောက်ပြီး ဆေးမထားသော ပန်းကန်များ၊ ကော်ဖီခွက်များ က
ပုရွက်ဆိတ်တို့ဖြင့်။ အခန်းကြမ်းပြင်ကလည်း အမှိုက်တွေ ဗရပွ၊
တံမြတ်စည်းတောင် လှည်းခဲ့ဖူးရဲ့လားမသိ။

နှစ်ယောက်ခန်းမို့ ကျွန်တော် ရေရှည်ဆက်ဆံရမည့်သူ။
အခန်းဖော်ဖြစ်လာမယ့်လူရဲ့ နေထိုင်မှုပုံစံက ဒီလိုတဲ့လား။ တွေးရင်း
စိတ်မောစွာဖြင့် ကျွန်တော် ပင့်သက်တစ်ချက် ရှိုက်သွင်းလိုက်သည်။

ပြီးမှ စိတ်ပျက်နေလို့ ဘာမှမထူးဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို
ပြန်သတိပေးဖြစ်သည်။ ဟုတ်သည်။ သည်နေရာက ကျွန်တော်နေခဲ့ဖူးသော
အိမ်မဟုတ်။ အိမ်နှင့် နှိုင်းယှဉ်ပြီး ဇီဝကြောင်နေလို့မရ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်

ရောမရောက်လျှင် ရောမလို။ အဆောင်ရောက်လျှင် အဆောင်လိုသာ ကျွန်တော် ကျင့်ရမည်။ ထိုကဲ့သို့ စိတ်ထားနိုင်ဖို့ ကြိုးစားရမည်။

တံခါးကို ပြန်ပိတ်ရင်း ကျွန်တော့်နေရာဖြစ်သော ခုတင်လေးဆီကို လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ကျွန်တော်အိပ်ရမည့် ခုတင်လေးပေါ်တွင် ဘာမှ မရှိ။ ဖုန်နှင့် အခန်းဖော်ပစ်ထားဟန်တူသည့် အမှိုက်တချို့သာရှိ၏ ။ ထို့ကြောင့် ခြေပစ်လက်ပစ် နားချင်လိုက်သော်လည်း အခွင့်မသာ သေး။ အရင်ဆုံး သန့်ရှင်းရေး လုပ်ရပေဦးမည်။

ကျောပိုးအိတ်ကို အခန်းဖော်၏ အိပ်ရာထက်တွင် ခဏတင်ထားလိုက်သည်။ ခေါင်းရင်း ဘက်မှ တစ်ချပ်တည်းသော မှန်ပြတင်းပေါက်လေးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အခန်းတံခါးကိုလည်း ခဏ ပြန်ဖွင့်ထားလိုက်၏ ။ ပြီးနောက် အခန်းထောင့်မှ နှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့်တူနေသော တံမြတ်စည်းအဟောင်းတစ်ချောင်းကိုယူကာ ခုတင်ပေါ်မှ ဖုန်နှင့်အမှိုက်များကို လှဲကျင်းပစ်လိုက်သည်။ တစ်လက် စတည်း အခန်းကြမ်းပြင်ပေါ်မှ အမှိုက်များကိုလည်း အမြင်မတော်တာမို့ လှဲကျင်းနေမိ၏ ။

ထိုစဉ် ကျွန်တော့်အခန်းရှေ့မှာ လူတစ်ယောက် လာရပ်သည်။ လုပ်လက်စအလုပ်ကို ခဏရပ်ကာ ကျွန်တော်ကြည့်မိတော့ ထိုလူက မိတ်ဖွဲ့သလိုပြုံးပြ၏ ။ ကျွန်တော် ပြန်ပြုံးပြရင်း အခန်းဝဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ပုံစံကတော့ ကျွန်တော့်ထက် အသက်နည်းနည်းကြီးမည့်ပုံပင်။

“ညီလေးက ဒီအခန်းကို ရောက်လာတဲ့ အသစ်လား။”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို”

“ဪ ရောက်ရောက်ချင်း သန့်ရှင်းရေး လုပ်နေရတယ်ဆိုပါတော့”

ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မဖြေဖြစ်။ ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေလိုက်သည်။

“အစ်ကို နာမည်က ဝင်းမောင်ပါ။ ဒီအဆောင်မှာ နေတာတော့ကြာပြီ။
ညီလေးကရော”

“ကျွန်တော့်နာမည် သိမ်ကျော်ပါ အစ်ကို။ သိမ်လို့ ခေါ်နိုင်ပါတယ်”
လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ဖြစ်ကြ၏ ။ ကိုဝင်းမောင်က ပြုံးရင်း

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ကွာ။ အစ်ကို့အခန်းက မင်းတို့ခေါင်းရင်းက
အခန်းပဲ ။ လာလည်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့အစ်ကို။ ကျွန်တော်တို့ အခန်းကိုလည်း လာလည်နိုင်ပါတယ်”

ယဉ်ကျေးမှုအရ ဖိတ်လိုက်သော်လည်း ကိုဝင်းမောင်က မျက်နှာကို
ရှုံ့မဲ့ကာ ကျွန်တော့် အားပြော၏ ။

“နေပါစေ ညီလေးရာ။ မင်းတို့အခန်းကိုတော့ လာမလည်ပါရစေနဲ့။
ဟိုလူနဲ့ မျက်နှာကြော မတည့်လွန်းလို့ပါ”

“ဘယ်သူလဲဗျ”

သိချင်စိတ်ဖြင့် ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။ ကိုဝင်းမောင်က
ကျွန်တော့်အခန်းဖော်၏ အိပ်ရာအား မေးငေါ့ပြရင်း မချို့မချည်ပြီးကာ ပြော၏ ။

“မင်း အခန်းဖော်လေ။ သူ့နာမည်က လှိုင်ဘွားတဲ့။

ပေါင်းရသင်းရခက်ပြီး ဂွကျလွန်းလို့ပါကွာ။ ဒီတစ်ဆောင်လုံးမှာ သူနဲ့ ဘယ်သူမှ
အဆက်အဆံမရှိကြဘူး။ ပြီးတော့ နေတဲ့ပုံကိုလည်း ကြည့်ဦးလေ။

မင်းမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ ခုတောင် ရောက်ရောက်ချင်း မင်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေရပြီ
မဟုတ်လားကွ။ ဟား ... ဟား။ ကဲ ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နဲ့ထွင်းဆိုသလို မင်း
သိသင့်တာတွေကိုတော့ ဖောက်သည်ချလို့ ပြီးပြီဟေ့။ အစ်ကို သွားမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကိုဝင်းမောင်က ရယ်မောနှုတ်ဆက်ကာ
ထွက်သွားလေတော့သည်။ ကျွန်တော် ပခုံးတွန့်လိုက်မိ၏ ။ ဒီပုံအတိုင်းဆို

ဒီအဆောင်မှာ ကျွန်တော် အဆင်ပြေပါ့မလား။ ဒီ အခန်းထဲမှာ ကျွန်တော် နေနိုင်ပါ့မလား။

ဟင့်အင်း.... မနေနိုင်လို့မဖြစ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဆင်ပြေအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပြီး နေမှ ဖြစ်လိမ့်မည်။ အခြားကြောင့်တော့ မဟုတ်ရ။ တခြားအခန်းလွတ်မရှိသေးသော ဒီအဆောင်တွင် ဘုမသိ ဘမသိဖြင့် အဆောင်လစာ သုံးလစာကို ကျွန်တော် ကြိုတင်ပေးထားမိပြီးသား ဖြစ်နေခဲ့သောကြောင့်ပင်တည်း။

“နင် ငါ့ဆီ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာနဲ့တော့ သိခံ။ နင့်လိုသားမျိုး ငါ့မှာ မရှိတော့ဘူး”

“မေမေ”

နာကျင်ကွဲအက်စွာဖြင့် ကျွန်တော် အော်ခေါ်သော်လည်း မေမေက လှည့်မကြည့်။ ကျွန်တော်နှင့်ဝေးရာဆီသို့ ကျောခိုင်းကာ တရွေ့ရွေ့ထွက်ခွာသွား၏ ။ ကျွန်တော် အနောက်မှပြေးလိုက်မိသည်။ သို့သော် မေမေ့ကို မမိနိုင်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ညှိုးနွမ်းဆိတ်သုန်းမှုတွေက တင်းကြမ်းပြည့်လို့။ ဝမ်းနည်းမှုတွေကလည်းနေရာအနှံ့။ မေတ္တာစူးတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးကို ခေါ်ကြတာလား။

မေမေ့နောက်ကို ပြေးလိုက်ရင်း ကျွန်တော် မောဟိုက်လာသည်။ ပါးစပ်မှလည်း အသံကုန် ဟစ်ကာ မေမေ့အား အော်ခေါ်နေမိသည်။

“မေမေ”

“ဟေ့ကောင်”

အနီးကပ်ခေါ်သံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်မထူးမိ။ မေမေ့နောက်ကိုသာ အသည်းအသန် ပြေးလိုက်နေမိဆဲ

လက်တစ်စုံက ကျွန်တော် ပခုံးအား ခပ်ကြမ်းကြမ်းကိုင်လှုပ်လာသည်။ စောစောက ခေါ်သံကိုလည်း ထပ်ကြားရ၏ ။

“ဟေ့ကောင်”

လှုပ်အနှိုးခံလိုက်ရတာ မို့ ကျွန်တော် နိုးသွားရသည်။ မျက်နှာကြတ်ဆီမှ ဖြာကျနေသော နှစ်ပေမီးချောင်းအရောင်က မျက်စိထဲသို့ စူးခနဲ ဝင်လာ၏ ။
ခဏတွင်းမှာပင် ကျွန်တော် နားလည် သွားမိ၏ ။

ကြည့်စမ်း၊ ညနေက သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး ဖျာမရှိ၊ အိပ်ရာခင်းမရှိသော အဆောင်သစ်က ခုတင်ပေါ်မှာ ကျွန်တော် ဒီအတိုင်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့တာပါလား။
နေဦး ... အခု ဘယ်နှစ်နာရီထိုးနေပြီလဲ။ ကျွန်တော့်ကို လာနှိုးတဲ့သူကရော ဘယ်သူလဲ။

ဖန်တွက်နေသော မျက်လုံးများအား လက်ဖြင့်ပွတ်ရင်း
ကြည့်လိုက်မိတော့ ကျွန်တော့်အား စီးမိုးကြည့်နေခဲ့သော မျက်နှာတစ်ခုကို
မျက်နှာကြတ် မီးချောင်းရောင်အောက်တွင် ထင်ထင်ရှားရှား မြစ်လိုက်ရ၏ ။
ထိုမျက်နှာပေါ်တွင် နှုတ်ခမ်းမွှေး၊ မုတ်ဆိတ်မွှေးတို့က ထိုးထိုးထောင်ထောင် ဖြင့်။
မျက်မှန်ထူထူအောက်မှ မျက်ဝန်းတစ်စုံက ကျွန်တော့်ကို အေးစက်စက်
ကြည့်နေခဲ့လေတော့ တာ။ နှုတ်ခမ်းတွင်လည်း အရယ်အပြုံးမရှိ။
ခပ်တည်တည်ဖြင့်။

ကျွန်တော် ထထိုင်လိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှနေ ကျွန်တော့်အခန်းဖော်
ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ချက်ချင်း သိလိုက်၏ ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကို”

ကျွန်တော့်ကို လာနှိုးတာမို့ သိချင်စိတ်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ
ထိုလူက ခြေနစ်လှမ်း စာလောက် အကွာတွင်ရှိသော သူ့ခုတင်ဆီသို့
နောက်ပြန်လျှောက်သွားရင်း ကျွန်တော့်အား ခပ်အေးအေး ကြည့်ကာ ပြော၏ ။

“အဲဒီ မေးခွန်းကို ငါက မေးရမှာကွ”

“ဗျာ”

ကျွန်တော်နှုတ်မှ အာမေဍိတ်သံတစ်ခု ထွက်ကျသွားသည်။ ဒီလူ
ဘယ်လိုလူပါလိမ့်။ ကျွန်တော်အိပ်နေတာကိုလည်း လာနှိုးသေးသည်။ ပြီးတော့
သူကပဲ ကျွန်တော့်ကို အဲဒီ မေးခွန်းကို ငါက မေးရမှာကွဟု ပြန်ပြောနေသေး၏။
ပုံစံကတော့ ကျွန်တော့်ထက် ဆယ်နှစ်ကျော်လောက် ကြီးမည့် ပုံပင်။ နေပါဦး။
ညနေတုန်းက ခေါင်းရင်းခန်းမှာနေတဲ့ ကိုဝင်းမောင်ကြီးပြောသွားတာ သူ့နာမည်
ဘယ်သူပါလိမ့်။ ဪ ... ဟုတ်ပြီ။ လှိုင်ဘွား။ ကိုဝင်းမောင် ပြောစကားအရ
လှိုင်ဘွားဆိုတဲ့ ဒီလူဟာ ပေါင်းရသင်းရခက်တဲ့ လူဆိုတာ အခုတော့ ကျွန်တော်
လက်ခံရတော့မလိုလို ဖြစ်နေခဲ့ရပြီ။

ကိုလှိုင်ဘွားက သူ့အိပ်ရာပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း ခပ်တည်တည်ဖြင့်
ကျွန်တော့်အား လက်ညှိုးထိုးကာ ပြော၏။

“ဟုတ်တယ်လေကွာ၊ မင်းက အေးဆေးမအိပ်ဘဲ ပါးစပ်က မေမေ၊
မေမေနဲ့ အော်ခေါ်နေတာကိုးကွ။ မင်း ဘာဖြစ်နေမှန်း မသိလို့”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့။ ကျေးဇူးပါ အစ်ကို”

ထိုအခါမှ ကိုယ့်အဖြစ်ကို ပြန်တွေးကာ ကျွန်တော့် မျက်နှာက
ပြုံးစိစိဖြစ်သွားမိသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မိတ်ဆက်ဖို့လည်း သတိရလာ၏။

ထို့ကြောင့် ပြုံးရင်း

“ကျွန်တော့်နာမည် သိခံကျော်ပါ အစ်ကို။ ဒီအခန်းကို ဒီနေ့မှ
ပြောင်းလာတာပါ”

“ အေး ... အေး”

စိတ်သိပ်မပါသလိုပြောရင်း ကိုလှိုင်ဘွားက သူ့အိပ်ရာပေါ်တွင်

လဲချလိုက်ကာ နံရံဘက်သို့ စောင်းလှည့်သွား၏။ ကျွန်တော် အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားရ၏။ မိတ်ဆက်နေတာကို အရေးမလုပ်သလို တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားတာမို့ပင်တည်း။

ထို့ကြောင့်ခုတင်ပေါ်တွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်ရင်း ယောင်တောင်တောင်ဖြင့်ကျွန်တော် ခေါင်းကုတ်မိသည်။

ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။ သူနှင့် အဆင်ပြေအောင် ကြိုးစားနေချင်သော်လည်း ကိုလှိုင်ဘွားပုံစံက တကယ့်ကို ပေါင်းရသင်းရခက်မယ့် ပုံစံမျိုးဖြစ်နေခဲ့တာ အမှန်။ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်မိသည်။ ထိုစဉ် ဗိုက်ထဲမှ ဝှီခဲမြည်လာ၏။ ကျွန်တော် သတိရလာသည်။ ဟုတ်သည် ကျွန်တော် ညစာမှ မစားရသေးတာ။ နာရီကို ကြည့်လိုက်မိတော့ ည ရှစ်နာရီ ထိုးပြီးခဲ့လေပြီ။

အပြင်ထွက် ထမင်းမစားခင် ရေအရင်ချိုးဖို့ စိတ်ကူးမိ၏။ တစ်နေ့လုံး ဇောနှင့်အဆောင် လိုက်ရှာခဲ့ရပြီး အဆောင်ရောက်တော့ မောမောနှင့် အိပ်ပျော်သွားခဲ့တာမို့ ခုထိ ကျွန်တော်ရေမချိုးရသေး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်အနံ့ခံကြည့်တော့ မျက်နှာတောင် ရှုံ့သွားရသည်။ ကြည့်စမ်း ချွေးနံ့တွေ ဟောင်နေတာပါလား။

ခုတင်ပေါ်မှ အောက်ဆင်းလိုက်သည်။ အကျူးချွတ်ပြီး မှ သတိရလာသည်။ နှစ်ထပ်ရှိသော ဒီအဆောင်မှာ ကျွန်တော်တို့အခန်းက အောက်ထပ်မှာ ဖြစ်သည်။ ရေချိုးခန်းက ဘယ်နေရာမှာ ရှိမှန်း ကျွန်တော်မသိ။ ပြီးတော့ မနေ့ညက အိမ်မှ ဒီအတိုင်း ကျောကော့ဆင်းခဲ့ရသည့်အတွက် ကျွန်တော့်မှာ ဆပ်ပြာတို့ဘာတို့ မပါ။ တစ်နေ့လုံးလည်း အဆောင်ရဖို့သာ စိတ်လောနေမိတာမို့ ဝယ်ဖို့ သတိမရခဲ့။

ကြံရာမရဖြစ်ကာ တစ်ဖက်လှည့်အိပ်နေသော ကိုလှိုင်ဘွားအား ကျွန်တော် ကြည့်မိလိုက်သည်။ သူက အသက်မှန်မှန်ရှူရင်း ငြိမ်နေ၏။

ခဏကြည့်နေပြီးမှ စိတ်ဆုံးဖြတ်ကာ သူ့အား ခေါ်လိုက်၏။

“အစ်ကို”

“အင်း”

လှည့်မကြည့်၊ အသံဖြင့်သာ ထူးသည်။ ကျွန်တော် နည်းနည်း စိတ်လေသွားရပြန်သည်။ သို့သော် မပြောမပြီး၊ မတီး မမြည်မို့။

“ကျွန်တော့်ကိုလေ ဆပ်ပြာခွက်လေး ခဏလောက် ငှားပါလားဗျာ။ အိမ်ကနေ ရုတ်တရက် ထွက်လာရတာ မို့ ကျွန်တော့်မှာ မဝယ်ရသေးလို့ပါ။ ပြီးတော့ ရေချိုးခန်းကရော ဘယ်ဘက်မှာလဲ အစ်ကို”

“ခုတင်အောက်မှာရှိတယ် ယူသွား။ အဆောင်ရဲ့အဆုံး မီးဖိုခန်းရဲ့ဘေးမှာ ရေချိုးခန်းနဲ့ အိမ်သာရှိတယ်”

တစ်ဖက်လှည့်နေရင်းမှ လှည့်မကြည့်ဘဲ ကိုလှိုင်ဘွားပြောသည်။
တော်တော် နွေးထွေးမှု ကင်းမဲ့တဲ့ လူကြီးပဲဟု ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ
တွေးမိလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ကို သူ မမြင်နိုင်တာ သေချာတာမို့ နောက်ဘက်မှနေ
လက်သီးဆုပ်ဖြင့်ရွယ်ကာ နှုတ်ခမ်းကိုရွဲ့ပြီး ရသေ့စိတ်ဖြေအနေ နှင့်
ဖိုက်တာပုံစံလုပ်ပစ်လိုက်သည်။ နောက် .. သူ့ဆပ်ပြာခွက်ကိုယူ၍ ရေချိုးခန်းဆီသို့
ကျွန်တော် ထွက်ခဲ့သည်။

ထို့ပြင် ကျွန်တော့်မှာ ရေချိုးခန်းစီးဖို့ ဖိနပ်မရှိသေးတာမို့
သူ့ခုတင်ခြေရင်းမှ သူ့ဖော့ဖိနပ် ဖြူညစ်ညစ်ကြီးကိုလည်းယူစီးပစ်ဖို့ ကျွန်တော်
မေ့မနေခဲ့ပါ။

*

အခန်း(၂)

စူးရှကျယ်လောင်သော ဖုန်းမြည်သံကြောင့် ကျွန်တော် လန့်နိုးလာရသည်။ အိပ်မှုနံရံစုတ်ဖွား ဖြင့် ခေါင်းအုံးနံဘေးမှ ဖုန်းကို ကောက်ကာ ခေါ်သူကို ကြည့်လိုက်တော့ ကျော်စိုးဦးဖြစ်နေတာကို တွေ့ရ၏။ ဖုန်းကို နားနားကပ်၍ ကျွန်တော် ထူးလိုက်သည်။

“ဟယ်လို”

“ဟေ့ကောင် သိခံ၊ ဒီနေ့ မင်းအားလား”

ကျော်စိုးဦး၏ အမေးစကားကြောင့် အိပ်ချင်စိတ် သိပ်မပြေသေးသော ကျွန်တော့်မှာ ရယ်ချင်သွားမိသည်။ အခြားကြောင့်တော့မဟုတ်။ လောလောဆယ် အခြေအနေမှာ ကျွန်တော့်အတွက် အပေါဆုံးအရာက အချိန်ပဲ ဖြစ်နေခဲ့တာ မဟုတ်လား။

“အေး .. အားပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒါဆို ခဏနေ ငါ့ဆီလာခဲ့ပါလားကွ။ ငြိမ်းနိုင်နဲ့ ထင်အောင်ဇော်တို့လည်း ငါ့ဆီ လာကြလိမ့်မယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲကွ”

“အလုပ်ကိစ္စကွ”

“ဘာ အလုပ်ကိစ္စ ဟုတ်လား”

ဝမ်းသာစွာဖြင့် ကျွန်တော် မေးလိုက်မိသည်။ အလုပ် ...၊ အလုပ်တဲ့ လား။ ဒါဟာ အခု အချိန်မှာ ကျွန်တော် မျှော်လင့်တောင့်တနေမိတဲ့အရာ။

“အေးကွ၊ ဒီလိုကွာ။ မနေ့က ငါ့အိမ်ကို ငါတို့ဦးလေး ရောက်လာတယ်။ အဲဒီ မှာ ကျောင်းပြီး သွားတဲ့ငါ့အတွက် ငါ့ဦးလေးက သူ့သူငယ်ချင်းရဲ့

ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီမှာ ငါ့ကို အလုပ်သွင်းပေးမယ်ဆိုပြီး ဖောင်တွေ ယူလာပေးတယ်။ အဲဒါနဲ့ ငါလည်း မင်းတို့အတွက်ပါ ပြောပေးပါဦးဆိုတော့ ငါ့ဦးလေးက ပြောပေးမယ်တဲ့ကွ။ ကဲ .. ဒါပဲကွာ။ အားလုံးစုံမှပဲ အသေးစိတ်ပြောပြတော့မယ်။ မင်းကို ငါတို့လမ်းထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ စောင့်နေမယ်သိလား”

ကျော်စိုးဦးက ခပ်လောလောပြောကာ ဖုန်းချသွားလေတော့၏ ။ အလုပ်ဆို၍ စောစောက မျှော်လင့်တကြီးရှိခဲ့မိသော ကျွန်တော့်စိတ်က အောက်သို့ ဇောက်ထိုးဆင်းသွားရသည်။

ဟုတ်သည်။ ကျွန်တော်က နည်းပညာတက္ကသိုလ်အား မေမေဆန္ဒအရ အတန်းကုန်အောင်သာ ဝတ်ကျေတန်းကျေ တက်ခဲ့မိသူတစ်ယောက်။ ထို့ကြောင့် ဘာသာရပ်များအားလုံးအပေါ် တီးခေါက်မိရုံ၊ စာမေးပွဲအောင်ရုံလောက်သာ ကျွန်တော်က သင်ခဲ့၊ ကျက်ခဲ့မိတာ။

ဒီလိုအရည်အချင်းမျိုးနှင့် လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ကိုးရီးကားယားနိုင်နေလိမ့်မည်။ အလုပ်ထဲမှာ ပိုပြီးတိုးတက်လာအောင် သင်ယူလေ့လာခွင့်တွေ ရှိလာနိုင်သေးသော်လည်း ကျွန်တော်မှ ထိုပညာရပ်ကို စိတ်မဝင်စားခဲ့တာ။ မှန်တာပြောရမယ်ဆို ကျောင်းစတက်ကတည်းက ကျောင်းပြီးသွားလျှင် ထိုပညာရပ်ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလုပ်ဖို့ တစ်ခါဆို တစ်ခါမှ စိတ်မကူးခဲ့မိ။

ထို့ကြောင့် အခုလို အဆက်အသွယ် အကူအညီတွေရသော်လည်း ကိုယ်တကယ် မတတ်ကျွမ်း၊ စိတ်မဝင်စားဘဲနှင့် ဘွဲ့လက်မှတ်ပြုပြီးတော့ အလုပ်ဝင်မလုပ်ချင်မိပါ။ ကျွန်တော့်အတွက် မကောင်းသလို။ ကြားမှ အကူအညီပေးသူကိုလည်း အားနာဖို့ကောင်းနေလိမ့်မည်။ ကိုယ့်ကြောင့် ကြားကနေ အာမခံပေးသူ မျက်နှာပျက်ရမှာကို ကျွန်တော် မလိုလား။

တွေးရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချမိ၏ ။ အိပ်ရာပေါ်တွင်
ပက်လက်ပြင်လှဲရင်း စိတ်ထဲတွေး ဖြစ်သည်။

ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။

ဝါသနာပါတာကိုပဲ လုပ်ချင်တယ်။ တခြားဟာ စိတ်မဝင်စားဟု
ကြွေးကြော်၍ သီးချင်းဆိုချင်တယ်ဆိုပြီး ဒီပုံစံအတိုင်း အိမ်ပေါ်ကဆင်းလာ၊
နောက်အဆောင်တစ်ဆောင်က အခန်းကျဉ်းလေးတစ်ခုထဲမှာ ဒီအတိုင်း
ငုတ်တုတ်ထိုင်နေလို့ကတော့ ဘာမှ ဖြစ်လာနိုင်မည်မထင်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်
တစ်ခုခု လှုပ်ရှားရမည်။

သို့သော် ပြဿနာက ဘယ်ကစပြီး ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာကို ခုထိ
ကျွန်တော် မဝေခွဲနိုင်သေး။ မသိသေး။ မွေးကတည်းက တစ်သက်လုံး အိမ်မှာ
အမေချက်ကျွေးတာစား၊ အဖေပေးသော မုန့်ဖိုးယူပြီး ကျွန်တော် နေလာခဲ့မိတာ။
အခုမှ ဝါသနာကို အရင်းခံ၍ ဘဝကို တစ်ယောက်တည်း ရင်ဆိုင်ကြည့်ဖို့
ကြိုးစားမိခဲ့တာ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်အဖြစ်က ကိုယ်တိုင်လမ်းဖောက်ကာ
လမ်းလျှောက်ချင်သော်လည်း စလုံးရေစဖို့ ခက်နေသည့် သဘောမျိုး ဖြစ်နေခဲ့ရပြီ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လောလောဆယ်တွင် သိချင်းဆိုဖို့ကိစ္စအား ခဏတော့
အောင့်ထားသင့်သည်ဟု တွေးမိ၏ ။ ဟုတ်သည်။ ကျော်စိုးဦးပြောသော အလုပ်ကို
မလုပ်ချင်လျှင်တောင်မှ ပုံမှန်ဝင်ငွေ လေးရမည့် အလုပ်တစ်ခုကို ကျွန်တော်
လုပ်သင့်တာ အမှန်တရားတစ်ခု။ နေ့တိုင်း အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံတွေထုတ်ပြီး
စားရေးသောက်ရေး ပြဿနာကို ကျွန်တော် ဖြေရှင်းလို့မရ။ ရေရှည်မှာ
ခါးပြတ်သွားနိုင်သည်။ ပြီးတော့ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ပိုက်ဆံလေး၊ ငါးသိန်းဆိုတာက
ဘယ်လောက် ကြာကြာ ထိုင်စားလို့ရမှာလဲ။ နောက်ပြီး မေမေ မသိဘဲ ဖေဖေဆီက
တစ်ဖက်လှည့်ပြီး လက်ဖြန့် မတောင်းချင်မိပြန်ပါ။

မီးခိုးမဆုံး တွေးရင်း ကျွန်တော့်ခေါင်းတွေ ထူပူလာသလိုရှိ၏ ။

ခေါင်းကို ယမ်းခါကာ အိပ်ရာထက်မှ ထလိုက်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုတော့ကျော်စိုးဦး ရှိရာဆီသို့ သွားရဦးမည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို အလုပ်ရစေချင်တဲ့ စေတနာနဲ့ တကူးတကခေါ်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။ သူပြောသော အလုပ်ကို ကျွန်တော် မလုပ်ချင်ရင်တောင်မှ သူ့စေတနာကို အသိအမှတ်ပြုရမည်။

ရေချိုးဖို့ ပြင်ဆင်ရင်း ဖုန်းမှ နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ မနက် ဆယ်နာရီခွဲခါနီး ဖြစ်နေပြီ။ ကြည့်စမ်း၊ အဆောင်မှာ နီးထဲရဲတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပထမဦးဆုံးသော မနက်ခင်းဟာ တော်တော်လေးကို နေမြင့်နေခဲ့ပါပေါ့လား။

သတိတရဖြင့် တစ်ဖက်ကုတင်ကို ကျွန်တော်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကိုလှိုင်ဘွားက ရှိမနေခဲ့တော့။ ဘယ်အချိန်ထပြီး၊ ဘယ်အချိန်ထွက်သွားခဲ့သလဲ ဆိုတာတောင် ကျွန်တော် မသိလိုက်။ သူ့အိပ်ရာကတော့ မနေ့ညနေတုန်းက ကျွန်တော် မြင်ခဲ့ရတဲ့အတိုင်း ထွေးလုံးရစ်ပတ်ဖြင့်။

*

“ဒါဆို မင်းရော ဘယ်လိုလဲ သိခ်”

ကျော်စိုးဦးက ကျွန်တော့်ဘက်သို့လှည့်ကာ မေးလာ၏ ။ ငြိမ်းနိုင်နှင့် ထင်အောင်ဇော်တို့ကလည်း ဘယ်လိုလဲဆိုသော သဘောဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လာကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က စောစောကပင် ကျော်စိုးဦးပြောသော အလုပ်ကို စိတ်ဝင်တစားဖြင့် လုပ်ကြည့်ကြမည်ဟု အားတတ်သရော ကတိပေးခဲ့ကြ၏ ။ ထို့ကြောင့် ပုံစံတွေက ကျွန်တော့်ကို သူတို့နှင့်အတူတူ အလုပ်ဝင်စေချင်ကြသည့်ပုံများ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ... ကျွန်တော်လည်း သူငယ်ချင်းများနှင့်အတူတူ အလုပ်လုပ်ချင်မိပါသည်။ သို့သော်လည်း

ကျွန်တော် ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ ထိုအခါ ကျော်စိုးဦးက နားမလည်နိုင်သလိုပုံစံမျိုးဖြင့် မေးလာ၏ ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သိခံ။ လစာနည်းတယ် ထင်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“ဒါဆို .. ဘာဖြစ်လို့လဲ။ မင်းမှာ Over Sea တွေ ဘာတွေသွားပြီး ကျောင်းဆက်တက်ဖို့၊ အလုပ်လုပ်ဖို့ စီစဉ်ထားပြီးသားဖြစ်နေလို့လား”

ထင်အောင်ဇော်က ဝင်မေးပြန်သည်။

“အဲဒါလည်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ ငြင်းရတာ လဲကွ။ အခုကျော်စိုးဦးပြောတဲ့ အလုပ်က ဒီလောက်အဆင်ပြေနေတဲ့ဟာကို။ ငါတို့ သူငယ်ချင်းတွေ အလုပ်လည်းအတူတူ လုပ်ရဦးမယ်။ လစာလည်း မဆိုးဘူး။ ပြီးတော့ တက်လမ်းတွေ ဘာတွေလည်း ဒီလောက်ကောင်းနေတဲ့ဟာ”

ငြိမ်းနိုင်လေသံက အားမလို အားမရဟန်ပန်ဖြင့် မချင့်မရဲ။

ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာသိတာမို့ မပွင့်တပွင့်သာ ကျွန်တော် ပြုံးနေမိသည်။

“ခဏနေကြဦး၊ ခဏနေကြဦး။ ဒီကောင် သိခံတစ်ခုခု ဖြစ်နေတယ်ထင်တယ်။ ရောက်ကတည်းက သိပ်ပြီး မျက်နှာမကောင်းတာ ငါသတိထားမိတယ်”

ကျော်စိုးဦးက ငြိမ်းနိုင်တို့ကို လက်ကာပြရင်း ပြော၏ ။ ထိုအခါ သူတို့အားလုံး၏ အကြည့်များက ကျွန်တော့်ထံသို့ စုပြုံရောက်ရှိလာကြသည်။ ကျွန်တော်မနေတတ် မထိုင်တတ်ဖြစ်သွားရ၏ ။ သို့သော် ကျွန်တော့်အဖြစ်အပျက်များအား သူတို့ကို မပြောပြချင်ပါ။ အလကားနေရင်း

ကျွန်တော့်ကြောင့် တက်ကြွနေခဲ့သော သူတို့ရဲ့ စိတ်တွေကို မညစ်နွမ်းသွားစေချင်ပါ။
ထို့ကြောင့် ဟန်ဆောင်ပြီးကာ ခပ်ပေါ့ပေါ့လေသံဖြင့်

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွာ”

ဟု ပြော၍ သောက်လက်စ ကော်ဖီခွက်ကို တစ်ငုံယူသောက်လိုက်သည်။
ထိုစဉ် ကျွန်တော့် ဘေးနားမှခုံတွင် ထိုင်နေခဲ့သော ငြိမ်းနိုင်ထံမှ
အလန့်တကြားအသံက စူးခနဲ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟာ ... ဟေ့ကောင် .. သိနီ၊ မင်းလက်ဖျံပေါ်မှာ ဘာဖုတွေလဲကွ။
နီရဲနေတာပဲ။ ဟေ့ကောင်တွေ ဒီမှာ ကြည့်ကြစမ်း”

ထင်အောင်ဇော်နှင့် ကျော်စိုးဦးတို့က ကျွန်တော့်ကို စေ့စေ့စပ်စပ်
ကြည့်လာကြ၏ ။ ကျွန်တော်လည်း ကော်ဖီခွက်ကို
ကမန်းကတန်းချကာကိုယ့်လက်ကိုယ် ပြန်ကြည့်မိ၏ ။

ဟုတ်ပ၊ ခပ်လတ်လတ် အသားအရေရှိသော ကျွန်တော့်လက်ဖျံရိုး
တစ်လျှောက်မှာ အနီရောင်ဖုလေးတွေ အများကြီးပါလား။ ဒါတင်မကသေး။
လက်ဖုမိုးတွေပေါ်မှာရော။ ပြီးတော့ တစ်ဖက်တည်းတောင် မဟုတ်။
လက်နှစ်ဖက်စလုံးပေါ်မှာ မွစာကြဲလျက်။

မြင်မြင်ချင်း ဒါ ဘာအဖုတွေလဲဆိုတာ ကျွန်တော်
ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။ ညတုန်းက အဆောင်မှာ အိပ်ဖို့
ရေမြှုပ်မွေ့ရာအပါးလေးတစ်ခု ၊ ခေါင်းအုံးတစ်လုံးသာ ထမင်းထွက်စားရင်း
ကျွန်တော် ဝယ်ဖြစ်ခဲ့ရ၏ ။ အိမ်က ကျွန်တော့်အိပ်ခန်းမှာ
ခြင်လုံဇကာတပ်ထားတာမို့ ခြင်ထောင် မလို။ ထို့ကြောင့် ခြင်ထောင်ဝယ်ဖို့
သတိမရခဲ့။

အခုတော့ ခြင်ထောင်မပါ ဘာမပါနှင့် တစ်ညလုံး အိပ်ခဲ့မိသော
အကျိုးဆက်ကြောင့် ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ခြင်ကိုက်ဖုတွေ

သီးထနေခဲ့ရလေပြီ။ အဆောင်မှ မထွက်ခင်တုန်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကို
သတိမထားခဲ့မိတာမို့ တီရှပ်လက်တိုတစ်ထည်ကိုသာ လွယ်လွယ်ဝတ်ခဲ့မိတာ။
အခုတော့ ...

သူငယ်ချင်းတွေရှေ့မှာ ကျွန်တော် နည်းနည်းရှက်သွားသည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ထင်အောင်ဇော်က ကျွန်တော့်လက်ကို ဆတ်ခနဲ
ဆွဲယူကာကြည့်ရင်း ..

“ဒါ ခြင်ကိုက်ဖုတွေပဲကွ။ ဟေ့ကောင် သိနီ .. မင်း မနေ့ညက အိမ်မှာ
မအိပ်ဘဲ ဘယ်မှာ သွားအိပ်လို့လဲ။ မင်းအိမ်မှာ အိပ်လို့ ဒီလောက်ကိုက်ခံရတာ တော့
မဖြစ်နိုင်ဘူး။”

“ဟုတ်တယ် ၊ ညတုန်းက မင်းဘယ်မှာ အိပ်တာလဲ သိနီ”

“ဟေ့ကောင် .. ပြောလေကွာ”

ငြိမ်းနိုင်နှင့် ကျော်စိုးဦးတို့ကပါ တိုက်တွန်းသလို ပြောလာကြသည်။
မထူးတော့ပြီမို့ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို
ကျွန်တော်ပြောပြလိုက်သည်။

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးတွင် သူတို့က စာနာသောအကြည့်များဖြင့်
ဝိုင်းကြည့်လာကြ၏ ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ထိုကဲ့သို့ အကြည့်များအား ကျွန်တော်
လက်မခံချင်ပါ။

ဟုတ်သည်။ ဝါသနာကြောင့်အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ရသော
အဖြစ်တစ်ခုအတွက် ဘယ်သူ့ဆီကမှ ဂရုဏာသက်တာကို ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ
မခံယူလိုမိ။

သို့သော် ကျွန်တော် ရောက်ရှိခဲ့သော နည်းပညာတက္ကသိုလ်တွင်
ပထမနှစ်မှ နောက်ဆုံး နှစ်အထိ ကျောင်းအတူတူတက်ရင်း ခင်မင်ခဲ့ရသော

သူငယ်ချင်းများထံမှ ကရုဏာတရားများကိုတော့ ကျွန်တော်
လက်ခံသင့်သည်ထင်မိ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့ထံမှ မျက်နှာလွှဲကာ ထိုင်နေသော
လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အပြင်ဘက်သို့ ငေးကြည့်နေလိုက်သည်။ ကျော်စိုးဦးတို့
လမ်းထိပ်မှ ကျွန်တော်တို့ ထိုင်နေခဲ့သော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေး
အပြင်ဘက်တွင်တော့ နေက ပူလွန်းလှ၏။

“ဟာ ... မင်းက အဆိုတော်ဖြစ်ချင်နေတာကိုး။ ငါတို့ကိုလည်း တစ်ခါမှ
မပြောပြဖူးပါဘူး”

“အေးလေ။ ငါ့အိမ်မှာ မင်းဂီတာသယ်လာပြီး သီချင်းတွေဆိုနေတိုင်း
ဒီလိုပဲ ဝါသနာပါလို့ အပျော်ဆိုနေတယ်လို့ ငါထင်ထားခဲ့တာ။ အခုတော့ကွာ”

ကျော်စိုးဦးက ငြိမ်းနိုင်စကားကို ညည်းညည်းညူညူဖြင့် ထောက်ခံ၏။
လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းဘက်သို့ မျက်နှာပြန်လှည့်ကာ ခြောက်ကပ်ကပ်အပြုံးတစ်ခုကို
ကျွန်တော်ဖန်တီးမိသည်။ ဟုတ်သည်လေ။ ကိုယ့်ရဲ့ ရည်မှန်းချက်၊
ရည်ရွယ်ချက်တွေဆိုတာ လူတကာကို လျှောက်ပြောပြနေလို့
ကောင်းတဲ့အရာတစ်ခုမှ မဟုတ်ခဲ့တာ။

“မင်းအမေက တော်တော်ပြတ်တာပဲ သိနီရာ၊ ငါဆို မင်းကို
ဒီလိုနှင်ချလိမ့်မယ်လို့ တစ်ခါမှ မထင်မိဘူး”

ထင်အောင်ဇော်အသံက တကယ့်ကို မယုံနိုင်ခြင်းများစွာဖြင့်။

“အေးလေ။ ငါလည်း မင်းပြောလိုသာ ကြားရတယ်။ ယုံတောင်
မယုံနိုင်ဘူး”

ကျော်စိုးဦးက ကျွန်တော့်ကို စာနာသလိုကြည့်ရင်း
ခေါင်းတခါခါဖြင့်ပြော၏။ ဘေးမှ ငြိမ်းနိုင်က ကျွန်တော့်ပခုံးကို လှမ်းဖက်ရင်း
မေးသည်။

“အဲဒါတွေကို ဘာဖြစ်လို့ ငါတို့ကို စောစောကမပြောပြခဲ့တာလဲ သိခံရာ”

“ဟင့်အင်း .. မင်းတို့ကိုတောင် အခုကြုံလို့၊ ငါ့ကိုလည်း မေးလာလို့ ပြောပြမိတာ။ ဘာဖြစ် လို့လဲဆိုတော့ ငါ့အဖြစ်အပျက်တွေက ကြားရတဲ့သူ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်စရာ မဟုတ်လားကွ။ ဟား ... ဟား”

တမင်ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဟန်လုပ်ကာ ကျွန်တော်ပြောလိုက်၏ ။ သို့သော် သူတို့က လိုက်မရယ်ကြပါ။ မျက်နှာများပေါ်တွင် စိတ်မကောင်းဟန်များက လွင့်ပျယ်မသွားကြ။

ကျော်စိုးဦးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း

“ဒါဆို မင်း အခု ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

“ငါလည်း အခုလောလောဆယ် အဲဒါပဲ တွေးနေတာပါကွာ။ မင်း ပြောတဲ့အလုပ်ကို မလုပ်ချင်ပေမယ့် ပုံမှန်ဝင်ငွေရမယ့် အလုပ်တစ်ခုခုကို မဖြစ်မနေလုပ်ရမယ်လို့လေ”

ကျွန်တော့်အသံထဲတွင် စိတ်ပျက်အားလျော့ခြင်း အရိပ်အယောင်များမပါအောင် သတိထားပြောလိုက်ရပါသည်။ သို့သော် ပြောသာ ပြောလိုက်ရ၏ ။ တကယ်တော့ အခုထိ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိသေးတာ အမှန်။

“အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်။ မင်း သိချင်းဆိုဖို့ကြိုးစားရင်း အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်သင့်တာ အမှန်ပဲ သိခံ”

ငြိမ်းနိုင်က စဉ်းစဉ်းစားစားလေသံဖြင့် ပြောသည်။ ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ရင်း စကားလမ်းကြောင်းလွှဲဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။

“အေးပါကွာ၊ မင်းတို့အကြံပေးတာကို ငါလက်ခံပါသည်။ အင်ဂျင်နီယာအလုပ် မဟုတ်ပေမယ့် ပုံမှန်ဝင်ငွေရတဲ့ အလုပ်တစ်ခုခု အနှေးနဲ့အမြန်

ငါရှာပြီးလုပ်ဖြစ်မှာပါကွာ၊ စိတ်ချစမ်းပါ။ .. ဪ ... ကျော်စိုးဦး”

ကျော်စိုးဦးက ပြောဟူသော ပုံစံဖြင့် ကျွန်တော့်ကို မေးဆတ်ပြသည်။

“မင်းအိမ်မှာထားတဲ့ ငါ့ဂီတာကို ငါပြန်ရင် တစ်ခါတည်း

ယူသွားမယ်နော်”

“အေးလေ ... ယူသွားပေါ့။ မင်းပစ္စည်းပဲဟာ”

ကျော်စိုးဦးက ခေါင်းညိတ်ရင်း ပြော၏ ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ

ဝမ်းသာသွားမိ၏ ။ ပြောရမယ်ဆို ထိုဂီတာလေးကို ကျွန်တော်ဝယ်ထားတာ

လေးနှစ်လောက်ရှိခဲ့ပြီ။ သို့သော် မေမေ့ကြောင့် အိမ်ကို ယူမသွားရဲခဲ့ပေ။ ကျွန်တော်

ဂီတာတီးချင်လျှင် ကျော်စိုးဦးတို့အိမ်မှာသာ စိတ်ကျေနပ်အောင် တီးခဲ့ရ၏ ။

အိမ်ပြန်လျှင် ကျော်စိုးဦးအိမ်မှာပဲ အမြဲသိမ်းထားခဲ့ရတာ ။ ထို့ကြောင့်

တစ်ခါတစ်လေတွင် အိမ်ကိုသာပြန်ခဲ့ရသော်လည်း ကျွန်တော့်စိတ်က

ဂီတာလေးထံတွင်သာ တရစ်ပဲပဲဖြင့် ကျန်နေတတ်ခဲ့၏ ။

အခုတော့ ထိုဂီတာလေးနှင့်အတူ အဆောင်သို့ ပြန်ရလေတော့မည်။

နောက်ဆိုရင်လည်း ဂီတာလေးက ကျွန်တော်နှင့် အမြဲအတူ မခွဲမခွာစတမ်း

ရှိနေပေတော့မည်။ တွေးရင်း စိတ်ထဲမှာ ပျော်လာမိသည်။ စောစောက

ညစ်ထပ်ထပ်ဖြစ်ချင်နေသော စိတ်ခံစားမှုတွေတောင် ပျောက်လုနီးပါးဖြစ်သွားရ၏ ။

“ဒါဆို ငါပြန်ရင် မင်းတို့အိမ်လိုက်ပြီး ဂီတာယူမယ်နော် ကျော်စိုးဦး”

ခပ်ရွှင်ရွှင်လေသံဖြင့် ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါ အားလုံးက

“အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာရတာ တောင် မင်း မမှတ်သေးဘူးလား သိင်္ခရာ”ဟု

အဓိပ္ပာယ်ဖော်လျှင် ရနိုင်သော ခပ်ချဉ်ချဉ် ပုံစံများဖြင့်ကျွန်တော့်ကို

ဝိုင်းကြည့်လာကြလေတော့၏ ။ သို့သော် သူတို့မျက်လုံးများမှ ကျွန်တော့်အပေါ်

ဂရုဏာသက်ဟန်များက လွင့်ပျယ်မသွားကြသေးပါ။

ညဦးပိုင်းမို့လားမသိ။ လှည်းတန်းရှိ စိန်ဂေဟာ စူပါမားကတ်ထဲတွင်
လူစည်ကားနေခဲ့၏ ။ အားလုံးက ကိုယ်လိုချင်တာကို စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်
ဝယ်ယူနေကြတာ တွေ့နေရသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ကတော့
ထိုလူများကြားထဲတွင် အနည်းငယ်ယောင်တိယောင်တောင် ဖြစ်နေရ၏ ။

အခြားကြောင်တော့မဟုတ်ရပါ။ ဒီညတွင် အဆောင်မှာ
ခြင်ထောင်မရှိဘဲ မအိပ်ရဲတော့တာမို့ ညအိပ်ဖို့ ခြင်ထောင်လာဝယ်သော်လည်း
ခြင်ထောင်ဆိုသော ပစ္စည်းအား ကျွန်တော့်တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် တစ်ခါမှ ကိုယ်တိုင်
ကိုယ်ကျ မဝယ်ခဲ့ဖူး။ ထို့ကြောင့် ခုထိ ခြင်ထောင်များရှိသော နေရာကို မတွေ့သေးဘဲ
စူပါမားကတ်ထဲမှာ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း တဲလည်လည်ဖြစ်နေရတာ
မို့ပင်တည်း။

ကျွန်တော် အများဆုံးတွေ့နေရတာ က အဝတ်အထည်များ၊
မီးဖိုချောင်သုံးပစ္စည်းများ၊ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းများ၊ အလှကုန်များ စသည်တို့သာ။

တွေ့လိုစေဖြင့် လိုက်ရှာရင်း ကျွန်တော် ဗိုက်ဆာလာ၏ ။ နေ့လယ်က
ကျော်စိုးဦးတို့ဆီမှ အပြန် လှည်းတန်းဈေးနားမှ ထမင်းဆိုင်တွင် စားခဲ့သော
နေ့လယ်စာတို့က ဗိုက်ထဲတွင် ကြေညက်သွားလေပြီထင်၏ ။ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ
ဖုန်းကိုထုတ်ကာ နာရီကြည့်လိုက်မိတော့ ညခုနှစ်နာရီ ကျော်ခဲ့ပြီ။

အင်းလေ နေ့လယ်စာစားပြီးတော့ အဆောင်ပြန်ရောက်ပြီးကတည်းက
ဘာမှ ထပ်မစားဖြစ်ဘဲ အခန်းထဲမှာ ဂီတာကိုသာ အားရပါးရ တိုးတိုးတိတ်တိတ်
ကြိတ်တီးနေခဲ့မိတာ ကျွန်တော်ပဲ မဟုတ်ပါလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ခြင်ထောင်ဝယ်ပြီးရင်တော့ ညစာကို အားရပါးရစားပစ်လိုက်ရဦးမည်။ တွေးရင်း
ဗိုက်တောင် ပိုဆာလာသလိုရှိ၏ ။

လောလောဆယ်တော့ ခြင်ထောင်ကို မြန်မြန်ရအောင်
အရင်ဝယ်လိုက်ဦးမယ်။ သို့သော် ဒီလိုတစ်ယောက်တည်း အူလည်လည်ဖြင့်
ရှာနေရင် ပြီးတော့မှာမဟုတ်။ ထို့ကြောင့် စူပါမားကတ် ထဲမှာ
ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ယောက်ကို မေးဖို့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။
မြန်မာစကားပုံမှာ တောင် “မသိရင် မေး၊ မစင်ရင် ဆေး”ဟု ဆိုရိုးရှိခဲ့တာ
မဟုတ်ပါလား။

မနီးမဝေးတွင် ရှိနေခဲ့သော
အရောင်းဝန်ထမ်းမိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆီသို့ သွား၍ ကျွန်တော် မေးလိုက်၏ ။
“ခြင်ထောင်တွေ ဘယ်နားမှာ ထားသလဲဗျ”
“ဒီကနေသွားရင် ပရိဘောဂတွေရောင်းတဲ့ နေရာနားမှာ ရှိပါတယ်ရှင်”
“ဟုတ်ကဲ့ ၊ ကျေးဇူးပါပဲ”

ပြောရင်း၊ ကျွန်တော် လှည့်ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှလည်း
စောစောက ဘာဖြစ်လို့ များမမေးမိဘဲ အလကားသက်သက်
အချိန်ကုန်ခံနေမိပါလိမ့်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်တင်ချင်မိလိုက်သေးသည်။
ကြည့်စမ်း၊ ခုတော့ အဆင်ပြေတော့မည်။

ပရိဘောဂများရှိသောနေရာသို့ ရောက်လာသည်။ ဒီတစ်ခါတော့
ယောင်ပေပေဖြင့် ကျွန်တော် အချိန်ကုန် ခံမနေတော့ပါ။ အနားမှာရှိသည့်
ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ကို မေးပစ်လိုက်မိ ပြန်သည်။

“ခြင်ထောင်တွေ ဘယ်နားမှာ ရှိသလဲခင်ဗျ”

ခန္ဓာကိုယ် ခပ်ပြည့်ပြည့်နှင့် ကျွန်တော့်ထက်
အသက်နည်းနည်းကြီးပုံရသော အရောင်ဝန်ထမ်းအမကြီးက အပြုံးမျက်နှာဖြင့်
ပြောသည်။

“ဟိုနားမှာရှိတဲ့ စင်ပေါ်မှာပါ။ အဲဒီ မှာ အိပ်ရာခင်းတွေ ခေါင်းအုံးစွပ်တွေလည်း ရှိပါသေးတယ်။ ဒါနဲ့ မောင်လေးက ဘယ်လိုခြင်ထောင်မျိုးလိုချင်တာလဲ”

“ဗျာ”

ကျွန်တော့်နှုတ်မှ တအံ့တဩနိုင်လှသော အာမေဇိုတ်သံ ထွက်သွားသည်။ ခြင်ထောင်မှာ အမျိုးအစားကွဲတွေ ရှိနေသေးပုံပါ။ ဒါတွေကို ကျွန်တော် တကယ်မသိခဲ့။ အခုတော့ ဘယ်လိုခြင်ထောင်မျိုးကို ဝယ်ရမှာပါလိမ့်။ စိတ်အိုက်စွာဖြင့် ခေါင်းကုတ်မိတော့ အရောင်းဝန်ထမ်းအမကြီးက ကျွန်တော့်ကို ပြုံးကြည့်ရင်း...

“မောင်လေးကို ကြည့်ရတာ ခြင်ထောင်တွေ တစ်ခါမှ မဝယ်ဖူးဘူးနဲ့တူတယ်”

ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ထိုအခါ အစ်မကြီးက သဘောကျသလိုပြုံးရင်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် သေချာရှင်းပြလေတော့၏ ။

“ဒီလို မောင်လေးရဲ့ ... ခြင်ထောင်မှာ တစ်ယောက်အိပ်ခြင်ထောင်၊ နှစ်ယောက်အိပ်ခြင်ထောင်ဆိုပြီးတော့ ရှိကြတယ်။ ပြီးတော့ နိုင်လွန်ဇာနဲ့ချုပ်ထားတဲ့ခြင်ထောင်၊ ပိတ်ဇာနဲ့ ချုပ်ထားတဲ့ ခြင်ထောင်၊ စီဝိုင်စီလို့ခေါ်တဲ့ အပွင့်ရိုက်ပိတ်သားလေးတွေနဲ့ ချုပ်ထားတဲ့ခြင်ထောင်ဆိုပြီး အမျိုးမျိုး ရှိကြတယ်။ နောက်ပြီး ရိုးရိုးခြင်ထောင်နဲ့ မင်္ဂလာအိပ်ရာအခမ်းအနားအတွက် ခြင်ထောင်ဆိုပြီး တော့လည်း ရှိကြသေးတယ်”

“ကျွန်တော် လိုချင်တာက ရိုးရိုးတစ်ယောက်အိပ်ခြင်ထောင် အစ်မ။ အဲဒါ ဘယ်အမျိုးအစား ထဲက ပိုဈေးသက်သာပြီး အဆင်ပြေမလဲ”

ပိုက်ဆံသိပ်မသုံးချင်တာမို့ ဇွတ်နှစ်ကာ ကျွန်တော် မေးမိတော့

အစ်မကြီးက သဘောကျသလို ပြုံးကာ

“စီဝိုင်စီ ပွင့်ရိုက်ခြင်ထောင်လေးတွေကတော့ ဈေးလည်းသင့်တယ်။
ပြီးတော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး နဲ့ လျော်ဖွပ်လို့လည်း တော်တော်ကောင်းတယ်
မောင်လေးရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျေးဇူးပါပဲဗျာ၊ တကယ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး ခြင်ထောင်များရှိရာသို့ ကျွန်တော်
လှည့်ထွက်ခဲ့တော့ အစ်မကြီး အပြုံးမျက်နှာဖြင့် ခေါင်းညိတ်ကျန်ရစ်ခဲ့၏ ။

စကားမစပ် ပြောရမည်ဆိုလျှင် ထိုအစ်မကြီးအား

ကျေးဇူးတင်စကားပြောခဲ့ခြင်းမှာ ကျွန်တော့်လျှာဖျားလေးဖြင့် မဟုတ်ရပါ။
တကယ့်ကို ရင်ထဲမှ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ဖြင့် ပြောမိခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ဟုတ်သည်။
အချို့သော အရောင်းဝန်ထမ်းတွေက ဈေးဝယ်သူမေးရင် ဖြေချင်သလိုလို၊
မဖြေချင်သလိုလို လုပ်တတ်ကြတာ မဟုတ်လား။ တချို့ဆို အရောင်းဝန်ထမ်း
ဖြစ်နေပါလျက် ကိုယ့် အနေအထားကို ကိုယ်မေ့ကာ သူတို့ပိုင်သော ဆိုင်များလိုပင်
မျက်နှာများကို ခပ်တည်တည် ခပ်မာမာဖြင့် ရှစ်ခေါက်ချိုးကာ
ပင့်ချီထားတတ်ကြသေး၏ ။ ဒါမျိုးတွေကို ကျွန်တော် ရံဖန်ရံခါတွေ
ကြုံဖူးခဲ့တာမို့ပင် ဖြစ်ပါသည်။

အခု ဒီအစ်မကြီးကတော့ ကျွန်တော့်ကို ဂရုတစိုက်ဖြင့် သေသေချာချာ
ရှင်းပြခဲ့တာ။ ဒီလို လူတွေများလာခဲ့လျှင် ကျွန်တော်တို့နေသော
လူ့အသိုင်းအဝိုင်းကြီးက ဒီထက်ပိုပြီး ကျန်းမာ၍ နေပျော်လာလိမ့်မည်ထင်၏ ။

ခြင်ထောင်များ၊ အိပ်ရာခင်းများကို အစီအရီတင်ထားသော
စင်နားတွင်ရပ်ကာ ခြင်ထောင်တစ်လုံးအား ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရဖို့အတွက် ကျွန်တော်
ကြိုးစားမိသည်။

အစ်မကြီးပြောလိုက်သော စီဝိုင်စီခြင်ထောင်များက

ခြောက်ပေခွဲကျော်ကျော်လောက်မြင့် သော စင်အပေါ်ပိုင်းနေရာတွင် အများဆုံးရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် ငါးပေ၊ ခုနစ်လက်မလောက်သာ မြင့်သော ကျွန်တော့်မှာ ခြေဖျားထောက်၍ ယူကြည့်ရသည်။ အရောင်မကြိုက်လျှင် ၊ သို့မဟုတ် တစ်ယောက်အိပ်ခြင်ထောင် မဟုတ်လျှင် ခြေဖျားထောက် ပြန်ထည့်ရသည်။

တစ်ယောက်အိပ်အမျိုးအစားထဲမှ ခြင်ထောင်များကို ရွေးရင်း ကျွန်တော်တွေးမိသည်။ လူတွေဟာ ရွေးချယ်စရာတွေ များလာလျှင် ဟိုလိုလို၊ ဒီလိုလိုဖြင့် ယောင်ဝါးဝါးဖြစ်တတ်ကြသလား ဟူ၍ ပင်။ လောလောဆယ်ထိုကဲ့သို့ ကျွန်တော် ခံစားနေရတာ မို့ပင်ဖြစ်၏ ။

အဆောင်မှ ထွက်လာတုန်းက ခြင်ထောင်ဝယ်ဖို့တစ်ခုတည်းသာ တွေးခဲ့မိသော်လည်း ဒီကို ရောက်တော့ အရောင်းဝန်ထမ်းအစ်မကြီးစကားကြောင့် ခြင်ထောင်အမျိုးအစား အစုံရှိနေသေးတာကို သိခဲ့ရ၏ ။ ထို့နောက် ကျွန်တော် ဝယ်နိုင်မည့် အမျိုးအစားကို ထပ်မံသိရှိခဲ့ရပြန်သည်။ အခုတော့ နောက်ဆုံးပိတ်အနေဖြင့် ထိုအမျိုးအစားထဲမှ အရောင်အသွေးစုံလင်လှသော ခြင်ထောင်များကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော့်မှာ ဟိုအရောင်ယူရကောင်းနီးနီး၊ ဒီအရောင်ယူရကောင်းနီးနီး ဖြစ်နေခဲ့တာမို့ပင်တည်း။

မထူးတော့ပါ။ အညိုရောင်အောက်ခံပဲ ယူလိုက်ပါတော့မည်။ ဒါမှ အပေအတေခံမှာ။

ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ နောက် ဗိုက်ဆာသော အရှိန်နှင့် ယိုင်ချင်နေသော ခြေထောက်များကို ခြေဖျားထောက်လိုက်၏ ။ ကျွန်တော်ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သော အညိုရောင်လေးက အပေါ်ဆုံးတန်းရဲ့ အထပ်အပေါ်ဆုံးနေရာမှာ။

ခြင်ထောင်ထည့်ထားသော ပလပ်စတစ်အိတ်လေးကို မမီမကမ်းဖြင့် ကျွန်တော် လှမ်းယူလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်လက်ဖျားများနှင့်

ခြင်ထောင်ထည့်ထားသော ပလက်စတစ်အိတ်လေး၏ အစွန်းတို့ ထိမိသွားကြသည်။
ကျွန်တော်လှမ်းဆွဲလိုက်၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော့်အညှို့ရောင်လေးက
လက်ထဲပါလာသည်။ သို့သော် မမီမကမ်းနှင့် လှမ်းဆွဲလိုက်တာမို့
ကျွန်တော့်အိတ်လေးက နံဘေး အထပ်ပေါ်မှ အခြားအိတ်များကိုပါ မတော်တဆ
သွားထိမိ၍ အခြားတစ်အိတ်၊ နှစ်အိတ်လောက်ပါ အောက်သို့ ပြုတ်ကျလာခဲ့တော့၏။
။

“ဟာ”

“အမလေး”

စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ကျွန်တော် ရေရွတ်လိုက်မိဆဲ အထိတ်တလန့်ဖြင့်
ခပ်တိုးတိုးမြည်တမ်းလိုက်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အသံကိုပါ
ကြားလိုက်ရသည်။

ကျွန်တော် ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်နှင့်
ခြေနှစ်လှမ်းလောက်ကအကွာတွင် ဒူးထောက်ထိုင်၍ ခေါင်းငုံ့နေသော
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ကျွန်တော် အားနာသွားသည်။
ကြည့်ရတာ ကျွန်တော့်ကြောင့်ပြုတ်ကျသွားသော ခြင်ထောင်အိတ်တစ်ခုက ပထမ
ထပ်လောက်မှာ ရှိသော ပစ္စည်းအား ဒူးထောက်၍ ရွေးနေခဲ့သော သူမအပေါ်ကို
တည့်တည့်ပြုတ်ကျသွားပုံရ၏။ သူမနံဘေးမှာ ကျွန်တော့်ကြောင့်ပြုတ်ကျလာသော
ခြင်ထောင်အိတ်နှစ်အိတ်ကို တွေ့နေရသည်။ သူမခေါင်းနှင့် ဘယ်အိတ်က
မိတ်ဆက်သွားသလဲဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော်မသိ ပါ။

“ဟာ ... ဆောရီးပါဗျာ”

ကပျာကယာ ကျွန်တော် တောင်းပန်လိုက်သည်။ ထိုအခါ သူမက
ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့် လာသည်။ အကြည့်ချင်းဆုံသွားခိုက် သူမ၏
မျက်ဝန်းထဲတွင် အရိပ်တစ်ချို့ ဖြတ်ပြေးသွားကြသည်။ နောက် ... သူမက အိန္ဒြေရရ

ထရပ်ကာ ကျွန်တော့်ကို ပြောသည်။

“ရပါတယ်”

သူမကသာ အေးအေးသက်သာပုံစံဖြင့် ပြောလိုက်သော်လည်း ကျွန်တော်ကတော့ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရ၏။ ထိုစဉ် သူမက ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ကျွန်တော့်ရှေ့မှ ကျောခိုင်းလှည့်အထွက်တွင် သူမ၏ အနက်ရောင် ဆံပင်ရှည်ရှည် စင်းစင်းလေးတွေက အနောက်ဘက်မှာ ဒီအတိုင်း ဖြန့်ချထားခဲ့တာမို့ လေထဲမှာ ဝဲခနဲ။

မှင်တက်အံ့ဩစိတ်ဖြင့် ကျောခိုင်းသွားခဲ့သော သူမအား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း ခေါင်းငုံ့၍ ကျွန်တော် အသည်းအသန်စဉ်းစားမိ၏။

နေပါဦး၊ ဒီမျက်နှာကို ကျွန်တော် ရင်းရင်းနှီးနှီးမြင်ဖူးခဲ့သလိုပါပဲ။ သူမနှင့် ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းက၊ ဘယ်နေရာမှာများ ဆုံဖူးခဲ့ကြတာပါလိမ့်။ ဦးနှောက်ကို အပူတပြင်း အလုပ်ပေးရင်း ခဏအကြာတွင် ခေါင်းထဲမှာ လင်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။

ဟာ ... ဟုတ်ပြီ။ ကျွန်တော် သတိရပြီ။

နေ့ခင်းတုန်းက.....

ဟုတ်သည်။ နေ့ခင်းတုန်းကပဲ သူမနဲ့ ကျွန်တော်က မှတ်မှတ်ရရ ဆုံခဲ့ကြသေးတာ။

နေ့ခင်းတုန်းက ကျော်စိုးဦးတို့နေသော မြောက်ဒဂုံမှ အဝါရောင် အမိပတိလိုင်းကားစီး၍ လှည်းတန်းသို့ ကျွန်တော်ပြန်လာခဲ့သည်။ လက်ထဲတွင်လည်း အိတ်မပါသော ဂီတာကို ဖလက်တံမှနေ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ကာ မထိခိုက်မိအောင် တစ်လမ်းလုံး ဂရုစိုက်လာခဲ့ရသေး၏။ လှည်းတန်းရှိ မာလာမှတ်တိုင်ရောက်ခါနီး တွင် ဆင်းရဲတော့မှာမို့ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ

ရပ်နေခဲ့တာက အခြားသူမဟုတ်။ စောစောတုန်းက မိန်းကလေးပင်တည်း။

မာလာမှတ်တိုင်အရောက် ဘတ်စ်ကားက ဘရိတ်အုပ်၍ အရပ်တွင် နောက်ကျောဘက်မှာ ရပ်နေခဲ့သော လူတစ်ယောက်က ဟန်ချက်ပျက်ကာ ကျွန်တော့်ကျောပေါ်ယိုင်ကျလာခဲ့၏ ။ ထိုအခါ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ ဂီတာဖလက်တံထိပ်နှင့် သူမဦးခေါင်းတို့က ဒေါက်ခနဲမြည်အောင် အော်တိုမစ် မိတ်ဆက်မိသွားကြသည်။ သူမက မျက်ခုံးလေးရှုံ့ကာ ဇေဝေဝါဖြင့် ဒါ ဘယ်သူလက်ချက်လဲဟု အဖြေရှာသလို လှည့်ကြည့်ရင်း ရပ်သွားသော ဘတ်စ်ကားပေါ်မှအရင်ဆင်းဟန်ပြင်သည်။

မတော်တဆထိမိသွားသော်လည်း တော်တော်နာသွားသလားမသိ ဟု တွေးရင်း ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ အားနာသွားမိ၏ ။ တောင်းပန်ဖို့ပြင်ဆဲ နောက်ထပ်အဖြစ်အပျက် တစ်ခုက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် ထပ်မံဖြစ်ပွားခဲ့ပြန်လေ၏ ။ အခြားတော့မဟုတ် စပရိန်လိုကွေးကောက် နေခဲ့သော သူမ၏ ဆံပင်ရှည်ရှည်တစ်ချို့နှင့် ကျွန်တော့်ဂီတာဖလက်တံထိပ်မှ ကီးများက သံယောဇဉ်မကုန်ချင်သေးသလို ငြိတွယ်နေခဲ့ကြတာမို့ပင်တည်း။

“ဟာဗျာ ... ဆောရီးပါ”

ကမန်းကတန်း တောင်းပန်မိသည်။ နောက် နှစ်ယောက်သား ကားပေါ်မှဆင်းကာ ပလက်ဖောင်းပေါ်အရောက် ကီးများတွင် ငြိနေသော သူမ၏ ဆံပင်လေးများကို အမြန်ဆုံးဖြုတ်ပေးဖို့ ကျွန်တော် ကြိုးစားမိသည်။ ထိုအခါ ဂီတာကို အလယ်မှာထား၍ နှစ်ယောက်သား ခန္ဓာကိုယ်ချင်း နီးကပ်သွားရ၏ ။ သူမ၏ ဆံပင်များဆီမှ ရနံ့တစ်မျိုးရသည်။ မွှေးပျံ့သောရနံ့တော့မဟုတ်။ ရနံ့က ဆံပင်ကောက်ရာတွင် သုံးလေ့ရှိသော ဆေးနံ့မျိုး။ သို့သော် ဘာရယ်မှန်းမသိဘဲ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ လှုပ်ရှားသွားမိသလိုလို။ ပြောရမယ်ဆို ကျွန်တော်မှ မိန်းကလေးများနှင့် ခုလို နီးနီးကပ်ကပ် မနေခဲ့ဖူးတာ။

ထူပူနေတာမို့လား မပြောတတ်။ ငြိနေသော ဆံပင်များက
တော်တော်နှင့် ဖြေမရ။ အားနဲ့လည်းမဆွဲရဲ။ သူမဆံပင်ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်သလိုမျိုး
ဖြစ်ကာ နာသွားမှာစိုးလို့ပင် ဖြစ်၏ ။

စိတ်အေးအေးထားကာ ဆံချည်တစ်မျှင်ချင်းစီ ကြိုးစားဖြေတော့မှ
အဆင်ပြေသွား၏ ။ ဒါ တောင်မှ နောက်ဆုံးတစ်မျှင်ငြိနေတာကို မမြင်မိဘဲ
ဂီတာဖလက်တံအား အောက်ချလိုက်သည်မို့ ဆွဲဖြတ်လိုက်သလို
ပြတ်သွားရသေးသည်။ ထိုအခါ သူမမျက်နှာလေးက နာကျင်မှုကြောင့် မဲ့ခနဲ
တစ်ချက်ဖြစ်သွားခဲ့သေးတာ။

“ဆောရီး”

“ရပါတယ်”

ကားဂိတ်မှ လူအချို့၏ စူးစမ်းသောအကြည့်များကြောင့် ထင်သည်။
သူမက အနေခက်သလို ပုံစံလေးဖြင့် ထိုတစ်ခွန်းတည်းသာ ပြော၍
ကျွန်တော့်ရှေ့မှနေ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားလေတော့၏ ။ သူမသွားရဘက်က
လှည်းတန်းမီးပွိုင့်ဘက်သို့ပင် ဖြစ်၏ ။ ကျွန်တော် သွားရမည့်ဘက်နှင့် အတူတူ။
သို့သော် သူမနောက်သို့ ဇာတ်လမ်းရှာသလို လိုက်လာသည်ဟု ထင်ခံရမှာစိုး၍
ကားဂိတ်တွင် ခဏရပ်နေလိုက်ရသေးသည်။ နောက် စံရိပ်ငြိမ်လမ်းထဲသို့
သူမချိုးဝင်သွားတာ မြင်ရတော့မှ ကားမှတ်တိုင်မှနေ ကျွန်တော် ခြေလှမ်းစခဲ့မိတာ။

အခုတော့ ခြင်ထောင်ဝယ်ရင်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူမနှင့်
လာဆုံနေရပြန်သည်။ အမှတ် မထင်ဆုံမိကြတာဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း
မတော်တဆဖြစ်ရပ်များနှင့် တစ်နေ့တည်း နှစ်ခေါက်တိတိ ဆုံရတာ
ထူးဆန်းမနေဘူးလားဟု တွေးရင်း ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွား၏ ။
စိတ်ထဲမှာလည်း ချောတာထက် ချစ်စရာကောင်းသော သူမ၏ ပုံရိပ်လေးအား
ပြန်မြင်ယောင်လာမိသည်။

ဒါနဲ့ နေပါဦး နေ့ခင်းတုန်းကတော့ သူမခေါင်းမှ ဆံပင်တွေက
ကပ္ပလီမလေးများလို စပရိန် ဆန်ဆန် ခွေခွေကောက်ကောက် အံ့ပွပွကြီးဖြင့်။
အခုမြင်လိုက်ရတာ က ဖြောင့်ဖြောင့်စင်းစင်းလေးတွေ။ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။
မဟုတ်မှလွဲရော အမွှာညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်တစ်နေရာစီ ကျွန်တော်
မြင်ခဲ့ရတာ လား။

ဟင့်အင်း ... မဖြစ်နိုင်ပါ။

ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် တွေးမိသွားသော အတွေးကို ခေါင်းခါရင်း
ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပယ်ချလိုက်၏ ။ ဟုတ်သည်။ စောစောက ကျွန်တော့်ကို
ကြည့်သွားသော သူမမျက်လုံးတွေက ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိနေတဲ့ပုံစံ မဟုတ်ပါလား။
ပြီးတော့ ဒီဘက်ခေတ်က ဆံပင်ကောက်တာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆံပင်ဖြောင့်တာပဲဖြစ်ဖြစ်
တစ်နေ့တည်းမှာ အပြီးလုပ်နိုင်တဲ့ ခေတ်ဆိုတော့ ...။

ဟုတ်ပါပြီ...။ သူမ ဆံပင်တွေကို ကျွန်တော့်ဂီတာမှ ဖြုတ်ပေးခဲ့တုန်းက
ရခဲ့တဲ့အနံ့က ဆံပင်ကောက်ဆေးနံ့ပဲ ဖြစ်မှာပါ။ ကောက်လာပြီးမှ မကြိုက်လို့
ပြန်ဖြောင့်လိုက်တာနေမှာ။ ဒါ ကြောင့် သူမကိုကြည့်ရတာ
ဒီလည်းတန်းအနီးတစ်ဝိုက်မှာပဲ နေသည့်ပုံစံ။

တစ်ယောက်တည်း စုံထောက်ဆန်ဆန် လျှောက်တွေးရင်း
သူမထွက်သွားရာဘက်ဆီသို့ ကျွန်တော် လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်မိ၏ ။ ထိုအခါ
အခြားဈေးဝယ်များကိုသာ တွေ့လိုက်ရသည်။

ကျွန်တော့် မြင်ကွင်းထဲတွင် သူမ ရှိမနေခဲ့တော့။

အဆောင်မှ ကျွန်တော်တို့အခန်းလေးထဲတွင် မီးအမှောင်ချထား၏။

သို့သော် အဆောင်ခြံဝင်းထဲမှ မီးအလင်းရောင်သဲ့သဲ့က စေ့ပိတ်ထားသော
မှန်ပြတင်းချပ်ငယ်မှ တစ်ဆင့်အတွင်းသို့ ခပ်မှိန်မှိန်ကလေး စိမ့်ဝင်နေခဲ့သည်။
(ထိုပြတင်းလေးက ကျွန်တော်တို့အခန်းငယ်လေး၏ တစ်ချပ်တည်းသော
ပြတင်းပေါက်လေးဖြစ်၏။)

ထို့ကြောင့် ပြောရမယ်ဆို ကျွန်တော်တို့အခန်းလေးက
လုံးဝအမှောင်အတိ ဖုံးလွှမ်းနေတာမျိုးမဟုတ်ပါ။

ထို့အတူ လွန်ခဲ့သောရက်က ဝယ်ဖြစ်ခဲ့သော
ခြင်ထောင်အသစ်ကလေးအား လုံလုံခြုံခြုံထောင်ကာ အိပ်ရာထက်တွင်
ပက်လက်လှန်နေမိရင်း ကျွန်တော်သည်လည်း အိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့သေး။
နဖူးပေါ်လက်တင်ကာ ရှေ့ဆက်လျှောက်ရမည့် နည်းလမ်းများအား
အခါခါစဉ်းစားရင်း အဖြေတစ်ခုမှ မရနိုင်တာမို့ သက်ပြင်းတွေသာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု
တွင်တွင်ကြီး ချနေမိခဲ့လေတော့ တာ။

ပြောကြစမ်းပါ။ ကျွန်တော့်ရည်ရွယ်ချက်နဲ့
ဆက်လျှောက်ရမယ့်လမ်းမတစ်ခုကို ဘယ်လို နတ်ဆိုးတွေကများ
တိမ်ညိုမည်းတွေနဲ့ ဖုန်းကွယ်ထားခဲ့ကြပါသလဲ။

ဟုတ်သည် ကျွန်တော် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့တာ တစ်ပတ်ပင်
ပြည့်တော့မည် သိချင်းဆိုဖို့ ကိစ္စဝေး၍ ပုံမှန်ဝင်ငွေရမည့်အလုပ်
တစ်ခုတစ်လေကိုတောင်မှ အခုထိ ရှာမတွေ့နိုင်ခဲ့သေး။ နေ့တိုင်း ကားခအကုန်ခံ၍
မြို့ထဲထွက် အလုပ်ရှာရတာ လည်း မောလှပြီ။

အားမလို အားမရ စဉ်းစားရင်း အိပ်ချင်စိတ်တို့က တိုးလို့
ပါးလျသွားကြသလိုလို။

ဖုန်းမှ မီးကိုဖွင့်ကာ နာရီကြည့်လိုက်တော့ ည

ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးတော့မည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီညတော့ ကျွန်တော် အိပ်ပျော်မှ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဒါမှ မနက်ဖြန်ကျရင်လည်း မြို့ထဲထွက်ပြီး လန်းလန်းဆန်းဆန်းပုံစံနဲ့ အလုပ်လိုက်ရှာဖို့ အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်လား/

တစ်ဖက်သို့ အသံမမြည်အောင် စောင်းလှည့်လိုက်သည်။

ဟိုဘက်ဘက်တစ်ခုမှ ကိုလှိုင်ဘွား၏ အိပ်စက်ခြင်းအား အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ ပင်။ ဪ... ကိုယ့်အိမ်မှာ နေသလိုတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဘယ်နေလို့ ရပါ့မလဲဟု ဖြေတွေးတွေးမိသည်။

စကားမစပ် ပြောရလျှင် ကိုလှိုင်ဘွားနှင့် ကျွန်တော်တို့က တစ်ခန်းတည်း အတူနေကြတာ မှန်သော်လည်း ခုထိ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိမ်းနေကြတုန်း။ ထို့ပြင် သူ့အလုပ်က ပန်းချီဆရာဟု တစ်ဆင့်စကားဖြင့် သိခဲ့ရသော်လည်း အဆောင်မှာ ပန်းချီဆွဲတာ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးခဲ့။

သူက မိုးလင်းတာနှင့် အပြင်ထွက်သွားတတ်၏။ ညမိုးချုပ် အိပ်ခါနီး ချိန်ကျမှ ပြန်ရောက်လာတတ်သည်။ အခန်းထဲရောက်လျှင်လည်း သူ့အိပ်ရာပေါ်တက်ကာ ကျွန်တော့်ကိုကျောပေး၍ နံရံဘက်လှည့်စာဖတ်ရင်း အိပ်ပျော်သွားတတ်တာများသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကိုယ့်သောက နှင့်ကိုယ်မို့ တစ်ယောက်တည်း အတွေးပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်။ နောက်ပြီး ကိုယ့်ကိုဟက် ဟက်ပတ်ပတ်မရှိလှသော သူနှင့် စကားပြောဖို့ ထပ်မကြိုးစားချင်မိ။

မျက်လုံးကိုမှိတ်ရင်း ကြိုးစားအိပ်ပစ်လိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်သည်။

ထိုစဉ် ကိုလှိုင်ဘွားဆီမှာ လှုပ်ရှားသံတစ်ချို့ကို ကြားလိုက်ရတာ မို့။ အမှောင်ထဲမှနေ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ကိုလှိုင်ဘွားက အိပ်ရာထက်မှ ကုန်းထကာ သူ့ခြင်ထောင်အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာနေသည်။

ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ အမှောင်ထဲမှနေ ကျွန်တော် ငြိမ်ပြီး ကြည့်နေမိစဉ် ကိုလှိုင်ဘွားက ပုဆိုး ကပိုကရီဖြင့် သူ့ဘတ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။ ညရေးညတာ

အပေါ့အပါးသွားဖို့ ဖြစ်မည်ထင်၏။ အခန်းတံခါးကို ခပ်ဟဟဖွင့်ကာ
အသံမမြည်အောင် ပြန်ပိတ်ပြီး အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ မီးလည်း ဖွင့်မသွား။
ဧကန္တကျွန်တော် အိပ်နေပြီထင်၍ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာ စိုးပုံရ၏။
ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဒီလူကြီးက မဆိုးဘူးဘဲဟု တွေးကာ ကျွန်တော်
နည်းနည်းကျေနပ်သွားမိသည်။

ဘာမှ မတွေးတော့ဘဲ ဖုန်းထဲမှ သီချင်းဖွင့်ကာ နားကျပ်ဖြင့်
နားထောင်ရင်း အိပ်လိုက်ဖို့ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိသည်။ ပြောရမယ်ဆို
သီချင်းအားနားကျပ်ဖြင့် နားထောင်ရတာ ကို ကျွန်တော် သိပ်မနှစ်သက်။ ရေရှည်မှာ
ကျန်းမာရေးအတွက် မကောင်းသလို။ ကိုယ်တိုင်လည်း နားထောင်ရတာ အားမရ။
ဒီအတိုင်း ဆောင်းဘောက်စ်ဖြင့် ဖွင့်နားထောင်ရခြင်းကိုသာ ကျွန်တော်
သဘောကျသည်။ ခုတော့ မဖြစ်လို့သာ နားထောင်ရမှာ။ အိမ်မှာ ဆိုရင်

“ကျွီ”

တံခါးဖွင့်သံကြားလိုက်ရတာ မို့ နားကျပ်ကို နားမှာတပ်ရင်း
အပေါက်ဝဆီ လှမ်းကြည့်မိ၏။ အိမ်သာမှ ကိုလှိုင်ဘွားကြီး ပြန်လာပြီ။
သူတံခါးအဖွင့်တွင် ဧည့်ခန်းမှ ခပ်မှိန်မှိန် မီးအလင်းရောင်က အခန်းတွင်းသို့
တစ်စွန်းတစ်စ ဝင်ရောက်လာသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလို တံခါးက ပြန်ပိတ်သွားသည်။
ထိုအခါ အခန်းတွင်းမှ အမှောင်ထုက ပိုများသွားပြန်၏။ သို့သော် သူ့ခုတင်ပေါ်သို့
ပြန်တက်ကာ ခြင်ထောင်ထဲဝင်သွားသော ကိုလှိုင်ဘွား၏ အရိပ်ကို အမှောင်ထဲတွင်
ကျင့်သားရနေသော မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်တော်ခပ်ဝါးဝါးတွေ့လိုက်ရသည်။

အေးရာအေးကြောင်းဖြင့် သီချင်းနားထောင်ရင်း အိပ်ဖို့ပြင်ဆင်မိ၏။
နားထဲသို့ တိုးဖွစွာ စီးမျောဝင်ရောက်လာသော Gun , Roses အဖွဲ့၏ Don't Cry
သီချင်းအား နားထောင်ရင်း မျက်စိမှိတ် အိပ်ပျော်ဖို့ ကြိုးစားမိသည်။ သို့သော်
သီချင်းနားထောင်ရင်း ကျွန်တော့်အား အမြဲအလိုလိုက်တတ်သော ဖေဖေကို
သတိရလာမိပြန်သည်။

“Don’t you cry tonight”

ဒီအချိန်ဆို ဖေဖေ အိပ်ပျော်နေပြီလား မသိ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငြိမ်းချမ်းစွာ အိပ်ပျော်နိုင်ပါစေ ဖေဖေ။ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ စိတ်ပူမနေပါနဲ့။ သား အကောင်းဆုံးကြိုးစားပါမယ်။ ပြီးတော့ မေမေ။ မေမေလည်း သားကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါစေ။ အမြန်ဆုံး နားလည်မှုတွေ ပေးနိုင်ပါစေတော့။

“ဝေါ”

ကိုလှိုင်ဘွားဆီမှ ပျို့အန်လိုက်သံက သီချင်းသံကိုဖောက်ကာ ကျွန်တော့်နားထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။ ထို့ကြောင့် မှေးထားသော မျက်စိကို ဖွင့်ကြည့်မိသည်။ ကိုလှိုင်ဘွားတစ်ယောက် စောစောကလိုပင် ကပိုကရီနှင့် ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းလာပြန်၏ ။ နောက် ခုနကလိုပင် အခန်းမီးမဖွင့်ဘဲ အပြင်ထွက်သွားပြန်တာ တွေ့လိုက်ရ၏ ။

ကျွန်တော် တွေးမိသည်။ ကိုလှိုင်ဘွား ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ခုနကလေးတင် အိမ်သာမှ ပြန်လာသည်။ အခုလည်း အန်ပြီး အိမ်သာပြန်သွားလေပြီ။ နေများမကောင်းလို့လား။ သူပြန်လာတဲ့ ညကိုးနာရီလောက်တုန်းက တွေ့တာ အကောင်းကြီးပါ။ ပြီးတော့လည်း ကျွန်တော် အိမ်သာခဏ သွားပြီး အခန်းထဲ ပြန်ရောက်လာတော့ သူက အခန်းထဲမှာ ခြင်ထောင်ချပြီး အိပ်နှင့်နေခဲ့ပြီ။

သီချင်းကိုပိတ်ကာ နားမှ နားကျပ်ကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ခြင်ထောင် အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ကာ အိပ်ရာပေါ်တွင် ငုတ်တုတ်ထထိုင်လိုက်ရင်း ကိုလှိုင်ဘွား ပြန်အလာကို ကျွန်တော်စောင့်နေမိ၏ ။ ပြန်လာမှ ဘာဖြစ်သလဲလို့ မေးရဦးမည်။ တကယ်လို့များ နေထိုင်မကောင်းဘူးဆိုလျှင် ကူညီသင့်တာ ကူညီရမည်။

သို့သော် တော်တော်ကြာသည်အထိ ကိုလှိုင်ဘွားက ပြန်ရောက်မလာ။ အခန်းထဲမှာ မီးမဖွင့်ထားတာမို့ အမှောင်ထဲမှာ ကျွန်တော့်အနားတွင်လည်း

ခြင်တွေက တဝီဝီဖြင့် ဘာရယ်မဟုတ် ဖုန်းမှနာရီကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့
ညဆယ့်နှစ်နာရီခွဲ။

ဒီတစ်ခေါက်သွားတာ ကိုလှိုင်ဘွား ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင်
ကြာနေရတာ လဲ။

မရေမရာတွေ့ရင်း အခန်းမီးကို ကျွန်တော် ထဖွင့်ပစ်လိုက်သည်။
နောက် အခန်းအပြင်သို့ ထွက်ကာ နောက်ဘက်မှ မီးဖိုခန်းနှင့်အိမ်သာ
တွဲလျက်ရှိရာသို့ ကျွန်တော် လျှောက်သွား၏ ။

အိမ်သာနားအရောက်တွင် အထဲမှထွက်လာသော ကိုလှိုင်ဘွားကို
တွေ့ရသည်။ ဘာဖြစ်တာလဲဟု ကျွန်တော် မေးရန်ပြင်ဆဲ အိမ်သာနှင့်
မနီးမဝေးတွင်ရှိသော မီးဖိုခန်းမှ ဘေစင်ရှိရာသို့ ကိုလှိုင်ဘွားက
အလျင်အမြန်ပြေးသွားပြန်လေသည်။ ကျွန်တော်ကြည့်နေဆဲ ကိုလှိုင်ဘွား က
ဘေစင်တွင် ခေါင်းငုံ့ကာ အန်ပြန်၏ ။

ပုံမှန်မဟုတ်တာမို့ အနားသို့ လျှောက်သွားရင်း
ကျွန်တော်မေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ အစ်ကို ။ နေမကောင်းဘူးလား”

ဘေစင်နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ လက်ထောက်ကာ ခေါင်းငုံ့ပြီး အန်နေရာမှ
ကိုလှိုင်ဘွားက ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်လာသည်။ သူ့မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံး
ချွေးစေးများဖြင့် စိုရွဲကာ သွေးရောင် ဖျော့နေလေ၏ ။ ကိုလှိုင်ဘွားက နှုတ်ခမ်းကို
လက်ခုံဖြင့် ပွတ်သုတ်ရင်း ကျွန်တော့်ကို ခေါင်းညိတ် ကာပြောသည်။

“ဗိုက်လည်းနာတယ်၊ အန်လည်း အန်တယ်ကွာ”

“ဟာ .. ဒါဆို အစ်ကို အထက်လှန်အောက်လျှော့ဆိုတာ ဖြစ်နေတာလား
မသိဘူး။ လာ .. ဆေးခန်းသွားကြရအောင်။ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ရတယ် ... ရတယ်”

ကျွန်တော့်ကို အားနာသောကြောင့်ထင်သည်။ ကိုလှိုင်ဘွားက
လက်ခါပြရင်း ငြင်းဆန်၏။ သို့သော် သူ့ပုံစံက ကြာရင် ဒီထက်ပိုဆိုးလာတော့မှာမို့
.....

“ရတယ်မလုပ်နဲ့ အစ်ကို။ အဲဒါမျိုးဖြစ်တာ ဆေးဦးမှဗျ။ နို့မို့ဆို
မျောနေအောင် ခံရတာ ။ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီ လိုဖြစ်ဖူးတယ်။ လာပါဗျာ ..
ဆေးခန်းကို ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးပါမယ်။

သူ့လက်မောင်းအား အတင်းဆွဲရင်း ကျွန်တော် ပြောမိသည်။
ကိုလှိုင်ဘွားက နည်းနည်း ရုန်း၏။ သို့သော် ကျွန်တော်က အလျော့မပေးဘဲ
အတင်းဆွဲခေါ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုလှိုင်ဘွားခမျာ ကျွန်တော့်လက်ထဲတွင်
ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြင့် ပါလာလေတော့၏။

ကိုဝင်းမောင်တို့ အခန်းရှေ့အရောက်တွင် ပိတ်ထားသော တံခါးကို
ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်ကာ ကျွန်တော်နှိုးမိလိုက်၏။ ချက်ချင်းဆိုသလို အထဲမှ
ကိုဝင်းမောင်အပြင် နောက်တစ်ယောက်လည်း ထွက်လာ၏။ ကိုဝင်းမောင်က
အိပ်မှုနံရံစုတ်ဖွားပုံစံဖြင့် သူ့မျက်စိများကို ပွတ်သပ်ရင်း ကျွန်တော့်ကို မေးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ၊ ညကြီးအချိန်မတော်”

“ဒီမှာ ကိုလှိုင်ဘွား၊ နေမကောင်းလို့ဗျာ။ ကျွန်တော်
ဆေးခန်းလိုက်ပို့ချင်လို့ ... အဲဒါ”

“ဟုတ်လား ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

ကိုဝင်းမောင်၏ အခန်းဖော်က ဝင်မေး၏။ သူ့နာမည်ကို ကျွန်တော်
မသိသေးသော်လည်း အားကိုးတကြီးဖြေမိသည်။

“အထက်လှန် အောက်လျှော့ဖြစ်ချင်တာ အစ်ကို ။ အဲဒါ ကျွန်တော်ကို

ဒီနားမှာ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီဖွင့်တဲ့ ဆေးခန်းရှိရင် ကျွန်တော့်ကို ပြောပါလား”

“ဆေးခန်းကတော့ () နေရာမှာပဲ။ သိပ်မဝေးပါဘူး။ ဒီကနေဆို ဘတ်(စ်)ကားနှစ်မှတ်တိုင်လောက်ပဲ ရှိမယ်။ ဒါပေမယ့် အပေါ်ထပ်က အဆောင်ပိုင်ရှင် ကိုထွန်းကို သွားပြောဦးကွ။ အဆောင်ရဲ့ ပင်မတံခါးသော့တွေက သူ့ဆီမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို၊ ဒါဆို ကျွန်တော် သွားပြောလိုက်ဦးမယ်။ ကိုလှိုင်ဘွား ခဏနေခဲ့ဦးနော်”

ဖြူပတ်ဖြူရော်မျက်နှာထားဖြင့် ကိုလှိုင်ဘွားက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ အဆောင်အပေါ်ထပ်သို့ ကျွန်တော် ပြေးတက်ခဲ့သည်။

*

နှစ်မြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေရာမှ မသိစိတ်၏ စေ့ဆော်မှုကြောင့်လားမသိ။ ဆတ်ခနဲ နိုးထလာမိ၏ ။ နိုးနိုးချင်း ကမန်းကတန်းဖြင့် ခြင်ထောင်အပြင်ခေါင်းထွက်ကာ အရင်ဆုံးလှမ်းကြည့်လိုက်မိသော နေရာက တစ်ဖက်မှ ကိုလှိုင်ဘွား၏ အိပ်ရာဆီသို့။

အိပ်ချင်စိတ် သိပ်မပျယ်ချင်သေးသော ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်သွားမိ၏ ။ အခြားကြောင့်တော့မဟုတ်ရပါ။ ကိုလှိုင်ဘွားအား သူ့အိပ်ရာပေါ်တွင် ကျွန်တော် မတွေ့ရတာ မို့ပင်တည်း။ သူ့အိပ်ရာကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ခြင်ထောင်ကို လိပ်တင်ထားကာ ကပိုကရီဖြင့် ။ ဖုန်းမှနာရီကို ဖွင့်ကြည့်မိတော့ မနက်ကိုးနာရီထိုးတော့မည်။

နေပါဦး။ ဒီလူကြီး ဘယ်ထွက်သွားတာပါလိမ့်။

ညတုန်းကပဲ သန်းခေါင်ကျော်ကြီး အသည်းအသန်ထဖြစ်လို့ ကျွန်တော်
ကိုယ်တိုင် အဆောင်ပိုင်ရှင် ကိုထွန်းကို အကျိုးအကြောင်းပြေးပြော။ နောက်
ကိုဝင်းမောင်တို့ကိုလည်း ဒုက္ခမပေးချင်တာမို့ (သူတို့ကလည်း လိုက်ပို့ချင်ပုံမရ၊
မပေါ်တာမို့) တစ်ယောက်တည်း ကားငှားပြီး သူ့ကို ဆေးခန်းလိုက်ပို့ထားခဲ့ရတာ ။

ပြောရမယ်ဆို ဆေးခန်းရောက်တော့ သူ့ခမျာ မျော့မျော့ပဲ
ကျန်တော့သည်။ ဆရာဝန်က ချက်ချင်း ဂလူးကို့စ်တွေချိတ်ကာ ဆေးတွေထိုးသည်။
နောက် .. အခြေအနေစောင့်ကြည့်သည်။ တစ်နာရီလောက်အကြာတွင်
ဝမ်းသွားခြင်းနှင့် အန်ခြင်းတို့ရပ်သွားတာ သေချာတော့မှ ဆေးခန်းမှ
နေပြန်ခွင့်ပြုခဲ့၏ ။ ထိုအခါ ကျွန်တော့်မှာ ညကြီးအချိန်မတော် ကိုထွန်းအား
ဖုန်းဆက်၍ အဆောင် တံခါးဖွင့်ထားပေးဖို့ တောင်းပန်ခဲ့ရသေးပြန်၏ ။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ကားငှားကာ အဆောင်ပြန်ရောက်ခဲ့တော့
ညနှစ်နာရီခွဲပြီးနေခဲ့လေပြီ။ ကိုလှိုင်ဘွားအား သူ့အိပ်ရာပေါ်တင်ကာ အရင်အိပ်ဖို့
ပြောမိသည်။ နွမ်းနယ်လွန်းနေတာကြောင့်လား ၊
ဆေးအရှိန်တွေကြောင့်လားတော့မသိ။ သူက ကျွန်တော့်စကားကိုနာခံကာ
(ခါတိုင်းလို တစ်ဖက်သို့ စောင်းလှည့်မသွားတော့ဘဲ) ပက်လက်လေးနေ၍
မျက်လုံးမှိတ်ရင်း အသက်ကို မှန်မှန်လေးရှုကာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့လေတော့တာ။ ဒါကို
ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်အိပ်ရာပေါ်မှ စောင့်ကြည့်ရင်း ဘယ်အချိန် အိပ်ပျော်လို့
ပျော်သွားမှန်း မသိလိုက်။

ဒီလူကြီး သက်မှသက်သာရဲ့လား။ အခု မနက်သောက်ရမယ့်ဆေးရော
အချိန်မှန် ထ သောက်ရဲ့လား မသိ။ ပြီးတော့ ဘာများစားပြီးပြီလဲ။ အခုရော
ဘယ်ထွက်သွားတာလဲ။ ပုံစံကြီးက ပေပေတေတေ နေမယ့်ပုံကြီး။

တွေးရင်း စိတ်ပူလာမိ၏ ။

အိပ်ရာမှ ငေါက်ခနဲထထိုင်လိုက်သည်။ ခုတင်ပေါ်မှ

အပြေးအလွှားဆင်းကာ ပိတ်ထားသော အခန်းတံခါးပစ်ပြေးသည်။ နောက်
တံခါးအား အလျင်အမြန် ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ ဂုန်းခနဲ တံခါးအပွင့်တွင်

“ဟာ”

“အောင်မလေးဗျ”

ကျွန်တော်တို့ အခန်းပတွင် အလန့်တကြား အော်လိုက်သံနှစ်ခုက
စီစီညီညီထွက်ပေါ်သွား၏ ။

ပထမအသံမှာ ကိုလှိုင်ဘွား၏ သံရှည်ဆွဲသကြီးဖြစ် ဒုတိယအသံမှာ
ကျွန်တော့်အသံပင် ဖြစ်ပါသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲကွ”

ကိုလှိုင်ဘွားက အခန်းထဲသို့ဝင်လာရင်း ကျွန်တော့်အား သူထုံးစံအတိုင်း
မျက်မှန်အောက်မှ အေးတိအေးစက် မျက်ဝန်းများဖြင့်ကြည့်ကာ အရင်ဦးစွာ
မေးလာ၏ ။

“အဟီး ... ကျွန်တော် အိပ်ရာနိုးတော့ အစ်ကိုကို ခုတင်ပေါ်မှာ
မတွေ့တာနဲ့ ချက်ချင်းအပြင်ထွက်ပြီး လိုက်ရှာဖို့ တံခါးအဖွင့်မှာ

ရယ်သံတစ်ဝက်ဖြင့် ကျွန်တော်
စကားရပ်ထားတာမိတော့ကိုလှိုင်ဘွားက

“တံခါးပမှာ ငါ့ကို ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်တော့ လန့်သွားတယ်
ဆိုပါတော့”

ဟု လှစ်ခနဲ တစ်ချက်ပြုံးကာ ကျွန်တော့်စကားကို ထောက်ပေး၏ ။
ကြည့်ရတာ ပျာယီးပျာယာ၊ အထိတ်တလန့်နှင့် ရယ်ကျဲကျဲတို့
သုံးမျိုးပေါင်းစပ်ထားသော မအူမလည် ကျွန်တော့် ပုံစံကို သူရယ်ချင်သွားပုံရ၏ ။

မချို့မချင်မျက်နှာထားဖြင့် ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သော်လည်း

စိတ်ထဲ တွေးမိ၏။

ဘီးကျဲကြီးက အတော်လာတာပဲ။ စောစောက သူလည်း
လန့်သွားတဲ့ပုံပါ။ တံခါးဝမှာ ကျွန်တော့်ကို ဘွားခနဲမြင်လိုက်တော့ ဟာ ဆိုတဲ့
သံရှည်ဆွဲပြီး ခြေတစ်လှမ်း နောက်ဆုတ်သွားသေးတာ ဘယ်သူလဲ။ ခုမှ သူက
လူကြီးပီပီ အိန္ဒြေလာဆယ်နေခဲ့တာ။

ကိုလှိုင်ဘွားက ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ သူ့ခုတင်ဆီ
လျှောက်သွားပြီးထိုင်ချသည်။ ကျွန်တော်လည်း တံခါးပြန်ပိတ်ကာ ကိုလှိုင်ဘွားနှင့်
မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ကျွန်တော့်ကုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်၏။

“ဘယ်သွားနေတာလဲ အစ်ကို။ ဆေးရောသောက်ပြီးပြီလား၊
သက်ရောသက်သာရဲ့လား။ မနက်စာရော ဘာစားပြီးပြီလဲ။ ကျွန်တော် အိပ်ရာက
နိုးနိုးချင်း အစ်ကို့ကို မတွေ့လိုက်ရတော့ စိတ်ထဲတကယ်ပူသွားမိတာ”

သိချင်နေသော မေးခွန်းများအား တရစပ်မေးမိ၏။ ကိုလှိုင်ဘွားက
ချက်ချင်းပြန်မဖြေ။ ကျွန်တော့်အား ခဏမျှ စူးစိုက်ကြည့်၏။ နောက်မှ
မျက်နှာလွှဲကာ ဖွင့်ထားသော ပြတင်းပေါက်လေးမှတဆင့် အပြင်သို့
ငေးမျှော်ကြည့်၍ ပြောသည်။

“ဘာမှ မစားရသေးပါဘူး။ ငါလည်းအိပ်ရာကနိုးတာ
ရှစ်နာရီခွဲလောက်ကမှပါ။ နေလို့လည်း သက်သာသွားပါပြီ။ နိုးတာနဲ့ ရေချိုးခန်းမှာ
မျက်နှာသွားသစ်ပြီး အပြင်မှာ လေကောင်းလေသန့် ခဏထိုင်ရှူပြီးတော့
ပြန်အဝင်မှာ မင်းနဲ့”

“ကျွန်တော်နဲ့ တံခါးဝမှာဆိုပြီး အစ်ကိုလန့်သွားတာ မဟုတ်လား”

ဒီတစ်ခါတော့ သူ့စကားအား ခပ်မြန်မြန်လေး ကျွန်တော်
ဖြတ်ပြောပစ်လိုက်၏။ ကျွန်တော့် လေသံက အမိဖမ်းပုံပေါက်သွားမို့လား မသိ။
ကိုလှိုင်ဘွားက ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ဆတ်ခနဲ မျက်နှာလှည့်လာရင်း မဲ့ပြီးပြီးကာ

ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

ကျွန်တော် ခေါင်းမော့၍ အော်ရယ်ပစ်လိုက်သည်။ ကြည့်လေ
လူကြီးရှက်တော့ ရယ်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲနေမှာ။

ထိုအခါ ကိုလှိုင်ဘွားကလည်း ကျွန်တော်နှင့်အတူ
လိုက်ရယ်လေတော့၏။

ရယ်နေရင်း ခုတင်ပေါ်မှ ကျွန်တော် ရုတ်တရက် ခုန်ထလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲကွ”

ကိုလှိုင်ဘွားက အရယ်ရပ်သွားပြီး ခေါင်းမော့ကြည့်၍ ကျွန်တော့်ကို
မေးလာသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ အပြင်မှာ အစ်ကိုစားဖို့ တစ်ခုခုကို အမြန်သွားဝယ်ဖို့
သတိရသွားလို့။ မနက်ခင်းဆေးသောက်ရဦးမှာ မဟုတ်လားဗျ။ ခုထိ ဘာမှ
မစားရသေးတဲ့ဥစ္စာ။ ပြောပါဦး ... အစ်ကို ဘာစားချင်လဲ။ ပြီးတော့ ဒီနေ့ အစ်ကို
အလုပ်မသွားနဲ့ဦးနော်”

ခပ်မြူးမြူးလေး ကျွန်တော် ငုံ့မေးလိုက်၏။ စိတ်ထဲတွင် ကိုလှိုင်ဘွားနှင့်
ကျွန်တော်တို့၏ ဆက်ဆံရေးက အရင်ကထက်ပို၍ အများကြီး
ရင်းနှီးနွေးထွေးသွားသလိုလည်း ခံစားမိလာသည်။ ခု
သူနေမကောင်းဖြစ်သွားတာတောင် ခပ်ကောင်းကောင်းဟု ပြောချင်ပြောလို့ရ၏။

သို့သော် ကိုလှိုင်ဘွားက ချက်ချင်းပြန်မဖြေ။ နှုတ်ခမ်းကို
တင်းတင်းစေ့ကာ ကျွန်တော့်အား စူးစိုက်ကြည့်နေခဲ့လေတော့တာ တစ်ခဏ။

*

အခန်း(၃)

“ရေခဲမုန့် စားချင်တယ် မေကြီး”

“ဟင့်အင်း မစားရဘူး သား၊ ချောင်းဆိုးလိမ့်မယ်”

“ရဘူး၊ ရဘူး၊ စားမယ်၊ စားချင်တယ်”

နားထဲသို့ ဝင်လာသော အချီအချပြောနေသံများကြောင့် မြတ်ခင်းပေါ်တွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေရာမှ နံဘေးဘက်သို့ အမှတ်မထင် ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်မိသည်။ ကျွန်တော် ထိုင်နေသောနေရာနှင့် မနီးမဝေးတွင် ကျွန်တော့်လို မြတ်ခင်းပေါ်ထိုင်နေသော မိသားစုသုံးယောက်အား တွေ့လိုက်ရသည်။

အသက် ငါးနှစ်၊ ခြောက်နှစ်ခန့်အရွယ် ကောင်လေးတစ်ယောက်က မတ်တပ်ရပ်နေရင်းမှ နှုတ်ခမ်းလေးကို စု၍ မြတ်ခင်းပေါ်တွင် ထိုင်နေသည့် သူ့အမေအား ငုံ့ကြည့်ကာ ခေါင်းလေးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ခပ်သွက်သွက်လေး ယမ်းခါရင်း ပူဆာနေသည်။ ခြေအစုံကိုလည်း ခုန်ဆွခုန်ဆွ လေးလုပ်နေသေး၏ ။ သူ ခြေတစ်ချက်ဆောင့်ကာ ခေါင်းယမ်းရင်း ခုန်လိုက်တိုင်း ဂုတ်ထောက်နေသော ဆံပင်ပျော့ပျော့လေးတို့ လှုပ်ခါသွားကြတာက ချစ်စရာတောင် ကောင်းနေခဲ့သလိုလို။ လက် ကလေးတစ်ဖက်ကလည်း ကျွန်တော်တို့ အနောက်ဘက်၊ မြတ်ခင်းအစပ်မှ လူသွားလမ်းလေးပေါ် တွင် ဖြည်းဖြည်းချင်းရွေ့လာနေသော ရောင်စုံထီးကြားကြီးနှင့် ရေခဲမုန့်လှည်းလေးကို ညွှန်ပြနေသေးသည်။ ချာတိတ်လေးပုံစံက မိခင် တားမြစ်သော်လည်း အလျှော့မပေးချင်သေးသည့်ပုံ။ နံဘေးမှ ထိုင်နေသော အဖေဖြစ်ဟန်တူသူက အငြင်းအခုန်ဖြစ်နေသည့် သားအမိနှစ်ယောက်အား ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာဖြင့် ကြည့်နေခဲ့တာတွေ့ရ၏ ။

ကြည့်ရတာ သူတို့မိသားစုက ကျွန်တော်ရောက်နေခဲ့သော ကန်တော်ကြီးထဲသို့ ပျော်ပွဲစားထွက်လာကြပုံရ၏ ။ ပျော်လည်း ပျော်နေကြသည့်ပုံ။

သို့သော် ကျွန်တော်ကတော့ မပျော်နိုင်ပါ။ လွန်ခဲ့သော တစ်ပတ်ခန့်က ရှားရှားပါးပါး ရထားခဲ့သည့် စတိုင်းဆိုင်အရောင်းစာရေးအလုပ်မှနေ၍ လောလောလတ်လတ် အလုပ်ထွက်လာခဲ့ရခြင်းကြောင့်သာ ဖြစ်၏ ။

အလုပ်မှ ထွက်ခဲ့ရသည်ဆိုသော်လည်း ထိုဖြစ်ရပ်တွင် ကျွန်တော့်ဘက်က မလွန်ပါ။

ကျွန်တော် အလုပ်ဝင်မိသည့် စတိုးဆိုင်က ရှေ့ပင်းစင်တာတစ်ခုဖြစ်သော Junction မော်တင်ထဲတွင်ရှိ၏ ။ ဆိုင်က အမျိုးသားဝတ်၊ အမျိုးသမီးဝတ် ရယ်ဒီမိတ်အထည်မျိုးစုံ ရောင်းတာမို့ အနည်းငယ်ကြီးသည်။ ဆိုင်တွင် အသက်သုံးဆယ်ကျော်အရွယ် ငွေသိမ်းမန်နေဂျာ အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက်ရှိ၏ ။ သဘောထားကတော့ ခပ်ပြတ်ပြတ်။ မျက်နှာကလည်း အရယ်အပြုံးခပ်ကင်းကင်း။

အရောင်းစာရေးမှာ ကျွန်တော်အပါအဝင် အားလုံးခြောက်ယောက်ဖြစ်၏ ။ နှစ်ယောက်မှာ မိန်းကလေးများဖြစ်သည်။ အားလုံး သက်တူရွယ်တူနီးပါးတွေမို့ အလုပ်ဝင်ခါစရက်က ပျော်သလိုလိုတောင် ဖြစ်ခဲ့ရသေး၏ ။

သို့သော် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်၏ ဆက်ဆံပုံက အလုပ်ဝင်ခါစဖြစ်သော ကျွန်တော့်အပေါ်တွင် တစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်း အနည်းငယ်ထူးခြားလာခဲ့၏ ။ သူမ နာမည်က ရတီ။

ပြောရမယ်ဆို ဆိုင်က အမြဲလူတွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုး၍ ဝင်ဝယ်နေကြသော ဆိုင်မျိုးမဟုတ်တာမို့ ရတီက ခဏခဏ ကျွန်တော့်နားလာကာ စကားတွေ ပြောတတ်သည်။ ကျွန်တော့် ကိုယ်ရေး ရာဇဝင်ကို တီးခေါက်၏ ။ ထမင်းစားချိန်တွင် ကြုံရာဝယ်စားတတ်သော ကျွန်တော့်အတွက် ထမင်းတွေဘာတွေ ပိုထည့်လာတတ်သည်။ အလုပ်နှင့် ပတ်သက်တာတွေကိုလည်း

စိနီယာပီပီ စေတနာ ဗရပွဖြင့် သင်ပေး၏။

ဒါကို ရက်ပိုင်းအတွင်း ခေတ်လူငယ်ပီပီ ကျွန်တော် ရိပ်မိလာခဲ့၏။
ဟုတ်သည်။ ကျွန်တော့် အပေါ်မှာ ရတီဆက်ဆံပုံက ဆိုင်မှာရှိသော တခြား
ရွယ်တူယောက်ျားလေးများနှင့်မတူဘဲ ကွက်ကျားမိုး ရွာသလို
ဖြစ်နေခဲ့တာမို့ပင်တည်း။

ရတီက မိန်းကလေးတစ်ယောက်တွင် ရှိသင့်သော အလှထက်
အနည်းငယ်ပိုသလို ဝတ်တတ်စားတတ် ၊ ပြင်တတ်ဆင်တတ်သော်လည်း
ထိုဖြစ်ရပ်အပေါ် ကျွန်တော် မသာယာနိုင်ခဲ့ပါ။ ရှေ့ဆက်ရမည့် ကျွန်တော့်
ခရီးလမ်းအတွက် လူမသိသူမသိ တစ်ကိုယ်ရည် ကျိတ်ပူပန်နေတာမို့ပင် ဖြစ်၏။

သို့သော် အလုပ်ထဲတွင် မျက်နှာမပျက်ရအောင် ကျွန်တော့်ဘက်က
ပြန်၍ အလိုက်သင့် ဆက်ဆံခဲ့မိသည်။ ထို့ပြင် ရှားရှားပါးပါးရထားသော
အလုပ်ထဲတွင် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဖြင့် ကျွန်တော်နေမြဲနေချင်သည်။

ဒီနေ့လယ် ထမင်းစားချိန်တွင်တော့ ကျွန်တော်မပြုခဲ့သော
ထိုအကြောင်းအရာသည် ပြဿနာတစ်ခုအဖြစ် မွေးဖွားလာခဲ့လေ၏။
ထမင်းစားချိန်တွင် ထုံးစံအတိုင်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊
ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်ဖြင့် စုစုပေါင်းသုံးယောက် တစ်လှည့်စီ နှစ်သုတ်ခွဲ၍
စားရသည်။ ကျွန်တော်စားသောအလှည့်တွင် ထုံးစံအတိုင်း ရတီနှင့်အတူ
နောက်ထပ်ယောက်ျားလေး ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်သော သော်ဇင်လည်း ပါ၏။

ထမင်းစားခါနီး တွင် ကျွန်တော်က အပြင်ထွက်စားရန်ပြင်မိသော်လည်း
ရတီက ထုံးစံအတိုင်းအတင်းခေါ်ပြန်လေသည်။

“လာပါ ဒီမှာ သိမ်အတွက် ရတီပိုထည့်လာတဲ့ဟာ။ သိမ်မစားလို့
ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ဘာလဲပြော ... ဒါဆိုရင် သိမ်အတွက် ပိုထည့်လာတဲ့ထမင်းတွေကို
ရတီသွန်ပစ်ရမှာလား”

ဆိုင်အနောက်ဘက်မှ ထမင်းစားသည့်နေရာတွင်

မျက်လုံးလေးထောင့်ကပ်ကာ ကျွန်တော့်အား မူန့်စွာပြောလာသည့်
ရတီဟန်ပန်နှင့်လေသံကြောင့် အားတုံအားနာဖြစ်ကာ စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်မိ၏။
ထိုအခါ ရတီက ရွှင်ပြသွားသော မျက်နှာဖြင့် ကျွန်တော့်ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်၏။
နောက် ကျွန်တော့်အား သေချာ ထမင်းပြင်ပေးသည်။ ဟင်းတွေထည့်ပေး၏။

ရတီဖြစ်နေပုံက စားပွဲတစ်ဖက် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင်
ထမင်းငုံ့စားနေသော သော်ဇင်ကို မျက်လုံးထဲ ထည့်မထားသည့်ပုံ။
ပျာယာတွေခက်နေသည်မှာ ပုံမှန်အရှိန်ထက် နှစ်ဘူတာလောက် လွန်နေသည်ဟုပင်
ပြောလိုရသည်။

ထို့ပြင် ထမင်းစားရင်းလည်း ကျွန်တော့်အား စကားတွေ တတွတ်တွတ်
ပြောနေခဲ့သေး၏။ သော်ဇင်ကတော့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ဖြင့် သူ့ထမင်းကိုသာ
သဲကြီးမဲကြီး ငုံ့စားနေလေသည်။ ကျွန်တော်လည်း ရတီပြင်ပေးထားသော ထမင်းကို
မြန်မြန်ကုန်အောင် ငုံ့စားရင်း ခေါင်းသာညိတ်ပြနေမိ၏။

အခြားကြောင့်မဟုတ်ပါ။ ရတီအပြုအမူများကြောင့် (ဘာမှ မဟုတ်ဘဲ)
သော်ဇင်ရှေ့တွင် ကျွန်တော် အနေခက်လာမိတာမို့ပင်ဖြစ်၏။ ပြောရမယ်ဆိုလျှင်
သော်ဇင်သည် ကျွန်တော် အလုပ်ဝင်စ တစ်ရက်နှစ်ရက်က ကျွန်တော့်အပေါ် ရယ်ပြ၊
ပြုံးပြကာ ကြုံလျှင် ကြုံသလို စကားနည်းနည်း ပြောတတ်တာတွေ ရှိခဲ့သေးသည်။
ရတီက ကျွန်တော့်အပေါ် ထူးခြားလာသောအခါ သူ့ဆက်ဆံရေးက
ပြောင်းလဲသွားခဲ့၏။ ကျွန်တော့်အပေါ် အရင်ကလို မဟုတ်တော့ဘဲ ရက်ပိုင်းအတွင်း
ခပ်တန်းတန်း ဖြစ်သွားခဲ့၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော့်မှာ စိတ်ထဲ တွေးမရအောင်
ဖြစ်ခဲ့ရသေး၏။ ဘာကြောင့်များ ပြောင်းလဲသွားရတာ လဲ ဟူ၍။

မနုဏ္ဍမမှ ဆိုင်မှ တစ်ယောက်၏ မနေနိုင် မထိုင်နိုင်
တီးတိုးသတင်းပေးချက်ကြောင့် ကျွန်တော့်အပေါ်တွင် ရတီက
အခွင့်အရေးပေးတာကို သော်ဇင်က မကျေမနပ်ဖြစ်နေခဲ့တာ၊ ဆိုင်ကို ကျွန်တော်

မရောက်ခင်ကတည်းက ရတီအပေါ်မှာ သော်ဇင်က စိတ်ဝင်စားနေခဲ့ခြင်းများအား အမှတ်မထင် သိခွင့်ရခဲ့၏။ ။ ထို့ကြောင့် ဒီနေ့ ကျွန်တော် အပြင်ထွက်စားဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့မိတာ။ သို့သော် အခုတော့ ရတီကျွေးသော ထမင်းကို အားနာနာဖြင့် သော်ဇင်ရှေ့မှာ စားနေရခဲ့ပြန်လေပြီ။ ဒါတင်မကသေး ရတီက ဘေးနားကနေ စကားတွတ်ထိုးနေပြန်တော့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အဖြစ်မှန်အား သော်ဇင်ကို ရှင်းပြချင်မိပါသည်။ သူ ခံစားနေရတာ တွေကိုလည်း ကိုယ်ချင်းစာပေးနိုင်ပါသည်။ သို့သော် သူက ကျွန်တော့်ကို ရှောင်ဖယ်နေခဲ့တာဆိုတော့..။

“စားလေ သိခံ။ ဘာလဲ .. ချဉ်ပေါင်ကြော်က စပ်လို့လား။ စပ်ရင် ရတီ ရေသွားခပ်ပေးမယ်လေ။ သိခံက အဆောင်မှာနေရတာ ဆိုတော့ ဒီလိုဟင်းမျိုး စားစေချင်လို့ ရတီကိုယ်တိုင် အပင်ပန်းခံပြီး ကြော်ခဲ့ရတာ ”

ရတီအသံက မူနွဲ့စွာ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။ ခေါင်းမော့ကာ ကျွန်တော် ခေါင်းခါရန်ပြင်ဆဲ ရှေ့တွင် ထိုင်နေသော သော်ဇင်က ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ သူ့ထက်ထဲမှ စားလက်စ ထမင်းဘူးကိုလည်း လက်နှစ်ဖက်နှင့် စုံကိုင်ကာ စားပွဲပေါ်သို့ဆောင့်ချ၏။ နောက် ကျွန်တော်နှင့်ရတီတို့အား စူးစူးရဲရဲ ကြည့်ကာ ပြင်းထန်စွာ တောက်ခေါက်၏။

စိတ်ထဲ ဖျဉ်းခနဲဖြစ်သွားမိ၏။ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ဘယ်သူမှ ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုဆက်ဆံတာ မခံရဖူးခဲ့။ အခုတော့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ဖို့ ကြိုးစားမိလိုက်၏။

“ဟဲ့ .. နင်က ဘာဖြစ်တာလဲ သော်ဇင်”

ရတီအသံက စူးခနဲ။

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ မျက်စိစပ်လို့ ၊ နားစပ်လို့ဟေ့”

သော်ဇင့်အသံက သရော်မော်ကားနိုင်လွန်းလှစွာ။ ကြည့်စမ်း၊

ကျွန်တော်က စောစောက လေးတင် သူ့ကို စာနာစိတ်နဲ့ အခွင့်ကြုံရင် ရှင်းပြဖို့ စဉ်းစားခဲ့မိသေးတာ။ ဒါကို သူက....။

လူငယ်ပီပီ သည်းခံစိတ်တို့ ကျဲပါးသွားသော တစ်ခဏမှာ ကျွန်တော် ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် ... မင်းဘာပြောတာလဲ။ ဘလိုင်းကြီး လေလာမတိုက်နဲ့နော်”

လေသံမာမာဖြင့် ကျွန်တော် မေးမိတော့ ရတီက ကျွန်တော့်လက်မောင်းအား ဆွဲကာ

“တော်တော့ သိခံ၊ ဒီကောင်နဲ့ ဖက်ဖြစ်မနေနဲ့”

“ဧရီရင် ထွက်ခဲ့ဟေ့ကောင်၊ ငါပြောတာ မင်းကြားလိုက်တဲ့အတိုင်းပဲ။ အလကားရပ်က လေးဗန်းပြပြီး မိန်းကလေးတွေကို ချူစားချင်၊ ကျူချင်နေတဲ့ကောင်”

မထီတရီမျက်နှာဖြင့် ရိသဲ့သဲ့ပြောလိုက်သော သော်ဇင့်စကားအဆုံးတွင် လဲပြီသံ၊ ထိခိုက်သံ၊ အထိတ်တလန့်အော်သံများက ထမင်းစားခန်းထဲတွင် အုတ်အုတ်ကျတ်ကျတ် မြည်ဟည်းသွားခဲ့၏ ။

ချက်ချင်းဆိုသလို ထမင်းထွက်မစားရသေးသော မန်နေဂျာက ကျွန်တော်တို့ရှိရာဆီသို့ ရောက်လာသည်။ နောက် ... အကြောင်းအရင်းမှန်ကို စုံစမ်းကာ စထိုးမိသော ကျွန်တော်သာမက ရန်စသော သော်ဇင့်ကိုပါ သတိပေး၏ ။ နောက်တစ်ခါထပ်ဖြစ်လျှင် အလုပ်ဖြုတ်ပစ်မည်ဟု ခြိမ်းခြောက်၏ ။

သို့သော် ကျွန်တော်ကတော့ တစ်ခါတည်း အလုပ်ထွက်ပစ်ခဲ့မိလေတော့တာ။ ဟုတ်သည်။ ရန်သူရှိသောအရပ်တွင်

ဆက်လုပ်နေပြီး ပြဿနာထပ်ဖြစ်တော့မှ အလုပ်ရှင်၏ အလုပ်ဖြုတ်ခြင်းအား ကျွန်တော် မခံစားချင်မိ။ နောက်ပြီး ... ရတီကြောင့် ကျွန်တော်နဲ့ သော်ဇင်တို့ ရန်ထပ်မဖြစ်နိုင်ဘူးဟု ဘယ်သူ အာမခံပေးနိုင်မှာလဲ။ ကျွန်တော်ကလည်း ကိုယ်မဟုတ်ဘဲ လာရီနေရင် ငြိမ်ခံနေမှာမဟုတ်။ ထို့အပြင် ရတီကိုလည်း ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားသလို ဇာတ်လမ်းတွေရှုပ်လာမှာလည်း စိုးတာမို့ပင်တည်း။

အလုပ်မှ ချက်ချင်းထွက်လာခဲ့ပြီး အဆောင်သို့ မပြန်ချင်သေး။ သောကကြီးသူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ရောက်သွားမိ၏ ။ ဘုရားတွင် အဆင်ပြေပါစေဟု (ဘယ်နှစ်ကြိမ်မြောက်မှန်းမသိ)ဆုတောင်းကာ အေးအေးဆေးဆေး ဘုရားဖူး၏ ။ ပြီးမှ ကန်တော်ကြီးထဲမှာ ခဏလာထိုင်နေခဲ့မိတာ။

ရေပြင်ပေါ် ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသော လေတချို့က ကျွန်တော့်ကို ပက်ဖျန်းလာသည်။ သို့သော် အေးမြခြင်းကို အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့စွာ မခံစားလိုက်မိ။ ဂယက်ငယ်လေးများ ထနေသော မျက်စိရှေ့မှ ရေပြင်အား အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာ စောစောကအတိုင်း ပြန်ငေးနေမိ၏ ။

ထိုစဉ် ဘေးနားမှ မိသားစု၏ အသံများက ကျွန်တော့်နားထဲ တိုးဝင်လာကြပြန်သည်။

“သားနော် ... မေကြီးပြောနေတာ စကားနားမထောင်ဘူးလား။ ရိုက်ခံထိမယ်။ ဟွန်း ...”

“ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း၊ စားမယ်၊ ရေခဲမုန့် စားချင်တယ်”

“ကဲပါ မိန်းမရယ်၊ သားစားချင်တာ ဝယ်ကျွေးလိုက်ပါကွာ”

“အမလေး သူကပါ အားပေးအားမြှောက်”

အဖေဖြစ်သူပါ သားဘက်မှ ပါလာဟန်တူသည်။ အမေဖြစ်သူ၏

တမင်လုပ်ထားသော မကျေနပ်သံအား ကြားရ၏။ မရည်ရွယ်ဘဲ ကျွန်တော် နားစွင့်မိလိုက်ပြန်သည်။ လှမ်းတော့ မကြည့် ဖြစ်တော့ပါ။

“အားပေးအားမြှောက်မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ကိုယ်တို့မှာ ဒီသားလေးတစ်ယောက်တည်း ရှိတာ မှတ်လား။ အခုပဲ ကြည့်ဦး၊ သားလေးက ဘယ်လောက် စားချင်နေသလဲ”

“စားချင်တိုင်း ကျွေးရမှာလား။ ချောင်းဆိုးမှာရှင့်”

“စားမယ် ... စားမယ်၊ ဖေကြီး ... သားကို ရေခဲမုန့်ကျွေးပါ”

ချာတိတ်လေးအသံက ညံညံစီစီ။

“အေးပါ သားရယ်။ ဖေဖေ ဝယ်ကျွေးပါ့မယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုလုံး ကုန်အောင် သားမစားရဘူးနော်။ သားမေမေ ပြောသလို ချောင်းဆိုးလိမ့်မယ်။ အဲဒီ တော့ ဖေဖေကို သားအထဲက နည်းနည်း ခွဲကျွေးမှ”

“ဟေး... ကျွေးမယ်။ ဖေကြီးကိုလည်း ကျွေးမယ်။ မေကြီးကိုလည်း ကျွေးမယ်။ ပြီးတော့ သားလည်း စားမယ်”

မနေနိုင်တော့ဘဲ သူတို့ဆီသို့ မသိမသာ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်မိသွားပြန်၏။ အဖေဖြစ်သူက ချာတိတ်ကလေးလက်ကိုဆွဲကာ လမ်းပေါ်မှ ရေခဲမုန့်လှည်းလေးဆီ သွားနေသည်။ ချာတိတ်ကလေးကလည်း ရေခဲမုန့်သည်အား လှမ်းခေါ်ရင်း သူ့အဖေနံဘေးမှ ခုန်ပေါက်မြူးတူးကာ လိုက်ပါ သွား၏။ နေရာတွင် ထိုင်ကျန်ရစ်ခဲ့သော မိခင်ဖြစ်သူက ထိုသားအဖနှစ်ယောက်အား အပြုံးမျက်နှာဖြင့် လှမ်းကြည့်နေခဲ့၏။

ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ထိုမြင်ကွင်းကလေးက ကျွန်တော့်ရင်အား အဟုန်ပြင်းစွာ လာရောက်ရိုက်ခတ်၏။ ကြည့်စမ်း ၊ ဒါ ဒါဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ငယ်ဘဝလေးလိုပါပဲလား။

အာရုံထဲတွင် စည်းကမ်းတင်းကျပ်လွန်းသော်လည်း ဟိုးအရင်ကနေ အိမ်ကမဆင်းရသေးခင်အချိန်အထိ ကျွန်တော့်အပေါ် ချစ်ခြင်းများစွာ ပေးအပ်ခဲ့ဖူးသော မေမေနှင့် ဇနီးသည်သိအောင် တစ်မျိုး၊ မသိအောင်တစ်မျိုး ကျွန်တော့်အား အလိုလိုက်တတ်၊ ချစ်တတ်ခဲ့သော ဖေဖေတို့အား ရုတ်ခြည်းသတိရလာမိခဲ့သည်။

ပြောရမယ်ဆို ကျွန်တော်က ခုထိ ကိုယ်ဝါသနာပါရာ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ဖို့ အကောင်အထည်လမ်းစမမြင်ရသေး။ ထို့အပြင် ကိုယ့်ဝမ်းကိုယ်ကျောင်းဖို့ ပုံမှန်ဝင်ငွေရမည့် အလုပ်တစ်ခုကိုတောင် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် ကျွန်တော့်မှာ မရှာနိုင်ခဲ့သေး။ ဒီကြားထဲ ဘာမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် သူစိမ်းတစ်ယောက်ရဲ့ သရော်မော်ကား ပြောခံခဲ့ရသေးတာ။ အလုပ်ရှင်ရဲ့ ခပ်ပြတ်ပြတ် ခပ်တင်းတင်း သတိပေးစကားကို လက်မခံချင်ဘဲ လက်ခံခဲ့ရသေးတာ။

ဒါဆိုကိုယ့်စိတ်၊ ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ယုံကြည်ချက်တစ်ခုကို ကျောပိုးကာ မိဘနှစ်ပါးအား ဆန့်ကျင်၍ လုံခြုံနွေးထွေးသော အသိုက်အမြုံကို ယတိပြတ်စွန့်ခွာခဲ့မိတာ ကျွန်တော်မှားများ သွားခဲ့ပြီလား။

စိတ်ပျက်အားလျော့ခြင်းများ ခိုဝင်လာချင်မိသော ထိုခဏတွင် ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ဖေဖေ နှင့် မေမေတို့အား မျက်လုံးထဲတွင် ပြန်မြင်ယောင်ကာ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ဝမ်းနည်းလာမိသလိုလို။

သို့သော် မျက်ရည်တို့ ဝဲချင်လာမိသော တစ်ခဏတွင် ကျွန်တော် အလန့်တကြား ဖြစ်သွားမိသည်။ ဟင့်အင်း ၊ ကျွန်တော် ခုလို ပျော့ညံ့နေလို့မဖြစ်။

ဟာ အားငယ်တတ်တဲ့ အတွေးတွေ ငါ့ဆီက ထွက်သွားကြစမ်း။

ခေါင်းခါကာ ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ စိတ်ကိုတင်း၏ ။ ဘာဖြစ်လဲ။ ရည်ရွယ်ရာ ပန်းတိုင်ရောက်ဖို့ ခုချိန်မှာ

အဆင်မပြေသေးဘူးဆိုရင်လည်း အဆင်ပြေသွားအောင် ကိုယ်တူကိုယ်ထ ကြိုးစားသင့်တာ ဘယ်သူများလဲ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပဲ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ အောင်မြင်မှု နောက်ကွယ်မှာ ကြိုးစားရန်ခြင်းတွေ၊ အခက်အခဲတွေ ရှိခဲ့မှ ရရှိတဲ့ အောင်မြင်မှုက အဓိပ္ပာယ်ရှိမှာ ။ ပိုပြီး ပြည့်စုံမှာ။

အတွေးနှင့်အတူ ကျွန်တော့်စိတ်တို့အား ပျော့ညံ့တွေဝေချင်လာအောင် သွယ်ဝိုက်ကာ တွန်းအားပေးနေသော ထိုနေရာလေးကို စွန့်ခွာခဲ့၏ ။ သို့သော် ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းများကတော့ ကန်တော်ကြီးထဲမှ နိုင်လွန်ကတ္တရာလမ်းလေးများထက်တွင် ဦးတည်ရာမဲ့လျက် ရှိနေခဲ့ကြသည်။

“ကဲ .. ဟုတ်ပါပြီခင်ဗျာ။ အားလုံး ... အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အခုတော့ နောက် တစ်ပွဲစပါ့မယ်။ အဲဒါကတော့ ဟိုးရှေ့က သစ်ပင်မှာ ချိတ်ထားတဲ့ခြင်းလေးထဲကို ဒီနေရာကနေ ဘောလုံးသုံးလုံး ပစ်ထည့်ရပါမယ်။ သုံးလုံးစလုံး ဝင်သွားရင် ဆုငွေတစ်သောင်းရမှာ ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ ဘယ်သူပြိုင်ကြမလဲ။ ပြိုင်မယ့်သူများ ဒီမှာ လာစာရင်းပေးနိုင်ပါတယ်”

ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် လျှောက်နေမိသော ကျွန်တော့်နားထဲသို့ အသံကျယ်ကျယ်တစ်စက တိုးဝင်လာပြန်၏ ။ အသံလာရာရှေ့ဆီသို့ လှမ်းကြည့်မိတော့ ကတ္တရာလမ်းနံဘေးမှ မြတ်ခင်းပေါ်တွင် လူစုလူဝေးတစ်စုကို တွေ့ရ၏ ။ အော်လံအသေးလေးတစ်ခုဖြင့် စောစောက ကျွန်တော် ကြားခဲ့ရသည့်စကားများအား ထပ်ကာ ထပ်ကာ အော်ပြောနေလေ၏ ။

ရောက်သည့်နေရာတွင် ခဏ ခြေစုံရပ်ကာ ကျွန်တော် တွေးမိ၏ ။

နေစမ်းပါဦး။ ဒါ..... ဘာများပါလိမ့်။ ဒီကန်တော်ကြီးထဲမှာ ဘယ်သူတွေကများ ဘာပွဲတွေ လာလုပ်နေကြတာလဲ။ ပြီးတော့ ဘောလုံးသုံးလုံးကို ခြင်းထဲဝင်အောင် ပစ်နိုင်ရင် ပိုက်ဆံတစ်သောင်း ရမယ်ဆိုပါလား။ ဟား .. ဒါဆိုရင်တော့။

ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ လင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဟုတ်ပြီ။ သူတို့က ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်ကပဲ ဖြစ်ဖြစ်။ ဘောလုံးသုံးလုံးဝင်အောင် ပစ်နိုင်ရင် ပိုက်ဆံ တစ်သောင်းရမယ်လို့ အတိအလင်း ကြေညာနေတာပဲ ။ ခုချိန်မှာ ပိုက်ဆံ တစ်သောင်းဆိုတာ ချွေတာသုံးမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်အတွက် သုံး လေးရက်စာ ထမင်းဖိုးတောင် သုံးလို့ရနေတဲ့ဟာ။

ခပ်သွက်သွက် ခြေလှမ်းများဖြင့် ထိုနေရာသို့ ကျွန်တော် လျှောက်သွားလိုက်၏ ။ လူအုပ်ထဲ အလောတကြီးတိုးဝင်ကာ စာရင်းပေးဖို့ ပြင်သည်။ စာရင်းပေးသည်ဆိုသော်လည်း သူတို့က စာရွက်တွေနှင့် ရေးမှတ်တာမျိုးတော့မဟုတ်။

ဒီအတိုင်း ပစ်ဖို့ ဆန္ဒရှိ၍ တန်းစီနေသူများထဲမှ အလှည့်ကျလာသူအား ပြိုင်ပွဲအစီအစဉ် ကျင်းပသူများထဲမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က မိုက်ကရိုဖုန်းဖြင့် နာမည်မေးသည်။ နောက်ပစ်မည့်သူအား သူမက မိုက်ကရိုဖုန်းဖြင့် အင်တာဗျူးဆန်ဆန် တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းထပ်မေးသည်။ ပြီးမှ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သစ်ပင်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ခြင်းထဲသို့ ပစ်ထည့်ရန် တင်းနစ်ဘောလုံးအရွယ်ရောင်စုံ ဘောလုံး သုံးလုံးကို ပေးတာ တစ်ခါတည်း ပစ်ခိုင်းခြင်းဖြစ်၏ ။ ပစ်နေသော သူများအား ထိုအဖွဲ့ထဲမှ လူအချို့က ဗီဒီယိုကင်မရာများဖြင့် သေချာလိုက်ရိုက်နေတာကိုလည်း တွေ့နေရသေး၏ ။

ဘေးနားမှ တစ်ယောက်အား ပြိုင်ပွဲအကြောင်းကို သိချင်စိတ်ဖြင့် တီးတိုးမေးကြည့်မိ၏ ။ ထိုအခါပြိုင်ပွဲကျင်းပနေသော ထိုအဖွဲ့က တီဗွီချန်နယ်တစ်ခုမှဟု သိရသည်။ နောက် သူတို့က ဒီရိုက်ကွင်းတွင် ဘယ်သူမဆို ဝင်ပြိုင်တာကို နိုင်နိုင်၊ ရှုံးရှုံး သေချာရိုက်ထားပြီး “ပျော်ရွှင်ဖွယ်ပြိုင်ပွဲများ” ဟူသော အစီအစဉ်တစ်ခုဖြင့် သူတို့ ချန်နယ်မှ ပြန်လွှင့်သည်ဟူ၍ လည်း အဆစ်အနေဖြင့် သိလိုက်ရသေး၏ ။

စိတ်ထဲတွင် ရှိန်းခနဲဖြစ်သွားမိ၏ ။ ပြောရမယ်ဆို ဒါမျိုးကို

ကျွန်တော်တစ်ခါမှ မလုပ်ဘူးခဲ။ ပြီးတော့ တီဗွီထဲမှာလည်း ကျွန်တော့်မျက်နှာကြီးက ပါလာဦးမည်ဆိုပါလား။

ရှက်သလိုလိုကြီး ဖြစ်သွားသော်လည်း ပိုက်ဆံတစ်သောင်းသာ ရခဲ့ရင်ဟူသော အတွေးက ကျွန်တော့်ခြေထောက်များအား ထိုနေရာတွင် ဆက်ရပ်နေစေခဲ့၏ ။

ကျွန်တော့်ရှေ့မှ ပစ်ထည့်နေသူများကတော့ ခုထိ တစ်ယောက်မှ မနိုင်ကြသေး။ တချို့က တစ်လုံးမှမဝင်သလို တချို့ကျတော့လည်း တစ်လုံးဝင်၊ နှစ်လုံးဝင် စသဖြင့် ။

သို့သော် ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ အချင်းချင်း ညာသံပေးကာ အားပေးသံများ၊ ရယ်မောသံများဖြင့် သက်ဝင်လှုပ်ရှားလျက် ပျော်စရာတောင် ကောင်းနေခဲ့သလိုလို။

ကျွန်တော့်အလှည့်သို့ ရောက်လာသည်။ မိုက်ကရိုဖုန်းကိုထိထားသော မိန်းကလေးက ခပ်ပြုံးပြုံး မျက်နှာလေးဖြင့်

“အစ်ကို့ နာမည်လေး တစ်ဆိတ်လောက် ပြောပါ”

“သိခံကျော်ပါ”

ပြန်ဖြေရင်း မျက်နှာပူပူဖြင့် ခေါင်းကို မသိမသာလေး ငုံ့ထားလိုက်မိသေး၏ ။ အားလုံးက ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြမှန်း စိတ်ထဲက အလိုလို သိကာ အာခေါင်တွေလည်း ခြောက်၍ ရင်တွေလည်း အခုန်မြန်လာမိ၏ ။

“ဘယ်မှာနေလဲ”

“လှည်းတန်းမှာပါ”

“အခု ပြိုင်ပွဲမှာ ဘောလုံးသုံးလုံးစလုံး ဝင်အောင် ပစ်နိုင်မယ် ထင်လား”

ခေါင်းသာညိတ်ပြလိုက်မိ၏ ။ စိတ်ထဲမှလည်း ဝင်အောင်ပစ်မည်ဟု

ကြိုးဝါးလိုက်သည်။ ဟုတ်သည်။ မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ဝင်အောင်ပစ်မှ
ပိုက်ဆံတစ်သောင်းကို ကျွန်တော်ရမှာ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်မှာ
ကျောင်းတုန်းက ဘက်စုံစကတ်ဘောကစားဖူးသော အတွေ့အကြုံကလည်း
နည်းနည်းရှိနေသေးတဲ့ဟာ။

မိန်းကလေးက အပြုံးမျက်နှာကလေးဖြင့် ခေါင်းလေးညိတ်ကာ
“အောင်မြင်ပါစေ အစ်ကို”ဟု ခပ်မြူးမြူးလေး ဆုတောင်းပေးရင်း
နောက်ဆုတ်သွား၏ ။ တစ်ယောက်က ရောင်စုံဘောလုံး သုံးလုံးထည့်ထားသော
ပလက်စတစ်ခြင်းလေးတစ်ခြင်းအား ကျွန်တော့်လက်ထဲ လာထည့်ပေးသည်။
ခြင်းတောင်းလေးအား ကျွန်တော့်ခြေထောက်ဘေးမှ မြတ်ခင်းပေါ်သို့ အသာအယာ
ချထားလိုက်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်က ခဏတိတ်ဆိတ်သွား၏ ။ ကျွန်တော်ကတော့ ရှိသမျှ
အာရုံကို စုစည်းကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်၏ ပင်စည်ထက်မှ
ပစ်ထည့်ရမည့် ခြင်းလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ အကွာအဝေးက ပေနစ်ဆယ်
ကျော်ကျော်လောက်တော့ ရှိမည်ထင်ရ၏ ။

“ကဲ ... စပစ်လို့ ရပါပြီခင်ဗျာ”

အော်လံလေးမှ ဆော်ဩသံ ထွက်လာ၏ ။ ခြေရင်းတွင်
တားထားသောစည်းကို ငုံ့ကြည့်ကာ ခြင်းလေးထဲမှ ဘောလုံး တစ်လုံးအား
ကောက်ယူသည်။ ဘောလုံးလေးများက တင်းနစ်ဘောလုံး အရွယ်အစားထက်
အနည်းငယ်မျှသာ သေးသည်။ သားရေဖြင့် ပြုလုပ်ထားတာမို့ အလေးချိန်
နည်းနည်းရှိ၍ စီးစီးပိုင်ပိုင်ဖြင့် ကိုင်လို့လည်း ကောင်းလှသည်။

ဘောလုံးကိုင်ထားသော ညာလက်ကို အသာမြှောက်လိုက်သည်။
ကိုယ်ကို ဘေးသို့ နည်းနည်းစောင်းကာ မျက်စိတစ်ဖက်အား ခပ်တင်းတင်းမှိတ်၍
ကျန်တစ်ဖက်ဖြင့် ပစ်ထည့်ရမည့်ခြင်းဆီသို့ စူးစိုက်ကြည့်သည်။ ရင်က

တဒိတ်ဒိတ်ဖြင့် အခုန်မြန်လာရသလိုလို။

အသက်အောင့်ကာ စိတ်ထဲ ချိန်သားကိုက်၍ ခြင်းလေးဆီမှန်းကာ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

“ဟေး”

“ဝင်သွားပါပြီခင်ဗျာ ... ဝင်သွားပါပြီ။ ပထမဆုံးအလုံးတော့ အောင်မြင်စွာ ဝင်သွားပြီ။ ကဲ ... ဒုတိယတစ်လုံး လာပါတော့မယ်ခင်ဗျာ”

ပတ်ဝန်းကျင်မှ တစ်ခဲနက် အားပေးလိုက်သံများနှင့်အတူ အော်လံကိုင်းထားသော လူ၏ အသံကလည်း စူးစူးရှရှု။

ကျွန်တော် အားတက်သွားမိသည်။ အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူကာ ဒုတိယအလုံးကို ပစ်ဖို့ဟန် ပြင်၏ ။ ပြီးနောက် ခြင်းလေးဆီ သေချာမှန်းကာ ပစ်ထည့်လိုက်မိတော့ ဘောလုံးလေးက ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ လွင့်ခနဲ။

“ဟေး ဟုတ်ပြီကွ”

“တော်တယ်ဟေ့”

“ဖြောင်း ... ဖြောင်း ... ဖြောင်း”

“ဝင်သွားပါပြီခင်ဗျာ ... ဒုတိယအလုံးလည်း ဝင်သွားပြန်ပါပြီ ခင်ဗျာ။ ဆုငွေတစ်သောင်းဟာ နီးစပ်လာပါပြီ”

ခြင်းလေးထဲသို့ ဒုတိယဘောလုံးလေး အဝင်တွင် ကြားလိုက်ရသော အသံများက ကျွန်တော့်ကို ပိုမိုအားတက်စေခဲ့ပြန်သည်။ အင်း .. ဒါဆို ကျွန်တော့်လက်ထဲကို ပိုက်ဆံတစ်သောင်း ရောက်ဖို့ လက်တစ်ကမ်းလောက်ပဲ လိုတော့တာပါလား။

လူက နည်းနည်းမြောက်ကြမြောက်ကြ ဖြစ်ချင်လာ၏ ။ ထို့အတူ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းနှင့် အနိုင်ရလိုခြင်းတို့စုပေါင်းကာ ကျွန်တော့်ရင်က

ပိုအခုန်မြန်လာရသလို ဖြစ်လာ၏။ ချွေးတွေလည်း ပိုထွက်လာသည်။ နောက်ဆုံး
ဘောလုံးလေးကို ကောက်ယူလိုက်စဉ်။

“ကဲ .. ဒါနောက်ဆုံးနော်။ ကြိုးစားပါခင်ဗျာ ကြိုးစားပါ”

ဟူသော အော်လံမှ အသံနှင့် အနီးတွင် ရပ်ကြည့်နေကြသော လူများထဲမှ
အားပေးလိုက်သံများကိုလည်း ကြားလိုက်ရ၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော့်သွေးတို့
ပိုမိုဆူဝေလာကြရသလိုလို။

နဖူးထက်တွင် သီးထနေသော ချွေးစက်တို့အား ဘယ်လက်ဖြင့်
သပ်ချလိုက်သည်။ နောက်အသက်ကို ပပရှူ၏။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့စွာ
အာရုံစုစည်း၏။ ကိုယ်ကို ဘေးနည်းနည်းစောင်းလျက် ဘောလုံးကိုင်ထားသော
ညာလက်အား ညာဘက်မျက်စိရှေ့နားသို့ အသာအယာ မြှောက်၏။
ညာဘက်မျက်စိကို ခပ်တင်းတင်းမှိတ်ကာ ပစ်ထည့်ရမည့်ခြင်းလေးအား
စူးစိုက်ကြည့်ကာ ချိန်သားကိုက်၏။

တည်ငြိမ်လေးနက်သော ကျွန်တော့်ဟန်ပန်ကြောင့်လား။
အနိုင်ရစေချင်တာကြောင့်လား ၊ အနှောက်အယှက်ဖြစ်မှာစိုးလို့လားတော့မသိ။
ပတ်ဝန်းကျင်က ခေတ္တတိတ်ဆိတ်သွား၏။ ဘာသံမှကို ထွက်မလာတော့။

အသက်အောင့်၍ အားမာန်အပြည့်ဖြင့် ဘောလုံးလေးကို ကျွန်တော်
ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ သို့သော် ဒီတစ်ခေါက်မှာတော့ ဘောလုံးလေးကခြင်းထဲသို့
မဝင်တော့ပါ။ ပင်စည်ကို ထိခတ်လျက် အခြားတစ်ဖက်ဆီသို့ အရှိန်ပြင်းစွာ
ကန်ထွက်သွားလေတော့၏။ အားလုံးက “ဟာ”ခနဲ ဖြစ်သွားကြ ၏
ကျွန်တော်ကတော့ ဆိုဖွယ်ရာမရှိတော့ပြီ။ ကြည့်စမ်း ပိုက်ဆံတစ်သောင်းရဖို့
လက်မတင်လေး အလိုကျမှ။

မချင့်မရဲဖြစ်ကာ ဘေးတွင်ရပ်နေသော လူများထဲသို့ ကျွန်တော်
ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။ ဆယ်နှစ်အရွယ်လောက်ရှိပုံရသော ကောင်လေးနှစ်ယောက်က

လူအုပ်ကြားထဲမှ မှန်နေအောင် ပြေးထွက်သွားကြတာ တွေ့လိုက်ရ၏။
သူတို့လက်ထဲတွင်လည်း ကျွဲချိုပုံစံ လေမှုတ်တံများ ကိုယ်စီ ဖြင့်။

နှုတ်ခမ်းအား အသာကိုက်ကာ လူအုပ်ကြားထဲမှ ခပ်ရှက်ရှက်ဖြင့်
ကျွန်တော် ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှလည်း လိုက်လို့မခီတော့လောက်အောင်
ပြေးသွားကြသော ကောင်လေးနှစ်ယောက်အား မကျေမချမ်းနိုင်ဖြစ်နေမိသေး၏။
အခြားကြောင့်တော့ မဟုတ်ပါ။ စောစောက ကျွန်တော်ပစ်လိုက်သော
နောက်ဆုံးဘောလုံး မဝင်ရခြင်းမှာ ထိုကောင်လေးနှစ်ယောက်ကြောင့်မို့ပင် တည်း။

ဟုတ်သည်။ ကျွန်တော် ပစ်ခါနီး ဆဲဆဲ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် လက်မှ
ဘောလုံးကို အလွတ်တွင် ရပ်ကြည့်နေသော အုပ်စုထဲမှ သူတို့
ပြိုင်တူမှုတ်လိုက်သော ဘော်ခနဲ အသံစူးစူးကြီးကြောင့် လန့်ကာ ဟန်ချက်ပျက်၊
အာရုံပျက်သွားရတာ မို့ပင် ဖြစ်၏။

“ဒီမှာ .. ဒီမှာ”

ခြေလှမ်း လေး၊ ငါး၊ ဆယ်လှမ်းလောက်သာ လှမ်းရသေး၏။ နောက်မှ
ခေါ်သံတစ်ခုကြောင့် ခြေလှမ်းများတန့်ကာ လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။
ကျွန်တော်နှင့်ရွယ်တူ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ဇေဝေဝါဖြင့်
.....

“ကျွန်တော့်ကို ခေါ်”

စကားကို ဆုံးအောင် ကျွန်တော်မပြောနိုင်တော့။
ထိုကောင်မလေးနောက်မှ အပြေးတပိုင်း ဖြင့် လာနေခဲ့သော ပုံရိပ်လေးတစ်ခုအား
မြင်လိုက်ရတာ မို့ပင်တည်း။ စိတ်ထဲတွင်လည်း ဟာခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ကြည့်စမ်း နောက်ကလာနေတဲ့ ပုံရိပ်လေးဟာ လွန်ခဲ့တဲ့
နှစ်ပတ်လောက်တုန်းက ကျွန်တော်နဲ့ တစ်ရက်တည်းမှာ အဆင်မပြေခြင်းများစွာဖြင့်
တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဆိုသလို နှစ်ခါတောင် ဆုံခဲ့ဖူးသည့် မိန်းကလေးပါလား။

ခုလည်း ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ဆိုသလို ကန်တော်ကြီးထဲ မှာ လာတွေ့နေရပြန်ပြီ။
အံ့သြလွန်း၍ နှုတ်မှ ဘာစကားမျှ ထွက်မလာနိုင်တော့။

ထိုစဉ် ကျွန်တော့်ရှေ့မှ ကောင်မလေးက ခပ်စွာစွာလေသံဖြင့်
ပြောလာ၏ ။

“ဟုတ်တယ်... ရှင့်ကိုခေါ်တာ။ ခုနက ရှင်ပစ်လိုက်တဲ့ဘောလုံးက
သစ်ပင်ကနေ ကန်ထွက် ပြီး....”

“တော်ပါတော့ ချိုရယ်။ သူလည်း မတော်တဆပဲဟာ။ လာ... သွားကြစို့”

အနားသို့ရောက်လာသော သူမက စွာတေးမလေး၏ လက်ကိုဆွဲကာ
ကျွန်တော့်ကိုကြည့် ရင်း ပြောသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်
အကြည့်ချင်းဆုံမိသွားကြသည်။ သို့သော် သူမက အရင်မျက်နှာလွဲသွား၏ ။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြည့်ရတာ သူမကလည်း ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိနေခဲ့သည့် ပုံနှင့်။

နေပါဦး ။ ခုနက လွဲသွားသော ဘောလုံးက သူတို့နှစ်ယောက်နဲ့
ဘယ်လိုများ ပတ်သက်....

ကျွန်တော့်အတွေးတောင်မှ မဆုံးလိုက်ရ။ စွာတေးမလေးကပင်
ဖြတ်ဟောက်သံဖြင့်ပြော လာသည်။

“ဘာဖြစ်လို့နေရမှာလဲ သီရဲ့။ စောနက သူပစ်လိုက်တဲ့ဘောလုံးက
သစ်ပင်ကိုကန်ပြီး အဲဒီ ပွဲနဲ့ဝေးတဲ့နေရာမှာ ဖုန်းပြောနေတဲ့ နင့်ခေါင်းကိုလာမှန်လို့
နင့်လက်ထဲက ဖုန်း လွတ်ကျပြီး မျက်နှာပြင်အတ်သွားတာကို ပြောရမှာပေါ့။
သူတို့ဘာသာသူတို့ အပျော်လျှောက်ဆော့တဲ့ဟာက နင့်ကို လာထိခိုက်တာ
ပြောရမှာပေါ့ဟဲ့”

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ဟင်ခနဲပင် ဖြစ်သွားမိတော့သည်။

သွားပြီ။ ကျွန်တော် ဇာတ်ရည်လည်သွားပြီ။ ကျွန်တော့်အဖြစ်က

မပြောချင်တော့ပါ။ ကြားခဲ့ဖူးသလို ဘိုင်ပြတ်၍ ဇာတ်ထဲလိုက်ကာမှ နဲ့ကြီးတက်နင်းမိတာမို့ လျှော်ရမယ့်ကိန်း ဆိုက်နေခဲ့ပြီ။ သို့သော် ဒါဟာ ငြင်းလို့မကောင်းသော အမှန်တရားတစ်ခု။ မပြေးသော်လည်း ကန်ရာကတော့ ရှိနေနှင့်ခဲ့ပြီ။ ထို့ပြင် အမှတ်တမဲ့ ကျွန်တော်နှင့်ဆုံလိုက်တိုင်း မတော်တဆဖြင့် ဦးခေါင်းပိုင်းကိုသာ ထိခိုက်ခံနေရသော သူမဟာ ဘယ်လောက်များ သနားစရာဖြစ်နေခဲ့ပြီလဲ။ စိတ်ပူစွာဖြင့် သူမအား ကြည့်၍ အနည်းငယ် ပျာယာခတ်ကာ ကျွန်တော်မေးလိုက်သည်။

“ဟို ... ဟိုလေ .. ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ။ တကယ် မတော်တဆပါ ။ ပြီးတော့ သိလည်း မသိလိုက်လို့ပါ။ ဘယ်ထိသွားတာလဲဟင်။ တော်တော် ထိသွားသလား။”

“ဟွန့် ... ခုမှလာပြီး....”

စွာတေးမလေးက မျက်စောင်းထိုးကာ နှုတ်ခမ်းကို တွန့်၍ သူမကိုယ်စား လျင်မြန်စွာ တုန့်ပြန်လာ၏ ။ သူမကတော့ ကျွန်တော့်ကို အားတုံ့အားနာလေး တစ်ချက်ကြည့်ကာ စွာတေးမလေး၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်အား ဆွဲ၍

“တော်ပါတော့ ချိုရယ်၊ အခြေအတင်တွေ မဖြစ်ချင်စမ်းပါနဲ့။ ငါလည်း ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ဟယ်။ လာ ... သွားရအောင်နော် ... ရှက်စရာကြီး။”

“အောင်မယ် .. မရပါဘူး။ နင့်ဘာမှမဖြစ်လဲ နင့်ဖုန်းက ခုံပေါ်က ပြုတ်ကျပြီး စကရင်အတ် သွားတော့ လျော်ခိုင်းရမှာပဲ။ ဒီလောကကြီးထဲမှာ အလကားရတာ ဘာမှ မရှိဘူး။”

“ဟာ ..လျော်ပါ့မယ်ဗျာ။ လျော်ပါ့မယ်။ စကရင်အတ်သွားတာကို ကျွန်တော် ပြန်အသစ်လဲ ပေးပါ့မယ်။ ဒါနဲ့ လူဘာမှ မဖြစ်တာရော သေချာရဲ့လား။”

အားတက်သရောလေသံဖြင့် ကျွန်တော် ပြောမိတော့ သူမက ကျွန်တော့်အား ခေါင်းလေး ညှိတ်ပြ၏ ။ စွာတေးမလေးထံမှ အသံတို့သည်လည်း

တိတ်ဆိတ်သွားတော့၏။ ထိုအခိုက် ကန်တော်ကြီးရေပြင်မှ ရုပ်ပြေးလာသော
လေပြည်တစ်သုတ်က ကျွန်တော်တို့အပေါ်သို့ တွန်းတွန်း တိုက်တိုက်
ဖြတ်သန်းသွားကြ၏။ သူမဆံပင်ရှည်လေးများက လေထဲတွင် လွင့်ခနဲ။

ထို့အတူ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင်လည်း ဘာရယ်မှန်းမသိသော ခံစားမှု
တစ်ခု၏ လှုံ့ဆော်မှု ကြောင့် နွေးခနဲ ။

*

ပိတ်ထားသော အခန်းတံခါးရှေ့အရောက်တွင် ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ
အခန်းသော့ကို ထုတ်နေဆဲ ခဏအထဲမှ လွင့်ပျံလာသော ဂီတာသံ ခပ်တိုးတိုးကို
ကြားလိုက်ရ၏။ ။

လက်ထဲပါလာသည့်သော့ကို အိတ်ထဲပြန်ချထားလိုက်ရင်း ကျွန်တော်
မရှိတုန်း တီးနေခဲ့တာ ဘယ်သူများလဲ။ ဒီအခန်းက ကျွန်တော်နဲ့
ကိုလှိုင်ဘွားနှစ်ယောက်တည်း နေတဲ့ဟာ။ ဒါဆို အခုတီးနေတဲ့သူဟာ
ကိုလှိုင်ဘွားများလား။

ဖုန်းကိုထုတ်၍ နာရီကြည့်မိတော့ ညနေ လေးနာရီခွဲကျော်ကျော်ပဲ
ရှိနေခဲ့သေးတာ တွေ့ရ၏။ ။ ဟင့်အင်း၊ ဒီအချိန်ဟာ ကိုလှိုင်ဘွား
အလုပ်ပြန်နေကျအချိန်မဟုတ်။ ဒါဆို ဘယ်သူကများ
ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ပိုင်သော အခန်းထဲကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း သော့ဖွင့်ဝင်ပြီး
ကျွန်တော့်ဂီတာကို ယူတီးနေခဲ့တာပါလိမ့်။

သိချင်စိတ်ဖြင့် တံခါးလက်ကိုင်ဘုကို လှည့်ဖွင့်လိုက်တော့
အခန်းတံခါးက လော့ခ်ချမထား။ အလွယ်တကူ ပွင့်သွားခဲ့၏။ ။

ပွင့်သွားသောတံခါးချပ် အနောက်မှာတော့ သူ့ခုတင်ပေါ်တွင် ကျွန်တော့်ဂီတာကို အကျအနထိုင်တီးနေသော ကိုလှိုင်ဘွားကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကိုလှိုင်ဘွားက ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ သူ့ခိုးလူမိသွားသည့်အလား ဂီတာဘေးချကာ မလုံမလဲပုံစံမျိုးဖြင့် ခပ်တွန့်တွန့်ပြုံးပြလာသည်။

မျှော်လင့်မထားတာမို့ စိတ်ထဲ အနည်းငယ်အံ့သြသွားမိသော်လည်း ချက်ချင်းဆိုသလို ကျွန်တော်ပျော်သွားမိ၏။ ကြည့်စမ်း။ ဒီလူကြီးလည်း ဂီတာတီးတတ်ပါလား။ ဒါဆို နောက်ကျရင် အဆောင်မှာ ကျွန်တော်နဲ့အတူ ဂီတာတီးဖို့ အဖော်တစ်ယောက်တော့ ရလေပြီ။ သူတီးတတ်မှန်း မသိသေးခင်တုန်းကဆို သူ့ရှိနေချိန်မှာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာစိုးလို့ မတီးဘဲ ကျွန်တော်မှာ အောင့်အီးနေခဲ့ရတာ ။

အခန်းတံခါးကိုပိတ်ကာ ခုတင်ရှိရာဆီ အမြန်ပြေးသွားပြီး ပခုံးထက်မှ ကျောပိုးအိတ်ကို ခုတင်ပေါ် ဖုတ်ခနဲပစ်ချလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ကိုလှိုင်ဘွားနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ကျွန်တော့် ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်ချကာ သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်မိသည်။ ကိုလှိုင်ဘွားထံမှ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းအသံ ကြီးက ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဘာကြည့်နေတာလဲကွ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ အစ်ကိုလည်း ဂီတာတီးတတ်မယ်လို့ မထင်လို့ပါ”

“အောင်မာ .. ငါ့ကိုများ အထင်သေးလို့”

ကိုလှိုင်ဘွားအသံက မခံချင်သံကြီးပေါက်နေတာမို့ ကျွန်တော် အော်ရယ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဘာရယ်တာလဲကွ၊ အလကားနေရင်း အူမြူးနေတယ်”

“ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မြူးတာ ဘာဖြစ်လဲ ဘာဖြစ်လဲ”

စပ်ဖြူဖြူနှင့်ပြောရင်း ခုတင်ပေါ်တွင် ကျွန်တော်

ပက်လက်လှန်ချပစ်လိုက်၏။ နောက် ... မျက်နှာကြတ်ကို ခဏစိုက်ကြည့်နေဆဲ
ကိုလှိုင်းဘွားက လှမ်းမေးလာသည်။

“ကဲ ပြောစမ်းပါဦး။ ဘာဖြစ်လို့ အူမြူးနေရတာ လဲဆိုတာ”

“မပြောဘူး။ သတ်ချင် သတ်ပစ်လိုက်”

“ဘာမှ ငါ့ကိုလာပြီး တရားခံရှာမနေနဲ့။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မသတ်နိုင်သလို
ထောင်ထဲလည်း မဝင်နိုင်ဘူး။ မပြောချင်လည်းနေ။ အေး ... ငါလည်း မင်းကို
ဒီညနေ ဘာလို့ ငါ စောစောပြန်လာသလဲဆိုတာကိုလည်း မပြောပြတော့ဘူး။”

ကိုလှိုင်းဘွားအသံက ရိတ်တိနှင့် ခပ်ပြတ်ပြတ်ကြီးမို့ သူ့ဘက်
ခေါင်းလှည့်ကာ ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်၏။ ကိုလှိုင်းဘွားက မျက်နှာကို
ပြတင်းပေါက်ဘက်လှည့်ကာ တမင်တကာ ခပ်တည်တည်ပုံစံကြီး လုပ်နေသည်။
ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ရယ်ချင်သွားမိ၏။ ထို့အတူ နွေးထွေးမှုနှင့် ကျေနပ်မှုတို့ကိုပါ
တစ်ပြိုင်နက်တည်း ခံစားလိုက်ရ၏။

အခြားကြောင့်တော့မဟုတ်။ အခု ကိုလှိုင်းဘွားပုံစံက သူနှင့်ကျွန်တော်
စတွေ့စဉ် အချိန် ကာလများတုန်းကလို အေးတိအေးစက်ဖြစ်မနေခဲ့တော့ဘဲ
ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိနေခဲ့တာမို့ပင်တည်း။

ဟုတ်သည်။

သူ နေမကောင်းဖြစ်ပြီးနောက်ပိုင်း တစ်စထက်တစ်စ ကျွန်တော့်အပေါ်
ဆက်ဆံရေးတွေ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောင်းလဲလာခဲ့တာ။ ဒါဟာ
သူနေမကောင်းဖြစ်နေတုန်း ကျွန်တော့်ဘက်က စိတ်ရင်းစေတနာဖြင့် မငြိုမငြင်
ပြုစုပေးခဲ့တာကြောင့်များလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် “မေတ္တာတရားဆိုတာ
အလျားအနံမရှိပေမယ့် အသွားအပြန်ရှိတယ်”ဟူသော စကားအား ကျွန်တော်
လက်ခံမိရပြီ။ တကယ်လည်း ကျွန်တော့်ဘက်က သူ့ကို အစ်ကိုတစ်ယောက်လိုမျိုး

စိတ်ထားပြီး ပြုစုခဲ့မိတာ။

ပက်လက်လှန်နေရာမှ ဂုန်းခနဲ ထလိုက်သည်။ ကိုလှိုင်ဘွားက ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲဟူသော အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်လာ၏ ။ မချို့မချည်ပြီးကာ သူ့ခုတင်ပေါ်သို့ ကျွန်တော် ခုန်ကူးလိုက်သည်။ နောက် ဘေးချင်းကပ်ထိုင်ကာ သူ့ပခုံးကို ခပ်တင်းတင်း လှမ်းဖက်လိုက်တော့ ကိုလှိုင်ဘွားက တွန့်ခနဲဖြစ်ကာ ရုန်းရင်း

“ဘာလဲကွ ၊ ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”

“ဘာမှ မလဲဘူး။ ဒီအကျွန်းနဲ့ ဘောင်းဘီပဲ”

“ထပ်တရီး။ ညစ်ပတ်လိုက်တာ၊ သွား ... ဟေ့ကောင်”

“မသွားပါဘူး”

“မင်းလက်တွေ ဖယ်စမ်းပါကွာ၊ အိုက်ရတဲ့ကြားထဲ”

ကိုလှိုင်ဘွားက မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့ကာ ပြောရင်း သူ့ပခုံးပေါ်မှ ကျွန်တော့်လက်အား အတင်း ဆွဲဖယ်သည်။ တံတောင်ဖြင့်လည်း ကျွန်တော့်ရင်ဘက်ကို တွန်းသည်။ အသံအကျယ်ကြီး အော်ရယ်ရင်း ကျွန်တော် လွှတ်ပေးလိုက်၏ ။

“အင်း အလုပ်အကိုင် အဆင်မပြေလို့ ရူးတောင်သွားပြီလားမသိဘူး”

ကျွန်တော့်အား စွေကြည့်၍ ကိုလှိုင်ဘွားက သူ့မျက်မှန်ထူကြီးကို ပင့်တင်ကာ သူ့ဘာသာ သူတစ်ယောက်တည်း နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံ တီးတိုးပြော၏ ။

“ဘာမှ မရူးဘူး။ အကောင်းကြီးရှိသေးတယ်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပျော်လို့”

“ဒါဆို ဘာလဲ ။ ဒီနေ့ အလုပ်လိုက်ရှာတာ ရခဲ့လို့လား”

မနေ့ညက အရောင်းစာရေးဘဝမှ ကျွန်တော် အလုပ်ပြုတ်လာခဲ့ကြောင်း

သူ့အား ကျွန်တော်ရင်ဖွင့်ခဲ့တာမို့ ကိုလှိုင်ဘွားမေးလိုက်သံက အားတက်သရောဖြင့်။
ကျွန်တော် ခေါင်းယမ်းရင်း.....

“အလုပ်ကတော့ ရှာမရသေးပါဘူးဗျာ။ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ မနေ့က
ဇာတ်လမ်းအဆက်ကြောင့်”

ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် စကားကို တစ်ပိုင်းတစ်စ ကျွန်တော် ရပ်ထားလိုက်တော့
ကိုလှိုင်ဘွားက ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်သွားသလို လက်ကာပြရင်း

“ငါသိပြီ။ ငါသိပြီ။ ဒါဆို ဒါကိစ္စကြောင့် မင်းက မြူးနေတာကိုး”

ဟုပြောကာ သူ့နှာခေါင်းကို လက်ညှိုးညွှန်ပြ၏ ။ ကြည့်စမ်း။ ဒီလူကြီးက
ကျွန်တော့်ကို နှာဘူးလို့ စွပ်စွဲချင်နေပြီ။ ဒီကောင်ကတော့ ဝေသီဇင်ဆိုသော
ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကြောင့် တစ်ခါမှ မကြုံဖူးသေးတဲ့ ဦးဦးဖျားဖျား
ခံစားချက်ကလေးကို သူ့ကို ရင်ဖွင့်ဖို့ ကြံနေခဲ့တာကို။ ဒါကို ဒီလူကြီးက။

စိတ်ထဲ နည်းနည်းအောင့်သွားတာမို့ ထိုင်နေရာမှ ခုတင်အောက်သို့
ကျွန်တော် ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

“ဒါက ဘယ်လဲ”

“ရေသွားချိုးမလို့”

ကိုလှိုင်ဘွားအမေးအား ကျောခိုင်းရင်း ခပ်ပြတ်ပြတ်လေသံကြီးဖြင့်
ကျွန်တော် ပြန်ဖြေပစ်လိုက်၏ ။ ဒါမှ ဒီလူကြီး သူ့ကို ကျွန်တော်
တင်းသွားတယ်ဆိုတာ သိမှာ။

“ကောင်းတယ်။ သွားချိုး ... သွားချိုး၊ မင်းချိုးပြီးရင် ငါလည်း ချိုးမယ်”

နောက်ကျောမှ ကိုလှိုင်ဘွား၏ အသံကိုကြားရ၏ ။

တီရုပ်ကို ဆွဲချွတ်ရင်း နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့ပစ်လိုက်သည်။ ချိုးပေါ့။
ခင်ဗျားကြီးပုံက ရေဆယ်ခါချိုးလည်း ဒီပုံပဲ။ ပြီးတော့လည်း ထုံပေပေကြီး။

အကင်းလည်းမပါး။ အရိပ်အခြည်လည်းနားမလည်။ သူ့ကို တင်းလို့ တင်းနေမှန်းတောင် မသိ။

“မြန်မြန်ချိုးနော် သိခံ။ ဒီနေ့ ငါရစရာရှိတဲ့အကြွေးတွေ တစ်လုံးတစ်ခဲတည်းရလာလို့ အဆောင်ကို စောစောပြန်လာတာ။မင်းကို ဒီည ဘီယာတိုက်ပြီး ထမင်းကျွေးမလို့လေ။ ဪ နောက်ဆို မင်းဖုန်းနံပါတ်ငါ့ကို ပေးထားဦး။ ငါ့ဖုန်းနံပါတ်လည်း မင်းကို ပေးထားမယ်။ အကြောင်း ရှိရင် ဆက်ရအောင်လို့”

ကိုလိုင်ဘွား၏ စကားသံက သူ့ကိုတင်းနေတာတွေ ချက်ချင်း လျော့ကျသွားစေသည်။ ကြည့်စမ်း ဒါဆို ဒီည ကျွန်တော့်အတွက် ပွဲတော်ပဲပေါ့။ သူ ဒကာခံမည့်ဆိုင်တွင် စားရင်းသောက်ရင်း နေ့ခင်းတုန်းက ဝေသီဇင်ဆိုသော ကောင်မလေးနှင့် ကြုံခဲ့ဆုံခဲ့ရပုံများကို ကျွန်တော် အေး ဆေး စားမြုံ့ပြန်နိုင်တော့မည်။ စောစောက မပြောလိုက်မိတာတောင် ခပ်ကောင်းကောင်း။

အတွေးဖြင့် ကျွန်တော် ပျော်သွားမိသည်။ နောက်လှည့်ကာ သူ့ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်၍ အကျ့ဗလာဖြင့် ကျွန်တော့်အား အေးတိအေးစက် မော့ကြည့်နေခဲ့သော ကိုလိုင်ဘွားအား သိုင်းဖက်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟေး ... ပျော်လိုက်တာ”

“ဟာ သွားစမ်း ဟော့ကောင်၊ မင်းကိုယ်က ချွေးတွေနဲ့”

ကိုလိုင်ဘွားက စိတ်ရှုပ်သံကြီးဖြင့် အော်ရင်း ကျွန်တော့်ရင်ဘက်အား ပြန်တွန်းသည်။ သူ ပြန်တွန်းတာက အားပါတာမို့ ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ့်ခုတင်ပေါ်သို့ နောက်ပြန်ကျသွားရ၏ ။ အကျတော့မနာပါ။ သို့သော် မထဘဲ အပျော်စိတ်ဖြင့် တဟားဟား ရယ်မိနေတော့ ကိုလိုင်ဘွားက ကျွန်တော့်ကို မကျေမနပ်ကြည့်သည်။ နောက် သူ့ခေါင်းအုံးကို ယူကာ ကျွန်တော့်အား ပစ်ပေါက်ရင်း တီးတိုးပြောပြန်၏ ။

“အလကား ... အရူးလိုကောင်”

သူပစ်လိုက်သော ခေါင်းအုံးကို ဖက်ကာ ရင်ဘက်ထဲတွင် ပွေ့ထားရင်း ကျွန်တော် ဆက်ရယ်နေမိသည်။ ကိုလှိုင်ဘွား၏ အပြောကိုလည်း ကျွန်တော် စိတ်ထဲ ဘယ်လိုမှမနေပါ။ သူပုံ ကြည့်တာနှင့် ကျွန်တော့်ကို တကယ် နှစ်နာစေလိုသောစိတ်ဖြင့် ပြောခြင်းမဟုတ်မှန်း သိသာနေတာမို့ပင်တည်း။

*

“ရော့ ... ဒီဆိုင်က အကင်ကောင်းတယ်ကွ၊ များများစား”

ကျွန်တော့်ရှေ့မှ တစ်ယောက်စာ ပန်းကန်ပြားလေးထဲသို့ ပဲပြား မီးကင်တစ်ဖက်အား တူဖြင့် ညှပ်ထည့်ပေးရင် ကိုလှိုင်ဘွားက ပြောသည်။
ထို့ကြောင့် ပြောလက်စကားကို ကျွန်တော် ခဏရပ်လိုက်ရ၏။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ထိုင်နေခဲ့သော ဘီယာဆိုင်ထဲတွင်တော့ ညဦးပိုင်းမို့ လူရော၊ အသံရောပါ စည်ကားနေခဲ့သည်။

ပန်းကန်ထဲမှ ပဲပြားဖက်လေးကိုကြည့်ရင်း ကိုလှိုင်ဘွားကား ကျွန်တော် တစ်ချက် အကဲခတ်ကြည့်လိုက်မိ၏။ အခြားကြောင့်တော့မဟုတ်။
ဘီယာဆိုင်ရောက်ကတည်းက နေ့ခင်းတုန်းက အဖြစ်အပျက်အား အဆက်မပြတ် စားမြုံ့ပြန်နေမိသော ကျွန်တော့်အား ပါးစပ်ပိတ်သွားအောင် အမြင်ကတ်ကတ်ဖြင့် သူ တမင်လုပ်လိုက်တာများလားဟု တွေးမိသွားတာမို့ပင် ဖြစ်၏။

သို့သော် ကိုလှိုင်ဘွား၏ မျက်နှာပေါ်တွင်
ထိုအရိပ်အယောင်များရှိမနေခဲ့ပါ။ ကျွန်တော့်အား အေးအေးဆေးဆေး
ပြန်ကြည့်ကာ စားလေဟူသော သဘောဖြင့် မေးထိုးပြ၏။ နောက် မျက်မှန်ကို
ပင့်တင်ရင်း သူ့ရှေ့မှ ဘီယာခွက်ကို ကောက်ကိုင်ကာ တစ်ငုံမော့သောက်၏။

“အစ်ကိုလည်း စားလေ။ ရော့”

ကျွန်တော်လည်း အားကျမခံ သူ့ရှေ့မှ ပန်းကန်လေးထဲသို့ အာလူးကင်တစ်ခြမ်း လှမ်းထည့်ပေးလိုက်၏။ ကိုလှိုင်ဘွားက ကျွန်တော် ထည့်ပေးလိုက်သော အာလူးကင်ကို ချက်ချင်းတူ ဖြင့် ညှပ်ကာ အချဉ်ရည်ဖြင့် တို့ရင်း

“ဪ ..မင်းက ငါ့ကို အာလူးဆက်ပေးဦးမယ်ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ အာလူးကင် ကျွေးတယ်ပေါ့လေ”

ငေါတော့တော့ အပြောကြောင့် ကျွန်တော် ရယ်ချင်သွားသည်။ ကြည့်စမ်း ...ဒီလူကြီးက ဒါမျိုးလည်း ရသေးတယ်ပေါ့။

“အဟီး... မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ အာလူးကင်လေးကလည်း မွေးမွေးလေးနဲ့ စားကောင်းလို့ပါ အစ်ကိုရ”

“ထားပါတော့ .. ထားပါတော့။ ကဲ ... ဆက်ပြောပါဦး။ စောစောက ဇာတ်လမ်းကို”

အာလူးဝါးရင်း ပလုတ်ပလောင်းသံဖြင့် ကိုလှိုင်ဘွားက စိတ်လိုလက်ရပြောလာသည်။ ထိုအခါ နေ့လယ်ခင်းတုန်းက အဖြစ်အပျက်လေးများက ကျွန်တော့် ရင်ဘက်နားဆီသို့ ရိုးတိုးရိတ်တိတ် ပြန်လည်ရိုက်ခတ်လာခဲ့ကြတော့၏။ ဟုတ်သည်။ .. နေ့ခင်းတုန်းက။

နေ့ခင်းတုန်းက ဝေသီဇင်ဆိုသော ကောင်မလေးအလုပ်လုပ်ရာ မဂ္ဂဇင်းတိုက်ဆီသို့ ကျွန်တော်ရောက်ခဲ့၏။ အခြားကြောင့်တော့ မဟုတ်။ ပြောရမည်ဆိုလျှင် ကွဲအတ်သွားသော သူမ ဖုန်းစကရင်အား မနေ့က ကန်တော်ကြီးထဲမှ အထွက်တွင် ဗဟန်း (၃)လမ်းထဲမှ ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လိုက်၍ အသစ်လဲပေးဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါသည်။ သို့သော်ဆိုင်တွင် ဖုန်းက ချက်ချင်း လဲ၍ မရ။ တစ်ရက်စောင့်ရမည်ဟု ပြော၏။

သူမတို့လည်း တခြားနေရာ သွားစရာရှိနေသေးတာမို့ မစောင့်နိုင်။

မနက်ဖြန်ကျရင်လည်း သူမအလုပ်လုပ်ရာ မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွင် တစ်နေကုန် အလုပ်ရှုပ်ရဦးမှာမို့ လာမယူနိုင်ဟု ညည်း၏။ အတူပါလာသော စွာတေးမလေးကလည်း မနက်ဖြန် မအားဟုဆိုလာသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် က ဝင်၍

“ကျွန်တော့်ကို လိပ်စာပေးထားခဲ့ပါလားဗျာ။ မနက်ဖြန်ကျရင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဒီဆိုင်မှာလာယူပြီး ခင်ဗျား အလုပ်လုပ်တဲ့ဆီကို အရောက်ပို့ပေးပါ့မယ်။ နောက်တစ်ဆိုင်သွားရင်လည်း ဒီလိုပဲနေမှာ။ အခု ခင်ဗျားတို့က အချိန်မရဘူးဆိုတော့”

စွာတေးမလေးက မယုံသင်္ကာဟန်ဖြင့် ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်၏။ သူမကလည်း ကျွန်တော့်အား ဇေဝေဝါပုံစံလေးဖြင့် ကြည့်လာသည်။ ကျွန်တော် သက်ပြင်းချရင်း အချို့သာဆုံးပြီးကာ ...

“ယုံပါဗျာ ... ကျွန်တော့်ကိုသာ ခင်ဗျားအလုပ်လုပ်တဲ့ လိပ်စာလေး တစ်ချက်လောက် ပေးခဲ့ပါ။ ဖုန်းလေးတစ်လုံးနဲ့ ကျွန်တော် မလိပ်ပါဘူး။ ပြီးတော့ကျွန်တော့်ကြောင့် ခင်ဗျား ခဏခဏ ထိခိုက်နေရတာ ကိုလည်း တကယ် အားနာမိလို့ပါ”

သူမက ခေါင်ညိတ်ပြ၏။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကြားမှ အံ့ဩရယ်ချင်စရာ ဆုံတွေ့ခဲ့မှုများအား ဘာမှမသိထားသော စွာတေးမလေးကတော့ ကျွန်တော့်စကားအား နားမလည်သလိုပုံစံ ဖြင့် သူမကိုတစ်လှည့် ကျွန်တော့်ကိုတစ်လှည့် ကြည့်လာ၏။ သို့သော် ချက်ချင်း ကောက်ခန့် ထပြောလေသည်။

“ဒါလည်း ကောင်းတာပဲ သီရဲ။ ကဲ ဒါဆို ရှင့်လိပ်စာနဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ပေး။ အိုးရှုပ်တယ်. မှတ်ပုံတင်ပါပေးထားခဲ့။ ဒါမှ စိတ်ချရမှာ”

“တော်ပါတော့ ချိုရယ်”

သူမအသံက ကျွန်တော့်ကို အားနာဟန်ပေါ်နေခဲ့၏။ မရဲတရဲလေးလည်း
ဝေ့ကြည့်လာသည်။ သို့သော် စွာတေးမလေးက မရပါ။

“မတော်နိုင်ပါဘူး သီရဲ။ ။ လူလိမ်ဆိုတာ ချိုမပါဘူးလေဟယ်။ ငါက
စိတ်ချရအောင် လုပ်တတ်တာ နင်လည်းသိရဲ့နဲ့။ အသာနေစမ်းပါဟယ်။
ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ရုပ်ကြည့်ပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ ယုံလို့မရဘူး။”

ပြောရင်းလည်း ကျွန်တော့်အား တစ်ချက်စွဲကြည့်လိုက်သေးသည်။
သဘောက ဒီလိုကောင်မျိုးတွေကိုလည်း မယုံရဘူး ဆိုတာမျိုး။

စိတ်ထဲ နည်းနည်းအောင့်သွားသော်လည်း သီ ဆိုသော
သူမမျက်နှာလေးအား ကြည့်မိစဉ် ခဏ ကျွန်တော်မနာနိုင်ပြန်။ ကြည့်စမ်း ...
သူမမျက်နှာလေးက ကျွန်တော့်ကို တော်တော်လေး အားနာနေခဲ့ပုံ
ပေါက်နေခဲ့တာပါလား။

ထို့ကြောင့် စွာတေးမလေးလက်ထဲသို့ ကျွန်တော့် ဖုန်းနံပါတ်၊
အဆောင်လိပ်စာနှင့် ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ အမြဲပါသော မှတ်ပုံတင်တို့ကို ပေးထားခဲ့ကာ
သူမအလုပ်လုပ်ရာ မဂ္ဂဇင်းတိုက်လိပ်စာကို ကျွန်တော် ပြန်ယူမိခဲ့လေတော့တာ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါလည်း တစ်ခုကောင်းသည်ဟု ပြောလို့ရ၏ ။
ဟုတ်သည်။ စွာတေးမလေး ကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်တော်ရခဲ့သော
လိပ်စာကတ်လေးပေါ်မှ

ဝေသီဇင်

ကြော်ငြာတာဝန်ခံ

ရောင်စင်ဖြာ မဂ္ဂဇင်းတိုက်

ဆိုသော သူမနာမည်အပြည့်အစုံလေးနှင့် အလုပ်လုပ်ရာ

မဂ္ဂဇင်းတိုက်လိပ်စာတို့အား တိတိကျကျဆိုသလို ကျွန်တော်
အလွယ်တကူသိခွင့်ရခဲ့တာမို့ပင်တည်း။

ကိုယ်စီလမ်းခွဲခွဲကြပြီးနောက် ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ သူမ
လိပ်စာကတ်လေးကို ခဏခဏ ထုတ်ကြည့်ကာ ကျွန်တော့်စိတ်တို့
ရွှင်မြူးနေခဲ့မိသေးတာ။ အလုပ်ပြုတ်လာတာတောင်
သိပ်သတိမရချင်တော့သလိုလိုပင်။ ဒါဟာ သူမနဲ့ နောက်တစ်ခါ
ထပ်တွေ့ရဦးမယ်ဆိုတဲ့ အသိကြောင့်များလား။ သေချာတာကတော့ ဒီလိုမျိုး
ကျွန်တော်တစ်ခါမှ မခံစားဖူးခဲ့တာ အမှန်။

ဒီနေ့မနက်တွင် ဝီရိယကြီးစွာဖြင့် ဖုန်းဆိုင်သို့ ကျွန်တော်
အစောကြီးရောက်သွား၏ ။ ကျွန်တော်ရောက်သွားတော့ သူတို့ခမျာ
ဆိုင်ဖွင့်ခါစပဲရှိသေးသည်။ အားနာတာနှင့် အနားမှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲ
ခဏဝင်ထိုင်ကာ အချိန်နည်းနည်းယူရသေး၏ ။ နောက် ဆယ်နာရီလောက်ကျမှ
ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်မိတော့ သူမဖုန်းလေးက စကရင်မလဲရသေး။ လဲဖို့ပစ္စည်းပို့သူ
မရောက်လာသေးတာမို့ဟု သိရ၏ ။ သို့သော် ကျွန်တော့်ကို မြင်တော့ ချက်ချင်း
ဖုန်းဆက်ပေးသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုင်စောင့်နေလိုက်ရသည်။ ပစ္စည်းရောက်ကာ အားလုံး
ပြင်ပြီးသွားတော့ နေ့လယ် ဆယ်နှစ်နာရီထိုးခါနီး နေခဲ့ပြီ။

ဗိုက်ဆာနေသော်လည်း ၃၇ လမ်းမှ သူမတို့ မဂ္ဂဇင်းတိုက်ရှိရာမြို့ထဲသို့
ကျွန်တော် အပြေးအလွှားသွားမိ၏ ။ ဟိုရောက်တော့ တိုက်တွင် သူမက မရှိ။
ထမင်းထွက်စားသည်ဟု လူကြီးတစ်ယောက်က ပြောလာ၏ ။ ထို့ကြောင့်
ကျွန်တော့်မှာ အမောတောင် ဆိုသွားချင်မိရသည်။

ပြောသည့်လူကြီးက မျက်နှာထားတင်းတင်းကြီးနှင့်မို့ သူမဘယ်မှာ
သွားစားတာလဲဟု ကျွန်တော် မမေးရဲ။ ဖုန်းကိုလည်း လူကြိုနှင့် မပေးခဲ့ချင်။

မညာတမ်းပြောရမယ်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်က သူမကို ဖုန်းလေးပြန်ပေးရင်း
စကားလေးဘာလေး တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းလောက် ပြောချင်နေခဲ့တဲ့ ကောင်မို့လား။

မဂ္ဂဇင်းတိုက်မှ ပြန်ထွက်ကာ လမ်းထိပ်ဘက်ပြန်လျှောက်ရင်း
လမ်းဘေးဆိုင်လေးများတွင် တစ်ခုခုထိုင်စားကာ သူမပြန်အလာကို စောင့်ဖို့
စဉ်းစားမိလာ၏။ ထို့ကြောင့် သူမတို့ လမ်းထိပ်မှ တာလပတ်မိုးထားသော
လမ်းဘေးဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

အသားညိုညိုနှင့် ဆိုင်ရှင် မိန်းမငယ်ကြီးက ကျွန်တော့်အား
ပြုံးရွှင်စွာမေးလာ၏။

“ဘာစားမလဲ”

“ထမင်းသုပ်ဗျာ။ ကြက်ဥကြော်နဲ့”

ခုံရှေ့တွင် ထောင်ထားသော ဆိုင်းဘုတ်ကိုဖတ်ကာ
ကျွန်တော်ပြောလိုက်သည်။ နောက် စားပွဲပေါ်မှ ရေနှွေးကြမ်းအိုးကို မ ကာ
ပန်းကန်လုံးတစ်ခုထဲသို့ အနည်းငယ်ထည့်၏။ သေချာဆေးကြောပြီးမှ ဘေးသို့
အမှတ်တမဲ့ဖြင့် သွန်လိုက်သည်။

“အမလေး”

ခုံချင်းကပ်နေသော ဘေးဆိုင်ရှိစားပွဲခုံလေးဆီမှ နူးညံ့သောအသံလေး
တစ်စထွက်ပေါ်လာသည်။ အသံလာရာဆီ ငဲ့ကြည့်လိုက်မိတော့ ကျွန်တော့်
နှုတ်ဖျားများပွင့်ဟသွားရ၏။ စိတ်ထဲမှလည်း ဟာခနဲဖြစ်သွားသည်။ ကြည့်စမ်း၊
သိပါလား။ ကျွန်တော်က သူ့ကိုစောင့်ရင်း ထမင်းစားဖို့ ဒီဆိုင်လေးကို ဝင်မိကာမှ
သူမက ကျွန်တော့်ဘေးကဆိုင်မှာ။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်တည်း။

သူမကလည်း ကျွန်တော့်ကို မြင်တော့ အံ့သြသွားပုံရ၏။ အလျင်အမြန်
ကျွန်တော် တောင်းပန်ရပြန်သည်။

“ဆောရီးဗျာ။ တကယ်ပဲ အားနာဖို့ ကောင်းနေပြီ။ ဒီတစ်ခါလည်း ကျွန်တော် အမှတ်တမဲ့နဲ့ ပဲမို့”

“ရပါတယ်၊ ဪ ဒါနဲ့ ဖုန်းရသွားပြီလားဟင်”

ကျွန်တော် သွန်လိုက်သော ရေစက်များ ကပ်ငြိနေခဲ့သော ခြေဖမိုးလေးအား တစ်ရှူးစဖြင့် သုတ်ရင်း သူမက မျှော်လင့်တကြီးမေးလာ၏ ။ ခပ်တည်တည်ပင် နေရာမှထကာ သူမစားပွဲသို့ ကျွန်တော်ပြောင်းထိုင်လိုက်သည်။ နောက် အသုပ်သည်ကြီးလာချပေးသော ထမင်းသုပ်ပန်းကန်အား ရှေ့သို့ ဆွဲယူပြီး။

“ဖုန်းက ရပြီဗျ။ အဲဒါ သို့ကိုလာပေးတာ။ မဂ္ဂဇင်းတိုက်ရောက်သွားတော့ သီ ထမင်းထွက်စားတယ်ဆိုလို့ ပြန်အလာကိုစောင့်ရင်း ဒီဆိုင်မှာ ထမင်းစားဖို့အဝင်မှာ သိနဲ့တွေ့တာ”

သူမနာမည်အား ခပ်တည်တည်ဖြင့် အဖျားဆွတ်ခေါ်ရင်း အိတ်ထဲမှ ဖုန်းလေးကို ကျွန်တော်ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

“ဖုန်းကို အဆင်ပြေရဲ့လားဆိုတာ သေချာကြည့်ပါဦး သီ။ ဆိုင်က လူတွေ လုပ်ပြတုန်းကတော့ ကျွန်တော်ကြည့်လာပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် လမ်းမှာတော့ ဖွင့်မကြည့်ခဲ့ဘူး။ သို့ ဖုန်းထဲမှာ ပါဆင်နယ်တွေ ရှိနေမယ်ထင်လို့”

ဖုန်းလေးကို လက်ထဲကိုင်ကာ ငုံ့ကြည့်နေသော သူမကိုကြည့်၍ ကျွန်တော် တိုက်တိုက်တွန်းတွန်း ပြောမိ၏ ။ တကယ်လည်း သူမဖုန်းလေးကို ကျွန်တော် ဖွင့်မကြည့်ခဲ့တာ သိစေချင်မိလှပါသည်။

သူမက ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်ကာ

“ရပါတယ်။ ပြီးမှ ကြည့်တော့မယ်။ သို့ဖုန်းထဲမှာက သူငယ်ချင်းတချို့ရဲ့ မက်ဆေ့ချ်တွေရယ်၊ ဓာတ်ပုံတစ်ချို့ရယ်ပဲ ရှိတာပါ။ တခြားပါဆင်နယ်များများစားစား မရှိပါဘူး”

ကျွန်တော် တိတ်တိတ်လေး ကျိတ်၍ ဝမ်းသာသွားရ၏။ ဒါဆို သူမမှာ ရည်းစားဘာညာ မရှိသေးဘူးပေါ့။ ပြီးတော့ သူမကို ကျွန်တော် သိလို့ခေါ်နေတာကိုလည်း ဘာမှ အရေးယူချင်ပုံမရ။ သူမ ကိုယ်သူမ “သီကလေ”ဟုတောင် မသိမသာလေး သုံးသွားခဲ့သေးတာ။

“ကျွန်တော့်ကို သိခံလို့ပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီးခေါ်ပါ သီ....”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကဲ .. စားလိုက်ပါဦးရှင်။ ထမင်းစားချိန်လွန်သွားရင် မကောင်းဘူး”

သူမ၏ အပြောကို ခေါင်းခါရင်း

“ရပါတယ်ဗျ။ ကျွန်တော်က သိပ်မဆာသေးပါဘူး။ သို့ကိုစောင့်ဖို့ ဒီမှာ ခဏထိုင်ရင်း ဘာမှာရမှန်းမသိလို့ မှာလိုက်တာ”

ဟန်လုပ်ကာ ကျွန်တော်ပြောလိုက်သည်။ ဒီအချိန်မှာ အစားထက် သူမနှင့်စကားလက်ဆုံကျကာ ရင်းနှီးသွားရဖို့က အရေးကြီးနေတာ မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် ... မနက်ခင်းထဲက ကော်ဖီတစ်ခွက်သာ သောက်ထားခဲ့သော ကျွန်တော့်ဗိုက်တို့ က တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်သလို သူမရှေ့တွင် စီခနဲ မြည်သံအကျယ်ကြီး ထပေးလာ၏ ။

ဒါကို သူမလည်း ကြားသွားသည်ထင်၏ ။ မျက်ခုံလေးပင့်ကာ ပြုံးယောင်ယောင်ဖြစ်သွား၏ ။ သို့သော် ကျွန်တော်အနေရခက်သွားမှာ စိုးလို့လားတော့မသိ။ မသိချင်ယောင်ပုံစံလေးလုပ်ကာ သူမ ဖုန်းလေးအား ဟိုဟိုဒီဒီ ငုံ့ဖွင့်ကြည့်နေခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်လည်း နည်းနည်းရှက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် အရှက်ပြေ ရယ်ရင်း ထမင်းသုပ် တစ်ဇွန်းခပ်ကာ ပါးစပ်ထဲသွင်းလိုက်သည်။ နောက်ဝါးရင်း စကားမရှိစကား ထပ်ရှာရပြန်သည်။

“ထမင်းထွက်စားတာ တစ်ယောက်တည်းလား။ ဟို ... စွာတဲ့ ဟိုတစ်ယောက်ရော”

ကျွန်တော့်အမေးကြောင့် သူမက သဲ့ခနဲ တစ်ချက်ပြုံးသည်။

“ချို့ကိုပြောတာလား။ ချို့က သီနဲ့ အလုပ်ချင်းမတူဘူး။ သူက ဆေးကုမ္ပဏီမှာ လုပ်တာ။ ထမင်းထွက်စားတာကတော့ တိုက်ကအမကြီး နှစ်ယောက်ပါသေးတယ်။ သူတို့က စားပြီး ခုလေးတင် ပန်းဆိုးတန်းဘက် ခဏထွက်သွားကြတယ်။ သီက နေပူလွန်းလို့ မလိုက်ဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တာ”

“ဪ ... ဒါဆို ချို့က သီနဲ့ အလုပ်ချင်း မတူဘူးပေါ့ ဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ မနေ့တုန်းက ...”

သူမက သဘောပေါက်သလို ပြုံးရင်း

“မနေ့တုန်းက ကန်တော်ကြီးထဲက Western Park စားသောက်ဆိုင်မှာ သီက ကြော်ငြာ ကာစတမ်မာတစ်ယောက်နဲ့ လာတွေ့တာလေ။ အဲဒါကို ချို့က သူ့နားရက်မှာ သို့နောက်ကို တ ကောက်ကောက်လိုက်ရင်း ကာစတမ်မာနဲ့ တွေ့ပြီး ပြန်အထွက် တိုက်ကဖုန်းလာနေလို့ ရှင်တို့ ကစားပွဲနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ဖုန်းခဏရပ်ပြောနေတုန်း ဘောလုံးမှန်ပြီး ရှင်နဲ့ တွေ့တော့တာ”

“အဲဒီ လိုကိုး။ ဒါဆို သူက သို့ကို တော်တော်ခင်တာပဲနော်”

“ဟုတ်တယ်။ သို့ကို သူပဲအမြဲလိုလို ကာကွယ်ပေးတာ။ နောက်ပြီး သူမပါတဲ့အခါမျိုးကျရင်လည်း သို့ကို ရဲရင့်စေချင်သေးတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဟိုတစ်ခါတုန်းက”

သူမက စကားစကိုဖြတ်ကာ ခေါင်းလေး ငုံ့သွား၏ ။

စကားအဆက်ပြတ်သွားမှာ စိုးတာမို့ ထမင်းသုပ်တစ်ဇွန်းကို ပါးစပ်ထဲ အမြန်သွင်းရင်း ပလုတ်ပလောင်းသံဖြင့် ကမန်းကတန်း ကျွန်တော်

ဝင်ထောက်လိုက်သည်။

“ဘယ်တစ်ခါတုန်းက ဘာဖြစ်လို့လဲ သီ”

“ဪ ... သီနဲ့ သီခံတို့ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ စတွေ့တုန်းက သို့မှာ ဆံပင်ကောက်ကောက် ကြီးနဲ့ကလည်း ချုံပဲ သို့ကို ကောက်ဆေးတွေနဲ့ပဲ သူအိမ်သွားတုန်း လက်စွမ်းပြလိုက်တာ”

သူမအသံလေးက ရှက်စနိုးဖြင့်။ ကျွန်တော်ကတော့ရင်ထဲ ဘာလိုလို ဖြစ်ကာ မေးမိလိုက်ပြန်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဆံပင်ဖြောင့်ဖြောင့်လေးနဲ့ဆို သီက အရမ်းရိုးသားတဲ့ပုံပေါက်လို့တဲ့။ အဲဒါ လူရှိန်သွားအောင်ဆိုပြီး သူကောက်ပေးလိုက်တာ။ အဆောင်ရောက်မှ သို့မှာ ဆိုင်သွားပြီး အမြန်ပြန်ဖြောင့်ရတယ်လေ။ ချုံက အဲဒီ လို”

ရယ်လိုက်ချင်သော်လည်း ကျွန်တော် မရယ်ရက်ပါ။ ဟုတ်ပ။ ကျွန်တော့်ရှေ့မှ သူမပုံစံလေး က အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ သိုးမလေးတစ်ကောင်လို။ ကြည့်ပါဦး။ ရှေ့နောက် တစ်ညီတည်း ခါးလောက် ရှိတဲ့ ဆံပင်ရှည်ရှည်စင်းစင်းလေးတွေကို ဘေးခွဲခွဲပြီး ကပိုကရီလေးနဲ့။

“အဲဒီ ညမှာပဲ ကျွန်တော်တို့ စိန်ဂေဟာထဲမှာ တစ်ခါထပ်တွေ့ကြပြန်သေးတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် ... အဆောင်က သို့အိပ်ရာခင်းပေါ် ကော်ဖီတွေ မှောက်ကျသွားလို့ အိပ်ယာခင်းအသစ်လာဝယ်ရင်း”

သီက စကားကို အဆုံးမသတ်ဘဲ ရှက်သလိုလို ပုံစံလေးဖြင့် ခေါင်းလေး ငုံ့သွားပြန်သည်။ ထိုပုံစံလေးကလည်း တစ်မျိုးလေးမှ တကယ့်ကို တစ်မျိုးလေး။

ထို့ပြင် တွေးမိလိုက်သေးတာက “အဆောင်ရောက်တော့ ၊

အဆောင်က”ဟူသော စကားများကိုပင် ဖြစ်သည်။ ဒါဆို သူမဟာလည်းလည်းတန်းတစ်ဝိုက်မှ အမျိုးသမီးဆောင်တစ်ခုခုမှာ နေပုံရသည်။ ဒီဖြစ်ရပ်သာ အမှန်ဆိုပါက သူမနှင့် ကျွန်တော်တို့ဟာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုတည်းမှာ နေကြသူတွေပဲပေါ့။

အတွေးဖြင့်တောင် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ကြည်နူးမိသွားရသလိုလို။

မထင်မှတ်ဘဲ စကားပြောအဆင်ပြေနေတာမို့ ကျွန်တော့်မှာ အချိန်တွေကို ဆွဲဆန့်ထားချင်မိ၏ ။ ထို့ကြောင့် ထမင်းသုပ်ကို တစ်ဇွန်းချင်း ဇိမ်ဆွဲကာ စားနေမိဆဲ သူမက နာရီလေးအား မသိမသာကြည့်သည်။ ပြီးနောက် ကျွန်တော့်အား ကြည့်ကာ

“အလုပ်ပြန်စချိန်နီးနေတာမို့ သီ သွားတော့မယ်နော်.... သိခံ။ ဪ ဖုန်းလေးကို လာပေးတဲ့အတွက်ရော၊ စကရင်လဲပေးတဲ့အတွက်ရော ကျေးဇူးပါနော်”

တားလို့မကောင်းတာမို့ ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ဇွတ်နှစ်ပြောချလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်နဲ့ သီတို့ အခု မိတ်ဆွေဖြစ်သွားကြပြီနော်။ ဖုန်းဆက်လို့ရတယ်မို့လား။ သီ လည်းတစ်ခုခု အကူအညီလိုအပ်ရင် ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းဆက်ပါဗျာ။ ပြီးတော့ မြို့ထဲရောက်ရင်လည်း သီတို့ဆီကို ကျွန်တော်ဝင်လည်မယ်နော်”

သူမက ညင်သာစွာပြုံးရင်း ခေါင်းလေးညိတ်ပြ၏ ။ ကျွန်တော် ပျော်သွားသည်။

သီက မတ်တပ်လေးထရပ်သည်။ နောက် ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်သလို ကြည့်ရင်း တစ်ခုခုကို သတိရသွားဟန်ဖြင့် “ဪ” ဟု ခပ်သဲ့သဲ့ရေရွတ်ကာ သူမ၏ ဝိုက်ဆံအိတ်ကလေးအား ဖွင့်သည်။

ကျွန်တော် ပျာပျာသလဲ ပြောလိုက်၏။

“ဟာ .. ရတယ် ... သီ ... ရတယ်။ မရှင်းနဲ့။ ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော်ရှင်း”

စကားတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ကျွန်တော့်အသံ ဆက်ထွက်မလာတော့။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ပိုက်ဆံအိတ်ဖွင့်ကာ သူမထုတ်ယူလိုက်သော ကျွန်တော့်မှတ်ပုံတင်လေးအား မြင်လိုက်ရတာ မို့ပင်တည်း။

“ဟား ဟား ဟား .. သေစမ်းကွာ သိခ့်.... သေစမ်း။ ဘယ့်နှယ့် ရှက်စရာကြီးကွာ”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးတွင် ကိုလှိုင်ဘွားက ကျွန်တော့်အား လက်ညှိုးထိုးကာ အသံကျယ်ကြီးဖြင့် အဆက်မပြတ် အော်ရယ်လေတော့၏။

“သိဘူးလေ ... ကျွန်တော်လည်း သူ ပိုက်ဆံရှင်းမယ် ထင်တာကိုးဗျ။ အဟီး”

“ဟား ဟား ... ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေကွာ။ ဟိုက မင်းကို မှတ်ပုံတင် ပြန်ပေးဖို့ လုပ်တဲ့ဟာကို”

“တော်ပါတော့ဗျာ။ အစ်ကိုကလည်း အသံပြကြီးနဲ့”

သို့သော် ကိုလှိုင်ဘွားက မရပ်။ အားရပါးရ ဆက်ရယ်သည်။ ရယ်ရင်း ခဏရပ်ကာ...

“အောင်မယ် ...ခုကျမှ ငါ့ရှေ့ လာရှက်နေသေးတယ်”

“ကျွန်တော်လည်း နေ့ခင်းတုန်းက သီက ကျွန်တော် ရှက်နေမှာစိုးလို့ ဘာမှ သိပ်မပြောဘဲ ပြုံးပြပြီး မှတ်ပုံတင်လေးစားပွဲပေါ်ချ။ သွားတော့မယ်နော် ဆိုပြီး နှုတ်ဆက်ပြီးလည်း သွားရော ရှက်လွန်းလို့ အဲဒီ နေရာမှာတင် ချက်ချင်းလဲသေချင်စိတ်တောင် ပေါက်ခဲ့ရတာ ပါဗျ”

ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ဖြင့် ပြောသော ကျွန်တော့်အပြောကြောင့်ထင်သည်။
ကိုလှိုင်ဘွားက ကျွန်တော့်အား လက်ညှိုးထိုးကာ ဟက်ဟက်ပတ်ပတ်
ထပ်ရယ်ပြန်၏။ ကြည့်ရတာ ဒီလူကြီးတော့ ဘီယာ အရှိန်နဲ့
ကျွန်တော့်အဖြစ်အပျက်တို့ နှစ်ခုရောကာ အရယ်အူပေါက်နေပုံတောင်ရသည်။
သူဒါမျိုး ရယ်တာ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးခဲ့။

ထိုစဉ် စားပွဲပေါ်တင်ထားသော ကျွန်တော့်ဖုန်းလေးက
မြည်ဟည်းလာသည်။ ရှေ့မှ လက်ကျန်ဘီယာခွက်ကို တစ်ငုံမော့သောက်ရင်း
မီးလင်းနေသော ဖုန်းစကရင်မှ ဖုန်းခေါ်သူကို အမှတ်မထင် ကျွန်တော်
ကြည့်မိလိုက်၏။ ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဖေဖေ၊ ဖေဖေပါလား။ ဒါဟာ အိမ်ပေါ်က ကျွန်တော်
ဆင်းလာပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ပထမဦးဆုံးအကြိမ် အဖြစ် ကျွန်တော့်ကို
ထူးထူးဆန်းဆန်းခေါ်လာခဲ့တာ ။ အိမ်မှာ ဘာများဖြစ်လို့ပါလိမ့်။

ထိုင်ရာမှ ချက်ချင်းထရပ်လိုက်သည်။ ဖုန်းကိုကောက်ကာ
ကိုလှိုင်ဘွားအား ခွင့်တောင်း၍ ဆိုင်အပြင်သို့ ကျွန်တော် ပြေးထွက်ခဲ့လိုက်သည်။
ကျွန်တော် ဘီယာဆိုင်ရောက်နေမှန်း ဖေဖေသိသွားလျှင် လေလွင့်နေသည်ဟု
ထင်သွားမှာစိုးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဆူညံသံတွေကင်းဝေးရာ ဆိုင်အပြင် ခြံစည်းရိုးနားရောက်ခါနီး မှ
ဖေဖေခေါ်နေသော ဖုန်းလေးကို ကျွန်တော် လက်ခံကာ နားနားကပ်၍ ...

“ဟယ်လို ... ဖေဖေ”

“သား”

ဖေဖေအသံက ဟိုးအဝေးကြီးက လာခဲ့သလို နင့်သီးလွမ်းဆွတ်မှုတွေ
အပြည့်အသိပ်ဖြင့်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ဆစ်ခနဲ နာကျင်ခံစားလိုက်ရသည်။
ကျွန်တော့်အပေါ် အမြဲအလိုလိုက်တတ်သော ဖေဖေရုပ်သွင်ကိုလည်း

မြင်ယောင်လာမိ၏။

“ဟုတ်... ပြောပါ ဖေဖေ”

“သား .. မင်း ဘာမှ မသိသေးဘူးလား သားရယ်”

ဖေဖေအသံက ခပ်တိမ်တိမ်ဖြင့် ဆို့နှင့်နေခဲ့သလိုမျိုး။ ကျွန်တော့် ရင်တွေ အခုန်မြန်လာမိတော့သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေဖေ။ သားက ဘာကိုသိရမှာလဲ ။ ဟာ ... အိမ်မှာ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်။ မေမေမေမေ နေကောင်းရဲ့လား။ တစ်ခုခုဖြစ်လို့များလား”

ဖေဖေဆီမှ ရုတ်တရက် အသံထွက်မလာ။ သက်ပြင်းချသံ သဲ့သဲ့ကိုသာ လျှပ်စစ်လိုင်းများမှ တဆင့် ကြားလိုက်ရ၏ ။ ကျွန်တော် ပိုပြီး စိတ်ပူသွားမိသည်။

“ပြောပါ ဖေဖေ။ အိမ်မှာ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ မေမေများ တစ်ခုခု”

“မင်းမေမေ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး သားရယ်”

ဖေဖေက ကျွန်တော့် စကားမဆုံးခြင် ခပ်လေးလေးကြီးပြောလာ၏ ။
နောက်

“သားကို မင်းမေမေက အိမ်ပေါ်က နှင်ချလိုက်ပေမယ့် သုံးလေးရက်အတွင်း အိမ်ပြန်လာမယ်လို့ ထင်နေတာ။ ဒါပေမယ့် အခုချိန်ထိ ပြန်မလာတော့သူ ပိုပြီး စိတ်ဆိုးသွားတယ်နဲ့ တူပါရဲ့။ အဲဒါ ရှေ့နေတွေ ဘာတွေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ဒီနေ့ပဲ သတင်းစာထဲကနေ သားကို အမွေပြတ်ကြေညာလိုက်ပြီ။ မလုပ်ပါနဲ့လို့ အခါခါဖေဖေပြောခဲ့၊ တောင်းပန်ခဲ့ရတာ တွေလည်း အသုံးမဝင်ခဲ့ဘူး သား။ မင်းမေမေကို ဖေဖေ စိတ်ဆိုးချင်ပေမယ့် သားအိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားပြီး တဲ့နောက်မှာ ဖေဖေ ကပါ ထပ်ပြီး”

အစွန့်ပစ်ခံဆိုသော အရသာကို အစွန့်ပစ်ခံဟူသော အရာတစ်ခုဘက်မှလိုက်၍ ခံစားကြပါသလား။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ တကယ့်ကို

ခါးသက်လွန်းလှပါသည်။ မရည်ရွယ်ဘဲ ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်တစ်စက်
လွင့်ကျလာသည်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အဆိုးဝါးဆုံးအရသာဟာ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့
အစွန့်ပစ်ခံရမှုကလွဲလို့ ဘာများ ဖြစ်နိုင်ဦးမှာလဲ။

တကယ့်ကိုပဲ ကျွန်တော် လျှောက်ရမယ့်လမ်းဟာ မျက်ရည်တွေ
နာကျင်မှုတွေနဲ့ အတိပြီးရတော့မှာလား။

ဖေဖေကတော့ တိုးဖွစွာ ဆက်ပြောနေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့် နားထဲ
ကြယ်ကြွေသံတွေ အထပ်ထပ် မြည်ဟည်းဆူညံနေခဲ့ကြသလိုလို။ တော်ပါတော့
ဖေဖေရယ်။ သားကို မေမေက အမွေပြတ်ကြေညာလိုက်တဲ့ သတင်းစာကို ဒီနေ့
သားမဖတ်ဖြစ်လိုက်ပေမယ့် ဖေဖေစကားထက် ပိုပြီး ခိုင်မာလေးနက်တဲ့
သက်သေဟာ ဘာများရှိနိုင်ဦးမှာလဲ။

တတွတ်တွတ်ပြောရင်း အားပေးနှစ်သိမ့်ရင်း ဖေဖေဘက်က
ဖုန်းချသွားခဲ့သည်။

သို့သော် ကျွန်တော့်စိတ်တို့က အမှောင်အတိ။ ရင်ထဲမှ
လှိုက်တက်လာသော ဝေဒနာကို ကျွန်တော် လွန်ဆန်နိုင်စွမ်းမရှိခဲ့တော့။
ဖုန်းလေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ရင်း ဆိုင်အပြင်ဘက်မှ
ပလက်ဖောင်းလေးပေါ်တွင် ခေါင်းငုံ့၍ ငုတ်တုတ်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ကျွန်တော်
ရပ်တည် နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။

မျက်ရည်များရဲ့ ရင်းမြစ်ဟာ နှလုံးသားကများ လာခဲ့လေရောသလား။
ပူလိုက်တာ။ အရှင်ဘုရား တပည့်တော်ကို ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ။ ဝါသနာတစ်ခုကို
အရင်းခံပြီး မိဘတွေရဲ့ စိတ်နှလုံးကို အဆုံးစွန်အထိ ညှိုးနွမ်းစေခဲ့မိတဲ့အတွက်
ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ပြန်နင်းချေသလို လုပ်မိခဲ့တဲ့အတွက်။

“ဟေ့ကောင် ... သိနီ။ ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ဘာလဲ ဘီယာလေး
သုံးခွက်လောက် သောက်ပြီးအရမ်းမူးနေလို့လား။ ထ ထ။ ငါတို့ပြန်ကြရအောင်။

အထဲမှာ အားလုံး ရှင်းခဲ့ပြီးပြီ”

ပုခုံးတို့က ပြောလိုက်သော ကိုလှိုင်ဘွားအသံကြောင့် ကျွန်တော့် မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ဘီယာဆိုင်ခြံစည်းရိုးတွင် ထွန်းထားသော မီးအလင်းသဲ့သဲ့အောက်မှ ကျွန်တော့်မျက်ရည်များကို သူမြင်သွားသည်ထင်၏ ။

“ဟာ .. ဟေ့ကောင်လေး။ မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ထစမ်း ထစမ်း..”

စိုးရိမ်သံဖြင့်ပြောရင်း ကိုလှိုင်ဘွားက ကျွန်တော့်ကို ဆွဲထူသည်။ နောက် ကျွန်တော်ပုခုံး နှစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်လျက် မျက်နှာချင်းဆိုင် စေ့စေ့ကြည့်ကာ အလောတကြီး မေးလာသည်။

“ပြောစမ်း သိခံ။ မင်းဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ”

သူမေးမှ ကျွန်တော့် ဝမ်းနည်းစိတ်တို့က ပိုလျှံတက်လာခဲ့ကြရတော့၏ ။ ဘယ်ကစလို့ ဘယ်လိုပြောရမှန်းလည်း ဝေခွဲမရ။ သို့သော် မျက်ရည်တို့က အတားအဆီးမဲ့စွာ ထပ်မံကျဆင်း လာခဲ့လေတော့သည်။ ရေနစ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်အတွက် ကောက်ရိုးတစ်မျှင်ဟာ ဘယ်မှာများလဲ။

“ဟေ့ကောင်လေး ... ဘာဖြစ်လို့လဲလို့ ငါမေးနေတယ်လေကွာ။ ဘာဖြစ်တာလဲ။ ငါ့ကို ပြောစမ်းပါဆိုနေ ”

ကိုလှိုင်ဘွားက ဗလုံးဗထွေးပြောရင်း ကျွန်တော့်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲကာ ခပ်တင်းတင်းလေး ဖက်ထားပေး၏ ။ နောက် ကျွန်တော့်ကျောကိုလည်း ခပ်ပြင်းပြင်းလေး ပုတ်ပေးလာသည်။

ကျွန်တော့်အတွက် လောလောဆယ်မှာ အားကိုးတကြီး ရင်ဖွင့်စရာ။ နားခိုစရာ။ ရင်ခွင်တစ်ခုဟာ ကိုလှိုင်ဘွားရဲ့ရင်ခွင်များလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်အခုနေအခါမှာ ကျွန်တော့်အတွက် လိုအပ်နေတာက နွေးထွေးမှု၊ နှစ်သိမ့်မှု၊ ကြင်နာမှု။

သူ့ကို ခပ်တင်းတင်း ပြန်ဖက်ရင်း ရှိုက်ကြီးတင်ငိုချကာ

အားကိုးတကြီးဖြင့် တိုင်တည်စွာ ကျွန်တော် ပြောမိလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကိုလေ မေမေတို့က ဒီနေ့ အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီတဲ့

အစ်ကို”

*